

Ha nem csinálunk semmit

Esszék és áttekintés a 25 éves fehér érdekképviseletből

A fordító megjegyzése:

Ez egy kettős nyelvű szöveg, amelyet úgy terveztek, hogy az Adobe olvasóban a szembenálló oldalak opcióval lehessen megtekinteni. Vagyis a bal oldalon a lefordított szövegnek, a jobb oldalon az eredeti angol oldalnak kell lennie.

Készíthet két nyelven nyomtatott példányt is. A kétnyelvű szöveg kezelésére vonatkozó utasítások a dokumentum utolsó 3 oldalán találhatóak (6, beleértve a fordítást is).

If We Do Nothing

Essays and reviews from 25 years of
white advocacy

Note from the translator:

This is a dual language text designed to be viewed using the facing pages option in Adobe reader. That is, you should have a page of the translated text on the left and the original English on the right. You can also produce a dual language printed copy.

Instructions for how to handle the dual-language text are in the last 3 pages (6, including translation) of this document.

Jared Taylor is:

A felkelő nap árnyéka: A japán csoda kritikus képe

Az új és egyéb esszé zsarnoka

Jó szándékkal borítva: faji kapcsolatok a kortársban

Amerika

Fehér identitás: faji tudatosság a 21. században

Also by Jared Taylor:

Shadows of the Rising Sun: A Critical View of the Japanese Miracle

The Tyranny of the New and Other Essays

*Paved With Good Intentions: Race Relations in Contemporary
America*

White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century

HASZNÁLIK SEMMI

*Esszé és áttekintés
25 éves fehér érdekképviselet*

által

Jared Taylor

IF WE DO NOTHING

*Essays and reviews from
25 years of white advocacy*

by
Jared Taylor

A New Century Books könyvtárából is elérhető

*Jó szándékokkal burkolt
- a faji kapcsolatok kudarcát a
kortárs Amerika*
Jared Taylor, 2014, alapja
Carroll & Graf Edition, 1992

Raj az idővel
Eretnekségek a 20. első században
George McDaniel, szerk. 2003

Raj és ok: Yankee nézet
Carleton Putnam, 2006

*A megerősítő fellépés:
A sokféleség, a fontossága*
Karakter és egyéb hazugságok
(Második kiadás)
Steven Farron, 2010

*Az igazi amerikai dilemma:
Faj, bevándorlás és a
Amerika jövője*
Jared Taylor, szerk. 1998

Miért fontos a raj: raj
Különbségek és mit jelentenek
Michael Levin, 2005

Alapvető írások a rajen
Samuel T Francis, 2007

Fehér identitás: faji tudatosság
*A 21 *Century*
Jared Taylor, 2011

Szemtől szemben a rajen
Jared Taylor, szerk. 2014

New Century könyvek
Borítótervező: Kevin I. Slaughter
Megjelent a következővel együtt:
American Renaissance (www.AmRen.com)
ISBN-szám: 978-0-9838910-4-8

Also available from New Century Books

*Paved With Good Intentions:
The Failure of Race Relations in
Contemporary America*
Jared Taylor, 2014, based on
Carroll & Graf Edition, 1992

*A Race Against Time: Racial
Heresies for the 21st Century*
George McDaniel, Ed. 2003

Race and Reason: A Yankee View
Carleton Putnam, 2006

*The Affirmative Action Hoax:
Diversity, the Importance of
Character, and Other Lies* (Sec-
ond Edition),
Steven Farron, 2010

*The Real American Dilemma:
Race, Immigration, and the
Future of America*
Jared Taylor, Ed., 1998

*Why Race Matters: Race Dif-
ferences and What They Mean*
Michael Levin, 2005

Essential Writings on Race
Samuel T. Francis, 2007

*White Identity: Racial Con-
sciousness in the 21st Century*
Jared Taylor, 2011

Face to Face With Race
Jared Taylor, Ed., 2014

Copyright © 2017 by New Century Foundation

New Century Books

Cover design by Kevin I. Slaughter

Published in conjunction with:

American Renaissance (www.AmRen.com)

ISBN No. 978-0-9838910-4-8

Bevezetés

A barátok évek óta sürgették, hogy gyűjtsek össze egyetlen kötetbe az elmúlt 25 év legjobb írásaiból. Nagyon hízelgő azt gondolni, hogy lehet-e igény ilyen könyvre, de ellenálltam az ötletnek. Először: a " legjobb munkám " 65 éves korom gyűjteménye zavaró levegővel rendelkezik. Írom elég jó darab az *elkövetkező* 25 évben, hogy igazolja « Volume Two, » vagy ez a sor végére?

Másodszor, felmerül a probléma, hogy mit kell betenni és kihagyni. Számos könyvet írtam, amelyekben kifejtettem azt, amely véleményem szerint a legjobban járul hozzá a faji kapcsolatok kérdéseihez, és mit jelentenek a fehérek számára. *Jó szándékokkal burkolt* (1992) és a *White Identity* (2011) tele van ilyen jellegű komoly dolgokkal, és megpróbáltam elkerülni, hogy ugyanazt a talajt fedezzem. Ennek ellenére a többi írásom nagy része ezeknek a könyveknek a központi témájához kapcsolódik; Azok számára, akiknek a rasszát helyesen értik, a nyugati embernek az a képessége, hogy megtegye a legalapvetőbb lépéseket saját túlélésének biztosítása érdekében, tragédia, amely soha nem marad teljes mértékben tudatunkban.

Az első fejezet ezért ezeket a témákat érinti, de különféle szögekből. Az « A Ways népünk » például megpróbáltam megérteni , *hogy miért* a nyugati ember úgy tűnik, hogy úgy döntött, feledésbe helyett a túlélés. Ez egy olyan természetellenes választás, amely magyarázatot kér.

A történelemről szóló második fejezet más módon próbálja megérteni a fehérek furcsa képtelenségét saját érdekeik védelmére. Az « A faji ideológia Birodalom » leírom a meglepő vonakodás európaiak, még a magassága az Age of Empire, cselekedni kifejezetten faji módon. Feltételezzük, hogy a francia és a brit birodalmakat építő férfiak erős faji tudatúak voltak, amelyet egyszerűen elvesztettek. Nem így van. A fehér ember ambivalenciája a fajjal kapcsolatban régóta visszatér.

v

Introduction

For several years, friends have urged me to collect my best writing from the last 25 years into a single volume. It is flattering to think there could be a demand for such a book, but I resisted the idea. First, a collection of my “best work” at age 65 has a disturbing air of finality. Will I write enough good pieces over the *next* 25 years to justify “Volume Two,” or is this the end of the line?

Second, there is the problem of what to put in and leave out. I have written several books, in which I developed what I think are my best contributions to the questions of race relations and what they mean for whites. *Paved With Good Intentions* (1992) and *White Identity* (2011) are full of serious stuff of that kind, and I have tried to avoid covering the same ground. Still, most of my other writing is related to the central themes of those books; for those of us who have a correct understanding of race, the failure of Western man to take the most basic steps to ensure his own survival is a tragedy that is never entirely out of our minds.

The first chapter therefore touches on those themes, but from various angles. In “The Ways of our People,” for example, I have tried to understand *why* Western man seems to have chosen oblivion rather than survival. This is such an unnatural choice it cries out for explanation.

The second chapter, on history, is a different way of trying to understand the strange inability of whites to defend their own interests. In “The Racial Ideology of Empire,” I describe the surprising reluctance of Europeans, even at the height of the Age of Empire, to act in explicitly racial ways. We assume that the men who built the French and British empires had a strong racial consciousness, which has simply been lost. Not so. The white man’s

» A *Brown* valóság története . Sokkal újabb eset, amikor a fehér ember nem érti meg a fajt. Ez az amerikai történelem legdicséretesebb és legcsodáltabb döntése; ez egyben az alkotmány téves értelmezése, etikátlan összejátszás útján jött létre, és a kényszer iskolai integráció gyötrelméhez vezetett, amely fehérek kiszorította Amerika városaiból. Ez egyáltalán nem számít *Brown* csodálónak, mert az *olyan* tévhitre épült, amelyet a mai napig osztanak.

A jelenlegi eseményekről szóló harmadik fejezet azt a bekezdést tartalmazza, amely azoknak a kedvencje, akik bizonyítani akarják, hogy « rasszista vagyok . » Ez egy cikk következtetése a feketék degenerált viselkedéséről New Orleansban a Katrina hurrikán után:

A rajek különbözőek. A feketék és a fehérek különbözőnek. Amikor a feketéket teljes egészében a saját eszközeikre hagyják, a nyugati civilizáció - bármilyen civilizáció - eltűnik. És válsághelyzetben egy éjszaka eltűnik.

Ez valószínűleg a legrosszabb dolog, amit valaha írtam a feketéről, de addig maradok rajta, amíg hibásnak bizonyul. Nehéz lesz bebizonyítani, hogy tévedtem, mert a feketéket soha nem hagyják teljesen a saját eszközükre. Még Haiti és Afrika legsötétebb sarkában is vannak autók, mobiltelefonok és elektromos generátorok. Amikor a szenvedés eléri az első oldalak méretét, külföldi segélyek érkeznek. De még a fehér ember technológiájával és jótékonyágával is létezik-e egy teljesen fekete irányítás alatt álló ország, vagy akár egy város, amely a túlélés fölé emelkedik, és hozzájárul ahhoz, amit őszintén nevezhetnénk a " civilizációnak"? » Ha van, akkor az olvasók kétségtelenül tudatni fognak velem.

A negyedik fejezet az úgynevezett « egy másik szempontból, » és megpróbáltam olyan cikkeket, amelyek indokolják, hogy halványan önelégült címet. Az első rész kifejezi a valódi zavarodást, amellyel a Rosa Parks Rosa Parks egész életében megjelent, különösen halála után. Az emberek szeretik a mítoszokat és a hősokeket, de tényleg én vagyok az egyetlen, aki azt gondolja, hogy a buszon ülés nem tesz hősré valakit? A fejezet minden más cikke szintén a zavart fejezi ki; talán jobb cím lett volna: « Lépésről lépésre. »

ambivalence about race goes back a long time.

“The Real Story of *Brown v. Board*” is a much more recent case of the white man’s failure to understand race. It is the most praised and admired Supreme Court decision in American history; it is also a misreading of the Constitution, was arrived at through unethical collusion, and led to the agony of forced school integration, which drove whites out of America’s cities. None of this matters to *Brown*’s admirers because it was based on delusions they share to this day.

The third chapter, on current events, contains the passage that is the favorite of those who want to prove that I am a “racist.” It is the conclusion of an article about the degenerate behavior of blacks in New Orleans after Hurricane Katrina:

The races are different. Blacks and whites are different. When blacks are left entirely to their own devices, Western Civilization—any kind of civilization—disappears. And in a crisis, it disappears overnight.

This is probably the harshest thing I have ever written about blacks, but I will stand by it until proven wrong. It will be hard to prove me wrong because blacks are never left entirely to their own devices. Even in the darkest corners of Haiti and Africa there are automobiles, cell phones, and electric generators. When misery reaches front-page proportions, there is foreign aid. But even with the technology and charity of the white man, is there an entirely black-run country—or even a city—that rises above survival and contributes to what can honestly be called “civilization?” If there is, readers will doubtless let me know.

The fourth chapter is called “A Different Perspective,” and I have tried to include articles that justify that faintly self-congratulatory title. The first piece expresses my genuine bewilderment at the adulation Rosa Parks got all her life and especially after she died. People love myths and heroes, but can I really be the only person who thinks that sitting down on a bus does not make someone a hero? Every other article in this chapter is likewise an expression of bewilderment; maybe a better title would have been “Out of Step.”

Az utolsó fejezet néhány dolgot mond rólam. Úgy gondolom, hogy sok író többet beszél, mint kellene, magukról, tehát ez a fejezet rövidebb, mint a többiek. Ez magában foglalja az emlékeimet két olyan emberről, akiket szerencsém jól ismertek: Sam Francis és Joe Sobran. Jó érzés, ha a saját generációod tagjai meghalnak; tragikus, amikor az igazán ragyogó elmék elpusztulnak. Megpróbáltam elmondani valamit arról, hogy milyen volt lenni e figyelemre méltó emberek társaságában.

Végül szeretnék köszönetet mondani Chris Robertsnek és Henry Wolffnak, az amerikai reneszánsz munkatársainak, akik arra készítettek, hogy tényleg összegyűjtsék ezt a gyűjteményt, és hogy igazolják a szöveget. Kiváló javaslatokat tettek arra vonatkozóan, hogy mit kell belefoglalni; Csak néhányszor felülbíráltam őket, bár valószínűleg igazuk volt.

Szeretnék köszönetet mondani Slaughter Kevinnek is azért, hogy sikerült fotómról vonzó könyvborítóvá vált. Még a korábban közzétett cikkeim gyűjteménye is komoly együttműködésnek bizonyult.

Jared Taylor, Oakton, Virginia

, 2017. június 21

The last chapter says a few things about me. I think many writers talk more than they should about themselves, so this chapter is shorter than the others. It also includes my recollections of two men whom I was lucky to know well: Sam Francis and Joe Sobran. It is sobering when members of your own generation die; it is tragic when truly brilliant minds are snuffed out. I have tried to convey something of what it was like to be in the company of those remarkable men.

Finally, I would like to thank Chris Roberts and Henry Wolff of the staff of *American Renaissance* for pestering me to the point of actually putting this collection together and for proofing the text. They made excellent suggestions on what to include; I overruled them only a few times, even though they were probably right.

I would also like to thank Kevin Slaughter for managing to turn a photograph of me into an attractive book cover. Even a collection of my own previously published articles has turned out to be very much a collaborative effort.

Jared Taylor, Oakton, Virginia
June 21, 2017

Tartalom

1 . Alapelvek.....	1
Ha nem csinálunk semmit.....	1
Népünk útjai.....	14
Lehetséges többnemzetiségű nemzet?	31
Fehér túlélés: konzervatív és liberálison túl	37
A sokféleség elpusztítja a bizalmat	43
Kóros altruizmus	49
Amit mi tartozunk az embereknek.....	59
2. A történelem	73
A birodalom faji ideológiája	73
Brown v. Board: Az igazi történet	91
Fogadás Monticellóban?	109
Afrika a függetlenség óta	113
3. Aktuális események	128
Forró idők a nagyvárosban.....	128
Gondolatok, amelyek rosszabbak, mint a gyilkosság.....	130
Afrika a mi közepünkben	133
Voodoo, erőszak és játék	147
az áldozat	147
Nehéz időszak	151
Nyílt levél a főügyésznek.....	159
Eric Holder.....	159
Obama elnök a Fergusonról:.....	162

Contents

1. BASIC PRINCIPLES

If We Do Nothing	1
The Ways of Our People	14
Is a Multiracial Nation Possible?	31
White Survival: Beyond Conservative and Liberal	37
Diversity Destroys Trust	43
Pathological Altruism	49
What We Owe Our People	59

2. HISTORY

The Racial Ideology of Empire	73
<i>Brown vs. Board</i> : the Real Story	91
Miscegenation at Monticello?	109
Africa Since Independence	113

3. CURRENT EVENTS

Hot Times in the Big City	128
Thoughts Worse Than Murder	130
Africa in Our Midst	133
Hard Time	151
Open Letter to Eric Holder	159
President Obama on Ferguson	162
The <i>New York Times</i> Stumbles onto the Truth	165
How New Americans Are Made	168
Is This the Death of Europe?	171

A probléma az igazságszolgáltatási rendszer, nem az erőszakos bűnözők.....	162
A New York Times az igazságra dől Baltimore-ban.....	165
Hogyan készülnek az új amerikaiak?.....	168
Ez Európa halála?	171
4. Más nézőpont	180
Kíváncsi örület.....	180
Az igazság a Tuskegee-ről.....	184
Az álom fejése	188
A La Raza szemmel látja a Legfelsőbb Bíróságot.....	195
« Nemes fikció » vagy a mérgező mérgezés?	197
Átmenet a fekete szabályhoz?	203
Faj és irodalom: Miért mindig liberális?.....	207
Keskeny hűség: nemzet vs raj	213
Nyílt levél a konzervatívoknak	218
A nők bolondja a harcban	221
A rohanás a mentőcsónakokhoz	226
5. Személyes beszéd.....	229
Miért utálok a Super Bowl-ot	229
Anthony- trollope fehér varázsa	232
A nyelv kibontása	236
150 évvel Fort Sumter után	239
Hősies erőszak.....	244
Emlékszem Joe Sobranra	247
Sam Francis, RIP	250

4. A DIFFERENT PERSPECTIVE

A Curious Madness	180
The Truth About Tuskegee	184
Milking the Dream	188
La Raza Eyes the Supreme Court	195
Noble Fiction—Or Noxious Poison?	197
Transition to Black Rule?	203
Race and Literature: Why Is It Always Liberal?	207
An Open Letter to Conservatives	218
The Folly of Women in Combat	221
The Rush for the Lifeboats	226

5. SPEAKING PERSONALLY

Why I Hate the Super Bowl	229
The White Magic of Anthony Trollope	232
Unsexing the Language	236
150 Years After Fort Sumter	239
Heroic Violence	244
Remembering Joe Sobran	247
Sam Francis, RIP	250

1 . Alapelvek

Ha nem csinálunk semmit

A NEM, amelyet építünk, EGY, AKBEN NEM SZERETKEN MEG KÖVETKEZNEK.

Ez a beszéd szövege, amelyet az első reneszánsz konferencián, 1994-ben Atlantában tartottam. A statisztika, amellyel elkezdtem a beszédet, elavult - és még aggasztóbb. A fehérek most már 2043-ra várhatóan kisebbséggé válnak az Egyesült Államokban. 2013-ban több nem fehéres anyák született, mint fehérek. Az aránytalanság azóta minden évben növekszik.

Márciusban a Népszámlálási Iroda kiadta időszakos előrejelzését az Egyesült Államok etnikai összetételéről a következő néhány évtizedben. Vidáman jelentette be, hogy ha a jelenlegi bevándorlás és a születési arány stabil marad, 2050-re a spanyol személyek százaléka 10-ről 25-re, az ázsiaiak százaléka három-nyolc százalékra, a feketék aránya pedig 12-ről 14-re növekszik. Mindez a növekedés a fehérek rovására történik, akiknek előrejelzése szerint a népesség 74% -áról körülbelül 50% -ra csökken.

Ezért 54 éven belül a fehérek csak egy újabb faji kisebbséggé válnak. És mivel a fehéreknek ilyen kevés gyermeke van, öreg kisebbség lesznek . Mindössze 34 éven belül - 2030-ig - a 18 év alatti népességnek már kevesebb mint felét fogja képezni, ám a 65 évesnél idősebb népesség háromnegyedét teszi ki. Az ezeket a szavakat olvasó emberek egy része életben lesz, amikor ezek a dolgok megvalósulnak.

Mint általában, a népszámlálási iroda előrejelzései kevés érdeklődést keltettek.

1. Basic Principles

If We Do Nothing

THE NATION WE ARE BUILDING IS ONE IN WHICH WE
WOULD NOT WISH TO LIVE.

This is the text of the speech I gave at the first American Renaissance conference, in Atlanta in 1994. The statistics with which I began the speech are now out of date—and even more worrying. Whites are now expected to become a minority in the United States by 2043. In 2013, there were more births to non-white mothers than to white mothers, and the disproportion has grown every year since then.

In March, the Census Bureau released its periodic projection of the ethnic makeup of the United States during the next few decades. It reported cheerfully that if current immigration and birth rates hold steady, by the year 2050 the percentage of Hispanics will have increased from 10 to 25 percent, that of Asians from three to eight percent, and that of blacks from 12 to 14 percent. All these increases will come at the expense of whites, who are projected to fall from 74 percent of the population to about 50 percent.

Within 54 years, therefore, whites will be on the brink of becoming just one more racial minority. And because whites are having so few children, they will be an *old* minority. Within just 34 years—by 2030—they will already account for less than half the population under age 18, but will be three quarters of the population over 65. Some of the people reading these words will be alive when these things come to pass.

As usual, the Census Bureau's projections stirred little interest. The *New York Times* did note that the projected changes would rep-

A *New York Times* nem veszi, hogy a tervezett változtatások rep zokon « mély demográfiai váltás » , és hogy a jövőben keveréke a régi fehérek és a fiatal feketék és a spanyolok is ad a vita társadalombiztosítási « a faji és etnikai színezetet. » Úgy tűnt, hogy ez a leginkább zavaró dolog, amire a *Times* gondolkodni tudott.

Miért szinte teljes csend zajlik a népesség-eltolódásról, amely - ha megtörténik - az ország nagy részét megismerhetetlenné fogja tenni? Miért nincs vita arról, hogy ez mit jelent az oktatás, a politika, a demokrácia, a zsúri rendszer, a nemzeti egység, a faji súrlódás, a bűnözés, a külpolitika, a munkatermelékenység vagy gyakorlatilag bármely más nemzeti mutató szempontjából?

Az Egyesült Államok demográfiai jövője talán a legfontosabb kérdés, amellyel szembesülünk, ám ez nem kap figyelmet. A legtöbb fehérek egyszerűen nem hajlandó gondolkodni azon, ami történik országukkal, vagy a harmadik világ jövőjével kapcsolatban, amelyet gyermekeiknek és unokáiknak biztosítanak. Azokat, akik gondolkodnak a demográfiai változásokról, azt hiték, hogy ez elkerülhetetlen, és hogy az ellenállás valamilyen módon erkölcstelen lenne.

A csendet annyira elszámoltathatatlaná teszi, hogy nagyon kevés rejtély van a várható változások természetéről. Miami és Detroit, valamint a kaliforniai Monterey Park jó példák arra, hogy mi történik, amikor egy város spanyol, fekete vagy ázsiaivá válik. Az átalakulás részletei érdekes, de elegendő megjegyezni a nyilvánvalót: Amint a nem fehér emberek koncentrációja eléri egy bizonyos szintet, a fehérek nem tudnak, vagy nem fognak élni köztük. Néhány aranyozott enkláv kivételével gyakorlatilag nincs fehérek Miami-ban, Detroitban vagy Monterey Parkban. A " fehér repülés " az amerikai élet egyetemes ténye. Lehet, hogy a liberálisok sajnálják, de senki sem tagadhatja meg.

Az 1960-as és 1970-es években a fehérek általában menekültek a feketéktől, de a nagy fekete vándorlás nagyrészt véget ért, és a fehérek visszaállították a távolságot a két faj között. Az utóbbi évtizedekben a tömeges, nem fehérés bevándorlás a fehérek a környéküktől leggyakrabban, és a bevándorlás folytatása csak megnehezíti e helyek idegen jellegét. Senki sem hiszi, hogy az érkezése még több haiti, guatemalaiak, mexikóiak, Jamaicans vagy vietnami valahogy visszaállítani a korábbi jellem ter a South Central Los Angeles vagy Miami és indukálják fehérek mozogni vissza.

resent “a profound demographic shift” and that the future mix of old whites and young blacks and Hispanics might give the debate about Social Security “a racial and ethnic tinge.” This seemed to be the most disturbing thing the *Times* could think of.

Why is there almost complete silence about a population shift that, if it takes place, will transform much of the country beyond recognition? Why is there no debate about what this would mean in terms of education, politics, democracy, the jury system, national unity, racial friction, crime, foreign policy, labor productivity, or virtually any other national indicator?

The demographic future of the United States is perhaps the most important question we face, yet it receives no attention. Most whites simply refuse to think about what is happening to their country or about the third-world future they are ensuring for their children and grandchildren. Those who do think about demographic change have been browbeaten into believing that it is inevitable and that resistance would, somehow, be immoral.

What makes the silence so unaccountable is that there is very little mystery about the nature of the changes we can anticipate. Miami and Detroit and Monterey Park, California are good examples of what happens when a city becomes Hispanic, black, or Asian. The details of the transformation are interesting, but it is sufficient to note the obvious: Once the concentration of non-whites reaches a certain level, whites cannot or will not live among them. Except in a few gilded enclaves, there are virtually no whites left in Miami or Detroit or Monterey Park. “White flight” is a universal fact of American life. Liberals may deplore it, but no one can deny it.

In the 1960s and 1970s, whites were generally fleeing blacks, but the great black migrations have largely come to an end, and whites have reestablished distance between the two races. In recent decades, it is massive, non-white immigration that most often drives whites from their neighborhoods, and continuing immigration only hardens the alien character of these places. No one believes that the arrival of yet more Haitians, Guatemalans, Mexicans, Jamaicans, or Vietnamese will somehow restore the former charac-

A folyamat másképpen működik. Számuk növekedésével a nem fehérek továbbra is szomszédos területekre terjednek ki. A fehérek, akik közül sokan az első betörés ellenére elmenekültek otthonukból, ismét elmenekülnek.

Ez tehát a demográfiai változások egyik bizonyos hatása: Az Egyesült Államok egyre több részén a fehérek számára lényegében lakhatatlanná válnak. A fehérek *fizikailag* élhetnek a texasi Brownsville-i mexikóiakkal vagy a New Jersey-i Camden feketével, ám ezek a helyek majdnem ugyanolyan idegenek és annyira hívogatók, mint Oaxaca vagy Mombasa. Valójában inkább meghívók lesznek. Oaxaca és Mombasa emberei szeretik és csodálják a fehér amerikaiakat, míg Brownsville és Camden emberei erősen és néha erőszakosan ellenzik a fehéreket.

Sok irónia van abban a folyamatban, amelyre nemzetünk felállt. A legtöbb fehér amerikainak tetszőleges számú közösségre vagy környékére gondolhat, amelyekben élni szeretnének. Valószínűleg senkinek nincs nem fehér többsége. Hasonlóképpen, a fehérek többsége nem nevezhet meg egyetlen nem fehér közösséget, amelyben élni tudnának. Ezenkívül, ha valaki megkérdezi a fehéreket, hogy mely országokba költözhetnek, ha el kellene hagyniuk az Egyesült Államokat, szinte mindenki megemlíti egy európai országot, Kanadát, Ausztráliát vagy Új-Zélandot. Mindegyik fehér. Ezért hazánk elindult egy olyan pályára, amely az ország egyre nagyobb részeit fehéretlenségekkel, még korlátozottan is, fehérekké teszi. Végül az ország egésze olyanmá válhat, amelyben a fehérek nem akarnak élni.

Bizonyos szinten Amerikában mindenki érti ezt. Még a legcsalódottabb fehér liberálisok sem élnek Harlemben vagy Wattsban vagy Los Angeles dél-középső részén, vagy egy ezer másik környéken, amelyeket nem fehérek átalakítottak. Annak ellenére, hogy kijelentik az integráció létfontosságú fontosságát és kívánatosságát, gyakorlatilag senki sem hajlandó megtenni a legkézenfekvőbb lépést annak megvalósulása felé: vásárolni egy házat egy fekete környéken.

Az infrastruktúra megsemmisítése

Ahol ez a legfontosabb - hol otthont adnak, és gyermekeiket hátrahagyják - még a legliberálisabb fehérek is hirtelen megmutatják a valóságot, ellentétben azzal, amit állítanak, hogy hisznek és állnak.

ter of South Central Los Angeles or Miami and induce whites to move back.

The process works the other way. As their numbers increase, non-whites continue to expand into adjacent areas. Whites, many of whom fled their homes in the face of the first incursion, move away once again.

This, then, will be one of the certain effects of demographic change: More and more parts of the United States will become, for whites, essentially uninhabitable. It will be *physically possible* for whites to live with the Mexicans of Brownsville, Texas or the blacks of Camden, New Jersey but such places will be almost as alien and as uninviting as Oaxaca or Mombasa. They will actually be more uninviting. The people of Oaxaca and Mombasa like and admire white Americans, whereas those of Brownsville and Camden have a strong and sometimes violent dislike for whites.

There is much irony in the course on which our nation has been set. Most white Americans can think of any number of communities or neighborhoods in which they might want to live. Not one is likely to have a non-white majority. Likewise, most whites cannot name a single non-white community in which they could bear to live. Furthermore, if one were to ask whites what countries they might move to if they had to leave the United States, almost all will mention a European country, Canada, Australia, or New Zealand. All are white. Our country has therefore embarked on a course that will make ever larger parts of it inhospitable, even off-limits, to whites. Eventually the country as a whole could become one in which whites would not wish to live.

At some level, everyone in America understands this. Not even the most deluded white liberals live in Harlem or Watts or South Central Los Angeles, or in any of a thousand other neighborhoods that have been transformed by non-whites. Despite their pronouncements about the vital importance and desirability of integration, virtually no white is willing to take the most obvious step towards making it happen: buy a house in a black neighborhood.

Destroying the Infrastructure

Where it matters most—where they make their homes and rear

Még észrevették, hogy bár a nem fehérek elidegenítésének részletei országunként és az érkező emberektől függően eltérnek, valami lényeges elveszik, amikor a fehérek elköltöznek.

A feketék még a legidősebb integrációkat is megrémítik. Különösen a keleti partvidéki feketéknek van kellemetlen szokása, hogy fizikailag elpusztítsák azokat a városokat, amelyekbe költöznek. Detroitban, Newarkban, a South Bronxban, a Camdenben, az Észak-Philadelphiában és a Chicago déli oldalán óriási mennyiségű üres tétel és elhagyott épület található.

Detroit már nem engedheti meg magának, hogy kiszolgálja a legtisztább, ritkán lakott környékeit. Fontolja a néhány megmaradt ember költöztetését és az önmagának egész szakaszának leszerelését - a közművek leállítását, a levélszállítás leállítását, a buszvonalak kihúzását, a rendőrség és a tűzoltóság megszüntetését, valamint a természet szabadon hagyását. Hasonlóképpen szigorú javaslatok vannak a Detroit belvárosának részeire, ahol az üres felhőkarcolók tornyot jelentenek az elhagyatott utcák felett. Vannak olyan emberek, akik szeretnék a területet városi építészet tematikus parkjává változtatni - mint például a nyugati szellemvárosok.

A feketék több módon elpusztították a városokat. Az egyik a gyújtogatás. Számos keleti partvidéki körzet soha nem épült át teljesen az 1960-as évek raj zavargásait követően. Manapság a fekete fiatalok Detroitban, Newarkban és másutt megünnepelik a Halloween előestéjét - amelyet Ördög éjszakának hívnak - annyi ház elégetésével, amennyit csak tudnak. Más épületek, amelyek gyakran bájos, századfordulón lakóházak, lakhatatlanná válnak, mert senki sem zavarja őket fenntartani. Mások egyszerűen elhagyásra kerülnek, mivel a tisztességes, felelős feketék menekülnek a bűnözésből és a degenerációból. Az eredmény oly sok keleti fekete gettó robbantott, üres megjelenése. A teljes városok lassan elmozdultak azoktól a részekről, amelyeket a feketék elfoglaltak, mivel a fehérek otthonokat és vállalkozásokat építenek a kiterjedő éghajlattól távol. Azokban a régi városokban, amelyek egykor a fontos városok központjai voltak, a városi történelem egész fejezetét eltörölték. A nyomorult fehérek nemzedékeiben nem maradt nyom, amelyek keményen dolgoztak, gyermekeket neveltek és jobb jövőre számítottak.

their children—even the most liberal whites suddenly demonstrate a grasp of reality at odds with what they claim to believe and stand for. Even they have noticed that although the details of non-white dispossession differ according to the part of the country and the people who arrive, something essential is always lost when whites move away.

Blacks frighten even the most ardent integrationists. East Coast blacks, in particular, have the disconcerting habit of physically destroying the cities they move into. Detroit, Newark, the South Bronx, Camden, North Philadelphia, and the South Side of Chicago now have huge expanses of vacant lots and derelict buildings.

Detroit can no longer afford to serve some of its most blighted, sparsely inhabited neighborhoods. It is considering moving out the few remaining people and decommissioning whole sections of itself—shutting off utilities, stopping mail delivery, pulling out bus lines, ending police and fire service, and letting nature take over. There are similarly stark proposals for parts of down-town Detroit, where empty skyscrapers tower over deserted streets. Some people want to turn the area into a theme park for urban architecture—like the ghost towns in the West.

Blacks have destroyed cities in several ways. One is arson. Many East Coast neighborhoods never completely rebuilt after the race riots of the 1960s. Today, black youngsters in Detroit, Newark, and elsewhere celebrate Halloween eve—which they call Devil's Night—by burning down as many houses as they can. Other buildings, often charming turn-of-the-century townhouses, become uninhabitable because no one bothers to maintain them. Others are simply abandoned as the decent, responsible blacks flee crime and degeneracy. The result is the blasted, vacant look of so many Eastern black ghettos. Entire cities have slowly shifted away from the parts that blacks have occupied, as whites build homes and businesses away from the expanding blight. In what were once the centers of important cities, whole chapters of urban history have been wiped away. Not a trace remains of generations of industrious whites who worked hard, reared children, and hoped for a better future.

A spanyolok általában nem szakítják meg a városokat, bár az 1992. évi Los Angeles-i zavargások azt mutatták, hogy néha égethetik és kifoszthatják saját környéküket, csakúgy, mint a feketék. Hasonlóképpen, a New York-i külső kerületben található puerto Ricói szakaszok ugyanolyan fenyegetőek lehetnek, mint bármelyik feketék által lakott.

A spanyol kórokozók eltérő hatással bírnak. Bűncselekményt hoznak, és rontják az állami iskolák színvonalát - ez elég ok ahhoz, hogy a fehérek elköltözhessenek -, de ugyanakkor idegenességet hoznak, amelyet a feketék sem. Sokan hajlandóak tíz szobára élni, garázsokat hálósobává tenni, autókat parkolni az utcai udvarban, csirkéket tartani és a katolicizmus kísérteties, harmadik világbeli változatát gyakorolni. Az idegenség legnagyobb jele azonban a spanyol. A hullámok, a folyóirattartók, a tárolók és a maga levegő olyan nyelven szól, amelyet a fehérek nem értenek. Az alkalmilag elhaladó autó, amelyen a « Police », nem a « Policia » felirat található, emlékeztet arra, hogy elméletileg ez még mindig az Egyesült Államok.

1991-ben egy fekete háztulajdonosok szövetségének elnöke Los Angeles dél-középső részében magyarázta, hogy ellenzi a mexikói hullámot, amely a korábban fekete területre költözött: « Ez egy másik kultúra, más fajta emberek. Nem ugyanazok az értékek. Nem tudsz velük együtt találkozni. Olyan, mint az olaj és a víz keverése. » A most elfelejtett és hosszú távon távozó fehér lakosok valószínűleg ugyanazt mondták a feketékről.

Ha az ázsiaiak nagy számban érkeznek, hatásuk nem egyértelmű. Néhány észak-ázsiai csoport kevesebb bűncselekményt követ el, mint a fehérek, több pénzt keresnek, és jobban teljesítenek az iskolában. Mások, mint például a hongkongi és a kambodzsai, fantasztikusan magas szegénységi és jóléti függőséggel rendelkeznek. *Nem számít* azonban, hogy a japán vagy a kínai olyan társadalmakat épít-e, amelyek bizonyos szempontból objektíven felülmúlják az európaiakékat. Csak az számít, hogy *különböznek egymástól*.

Amikor nagyszámú észak-ázsiai bevándorló költözött a kaliforniai Monterey Parkba, a hosszú távú fehér lakosok nem távoztak, mert az újoncok lázadtak, repedt házakat nyitottak, graffitival borított falak vagy erőszakosok és rablók voltak. Azért költöztek, mert a Monterey Park számtalan módon megszűnt a városnak, amelyben felnőttek vagy a város, amelybe költöztek.

Hispanics do not ordinarily tear cities down, though the 1992 Los Angeles riots showed that they can sometimes burn and loot their own neighborhoods just as blacks sometimes do. Likewise, the Puerto Rican sections in New York's outer borough can be as menacing as any inhabited by blacks.

Hispanics have a different effect. They bring crime and lower the quality of public schools—reasons enough for whites to move out—but they also bring an alienness blacks do not. Many are willing to live ten to a room, turn garages into bedrooms, park cars in the front yard, keep chickens, and practice a gaudy, third-world version of Catholicism. But the greatest sign of alienness is Spanish. The airwaves, magazine racks, storefronts, and the very air itself ring with a language most whites do not understand. The occasional passing car marked “Police” rather than “Policía” is a reminder that this is still, theoretically, the United States.

In 1991, the president of a black homeowners association in South Central Los Angeles explained her opposition to a wave of Mexicans moving into a formerly black area: “It’s a different culture, a different breed of people. They don’t have the same values. You can’t get together with them. It’s like mixing oil and water.” The now-forgotten and long-departed white residents may well have said the same things about blacks.

When Asians arrive in large numbers, their effect is more ambiguous. Some North Asian groups commit fewer crimes than whites, make more money, and do better in school. Others, like the Hmong and the Cambodians, have fantastically high rates of poverty and welfare dependency. However, *it does not matter* whether Japanese or Chinese build societies that are, in some respects, objectively superior to those of Europeans. It matters only that they are *different*.

When large numbers of North Asian immigrants moved into Monterey Park, California, the long-term white residents did not leave because the newcomers rioted, opened crack houses, covered walls with graffiti, or were rapists and robbers. They moved because Monterey Park, in countless ways, ceased to be the town in which they had grown up or the town to which they had moved.

A boltokban lévő áruk és a pult mögött lévő arcok megváltoztak. Olyan sok jel mutatott furcsa nyelveken, hogy a tűzoltóság ragaszkodott ahhoz, hogy az utcai számok legalább olvashatók legyenek az angolul beszélők számára. Még a városi tanács ülésein megkezdődött az angolon kívüli nyelvek cseréje. Az újonnan érkezők újratervezték a körzetről szóló törvényeket, hogy lehetővé tegyék a vállalkozásokat abban, amely lakónegyedben volt. Az ázsiaiak vásárolták azokat a kis bungalókat, amelyekben fehérek laktak, bulldórozta őket, levágta az összes fát, és hatalmas új házakat építettek majdnem az ingatlanvonalig.

Mindezek a változások és még sokan mások - némelyikük rendkívül zavaró, mint a szavazók számára alaposan felvetett kérdések - a fehérek engedélyének vagy beleegyezése nélkül zajlottak, akik ott évek óta élnek. Egy boldogtalan lakos fizetett egy óriásplakátról, amely azt mondta: " Ha az utolsó amerikai elhagyja a Monterey Parkot, kérjük, vegye le a zászlót. »

Ismét a faji változás jelentőségét nem a részletek képezik. A nemkívánatos, visszahívhatatlan változások tényében rejlik. Az embereknek minden joguk van elvárni, hogy gyermekeik és gyermekeik gyermekei képesek legyenek felnőni és őseik útján járni. Erős, természetes vágyuk van, hogy unokáik hasonlóak legyenek - hogy ugyanazt a nyelvet beszéljék, ugyanazokat a dalokat énekeljék, ugyanazokat a történeteket imádkozzák, ugyanazon Isten iránt imádkozzanak, büszkék legyenek ugyanazon a múltra, remélik ugyanazokat a reményeket, szerelem ugyanazon nemzet, és tiszteletben tartják ugyanazokat a hagyományokat. Az emberiség kritikus elemeit nem lehet megőrizni az idegenek áradásakor, különösen akkor, ha a nemzet központi intézményei divatos hamisításokat hirdetnek minden faj, kultúra és nép egyenértékűségével kapcsolatban.

A legtöbb ember, aki Amerikában nőtt fel, Amerikában akar öregedni, nem pedig Mexikó vagy Délkelet-Ázsia nyüzsgő előrsén. Nem kellene Montanába vagy Idaho-ba költözni ahhoz, hogy öregszen az olyan emberekkel, mint maguk. Végül, természetesen, ha a külföldi poszt tovább bővül, akkor sem Montanában, sem Idahóban nem lesz menedék. Ez tehát a faji változás hatása helyi szinten: A fehérek menekültekké válnak a saját földjén.

Mi fog történni nemzeti szinten? Nem lehetünk biztosak benne, de kitalálhatjuk.

The merchandise in the stores and the faces behind the counters changed. So many signs appeared in strange languages that the fire department insisted that at least street numbers be legible to English-speakers. Even city council meetings began to include exchanges in languages other than English. The new-comers reworked zoning laws to permit businesses in what had been residential neighborhoods. Asians bought the little bungalows whites had lived in, bulldozed them, cut down all the trees, and built huge new houses nearly out to the property line.

All these changes and many others—some of them vastly more troubling than issues that are routinely put to the voters to decide—took place without the permission or consent of the whites who had lived there for years. One unhappy resident paid for a billboard that said, “Would the last American to leave Monterey Park please take down the flag.”

Once again, the significance of racial change does not lie in the particulars. It lies in the fact of unwelcome, uncalled for, irreversible change. People have every right to expect their children and their children’s children to be able to grow up and walk in the ways of their ancestors. They have a powerful, natural desire that their grandchildren be like them—that they speak the same language, sing the same songs, tell the same stories, pray to the same God, take pride in the same past, hope the same hopes, love the same nation, and honor the same traditions. The crucial elements of peoplehood cannot be preserved in the face of a flood of aliens, especially when the central institutions of the nation itself preach fashionable falsehoods about the equivalence of all races, cultures, and peoples.

Most people who grew up in America want to grow old in America, not in some bustling outpost of Mexico or Southeast Asia. They should not have to move to Montana or Idaho in order to grow old with people like themselves. Eventually, of course, if the foreign outposts continue to expand, there will be no refuge in Montana and Idaho either. This, then, is the effect of racial change at the local level: Whites become refugees in their own land.

What will happen at the national level? We cannot be sure but

Most úgy tűnik, hogy sok nem fehérés valóban úgy gondolja, hogy az egyenlő bánásmód saját preferenciákat igényel. Még lehet, hogy megszüntetjük a faji preferenciákat, amíg a fehérek még mindig többségben vannak, de mi akadályozza meg az azok újbóli megjelenését, amikor a fehérek kisebbséggé válnak?

A fehérek továbbra is magasabb jövedelemmel rendelkeznek, mint a feketék és a spanyolok, de ezt csak a fehér gonoszság és a kizsákmányolás bizonyítékának tekintik. Olyan furcsa, ha a fehérek tulajdonában lévő vagyontárgyak végleges elkobzását elképzeljük? Kiegészítő fehérek? többlet törvények? kizárás bizonyos szakmákból? Az ázsiaiak kicsi, de sikeres faji kisebbség lesznek, vagyonuk is valószínűleg vonzza a nemkívánatos kormány figyelmét.

Milyen külpolitikája lenne egy nem fehéres Amerikának? Mit csinálna vagy nem csinálna a nukleáris fegyverekkel? Milyen közegészségügyi normákat tartana fenn? Hogyan kezelné a harmadik világ Amerika nemzeti parkjait, erdőit és folyóit? Eddig csak a fehérek mutattak nagy érdeklődést a környezet iránt.

Hosszú távon kétség merül fel abban, hogy egy nem-fehér Amerika fenntarthatja a működő demokráciát vagy a jogállamiság bármilyen hasonlóságát. A nem fehér nemzetek rekordja nem utal arra. Még ha a kormányzati formák is fennmaradnak, milyen fantáziadús, fehérek elleni olvasatot talál a fekete és spanyol Legfelsőbb Bíróság az Alkotmányban? Mely témák vagy vélemények találhatóak az első módosítás oltalma alatt?

Nem egy együttérzés uncia

De ezek jövőbeli aggodalmak lesznek. Visszatérve a jelenbe, az Egyesült Államokban ma nincs uncianyí nyilvánvaló részvétellel azoknak a fehéreknek, akik elmenekülnek, amikor a környék feketévé vagy mexikóivá válik. Az elmélet az, hogy csak a tudatlan bigotok elmenekülnek a nemwhitektől, de az a tény, hogy pénzzel rendelkező embereknek soha nem is kell szembenézniük a problémával. Ahogyan Joseph Sobran elmagyarázta: " A főiskolai oktatás célja, hogy az embereknek megfelelő hozzáállást adjon a kisebbségekkel szemben, és hogy a lehető legtávolabb éljenek. »

És valóban, a főiskolai végzettséggel rendelkező, helyes gondolkodású emberek egész sor mentális gyakorlatot hoztak létre a munkásosztályú szerencsétlen emberek számára, akiknek nincs pénzük, hogy gyermekeiket magániskolába küldjék .

we can guess. Many non-whites now seem genuinely to believe that equal treatment requires preferences for themselves. It may yet be possible to abolish racial preferences while whites are still a majority, but what will prevent their reappearance when whites become a minority?

Whites will still have higher incomes than blacks and Hispanics, but this will be seen only as proof of white wickedness and exploitation. Is it so outlandish to imagine outright confiscation of property owned by whites? supplemental taxes for whites? sumptuary laws? exclusion from certain professions? Asians will also be a small but successful racial minority, and their wealth, too, is likely to attract unwelcome government attention.

What sort of foreign policy would a non-white America have? What would it do—or not do—with nuclear weapons? What sort of public health standards would it maintain? How would a third-world America treat its national parks, its forests, its rivers? So far, only whites have shown much interest in the environment.

In the long term, there is some doubt that a non-white America could even maintain a functioning democracy or any semblance of the rule of law. The record of non-white nations suggests not. Even if our forms of government survive, what fanciful, anti-white readings will a black and Hispanic Supreme Court find in the Constitution? What subjects or opinions will be found to lie outside the protection of the First Amendment?

Not an Ounce of Sympathy

But these will be future concerns. To return to the present, in the United States today, there is not an ounce of public sympathy for whites who escape when the neighborhood turns black or Mexican. The theory is that only ignorant bigots run away from non-whites, but the fact is that people with money never even have to face the problem. As Joseph Sobran once explained, “The purpose of a college education is to give people the right attitudes about minorities and the means to live as far away from them as possible.”

And, indeed, college-educated, right-thinking people have come up with a whole set of mental exercises for the working class unfortunates who do not have the money to send their children

Az első feladat az, hogy a lehető legkeményebben megpróbáljuk elhinni, hogy az idegenek és az idegenek a sokféleségnek nevezett különleges ajándék hordozói. Nem vagyunk kitelepítve; dúsulnak és megerősödnek minket.

Természetesen az a gondolat, hogy a faji sokszínűség erő, annyira nyilvánvalóan ostoba, hogy csak a nagyon intelligens emberek gondolkodhattak volna rajta. Amerikában nem létezik olyan többnemzetiségű dolgok, amelyek nem szenvednek faji súrlódástól. Hazánk egy óriási törvényrendszert, sokféleséggel foglalkozó bizottságokat, faji felügyeleti csoportokat, EEO tisztviselőket és tájékoztató bizottságokat hozott létre egy hatalmas, összetartó gép részeként, amely szabályozza és megpróbálja ellenőrizni a faji sokszínűséget - ez a veszélyes, illékony dolog, amelyet állítólag ilyen erőforrás. Az embereket annyira kimeríti ez az erőforrás, hogy az első esélyükből kifogynak. A családok, egyházak, klubok és magánpartijok - bármi, amelyet a kormány még nem szabályozott - faji szempontból homogének.

Semmi sem lehet nyilvánvalóbb: a faj vagy a törzs, a nyelv vagy a vallás sokszínűsége a fő oka annak, hogy az emberek nagymértékben megölik egymást. A sokféleség - ugyanazon a területen belül - viszály, nem erő.

Egy másik komikus ötlet az, hogy a „ változatos ” munkaerő valamilyen módon nagy előnye az üzleti vagy a világkereskedelemnek. Ez egyike azoknak az óriási, nem tesztelt elképzeléseknek, amelyeket egyébként a szkeptikus emberek nyelés nélkül nyelnek. A vásárolt termékek kilencvenkilenc százaléka semmi köze sincs a « sokféleséghez. » Senkit sem érdekel, hogy számítógépét chinaman vagy dán állította össze, vagy kenyeret robot vagy csimpánz sült-e.

Ez nem *nem* veszi egy ír eladni a dolgokat, hogy az ír. A világ legsikeresebb kereskedelmi nemzetei ma Japán, Korea, Tajvan és Kína, amelyek közül egyik sem hallott még a " sokféleségről " vagy a " toleranciáról". »Az amerikai vállalatok tele vannak vitatkozással a többnemzetiségű munkaerő vonatkozásában, amelyek « Amerikának tűnnek » - és a saját piacukon állandóan bepiszkálják a Yokohama-hoz hasonló munkaerőket.

Ugyanakkor úgy tűnik, hogy az emberek túlságosan mernek ezzel az érthetetlen sokszínűségi érveléssel ahhoz, hogy észrevegyék, hogy csak a fehérek felelnek meg a homogenitás benulásától, és akik számára a sokszínűség ilyen tonikus lesz.

to private school. The first exercise is to try as hard as possible to believe that aliens and strangers are bearers of a special gift called diversity. We are not being displaced; we are being enriched and strengthened.

Of course, the idea that racial diversity is a strength is so obviously stupid that only very intelligent people could have thought it up. There is not one multiracial anything in America that doesn't suffer from racial friction. Our country has established a gigantic system of laws, diversity commissions, racial watchdog groups, EEO officers, and outreach committees as part of a huge, clanking machine to regulate and try to control racial diversity—this dangerous, volatile thing that is supposed to be such a source of strength. People are so exhausted by this source of strength that they run from it the first chance they get. Families, churches, clubs, and private parties—anything not yet regulated by the government—tend to be racially homogeneous.

Nothing could be more obvious: Diversity of race or tribe or language or religion is the main reasons people kill each other on a large scale. Diversity—within the same territory—is strife, not strength.

Another comical idea is that a “diverse” workforce is somehow a great advantage for business or world trade. This is one of those giant, untested notions that otherwise skeptical people swallow without a gurgle. Ninety-nine percent of the things we buy have nothing to do with “diversity.” No one cares whether his computer was assembled by a Chinaman or a Dane or whether his bread was baked by a robot or a chimpanzee.

It does *not* take an Irishman to sell things to the Irish. The world's most successful trading nations today are Japan, Korea, Taiwan, and China, none of which has even heard of “diversity” or “tolerance.” American companies are full of blather about multiracial workforces that “look like America”—and are constantly being whipped in their own markets by workforces that look like Yokohama.

At the same time, people seem to be too dazed by this incomprehensible diversity argument to notice that it seems to be only

Senki sem sürgeti a túlnyomórészt feketén fekvő Howard Egyetemet spanyol vagy ázsiaiak toborzására, hogy hallgatói részesüljenek a faji sokféleségből. Senki sem javasolja, hogy Mexikó indítson bevándorlási programot annak érdekében, hogy néhány évtized alatt a spanyolokat kisebbségre csökkentsék. De ha a faji sokféleség olyan nagy dolog az Egyesült Államok számára, akkor miért nem Mexikónak is? Miért nem Howard és az összes többi « történelmileg fekete » egyetemek?

Ha a fehér amerikaiak a határokon át megyek Mexikóba, és gyermekeik angol nyelvű oktatását követelik, jólétet követelve, a szavazólapok demonstrálását inkább angol, mint spanyol nyelven, szavazati jogot követelve az idegenek számára, július 4-i ünneplés helyett a Cinco de Mayo helyett, bárki becsapja a mexikókat arra, hogy azt gondolják, ez örömteli sokféleség? Nem. A mexikóiak felismerik az inváziót, amikor meglátnak. Nyitják a tüzet.

Ott szokott lenni sokat beszélnek « csúnya amerikaiak » utazó túlzott tengerek arra számítnak, hogy hamburgert és angol-hangszórók, és aki tudatlanul elavult a furcsa szokások a bennszülöttek. Azt kellett volna mélyen szégyellnünk róluk - és csak turisták voltak! A " csúnya mexikói " és a " csúnya haitiai " *állandóan élnek* itt , de feltételezzük, hogy végtelenül érzékenyek sajátosságukra, és élvezhetjük etnikai igényeik kielégítésének sokféleségét.

A „ faji sokféleség ” tehát szigorúan egyirányú utca. Csak a fehérek várják el, hogy gyakorolják vagy profitálják belőle. A végső sértés az, hogy a fehérek elvárják a sokféleség *megünneplését* . Ez nem más, mint arra kéri őket, hogy ünnepeljék saját kapitulációjukat, csökkenő számukat és csökkenő befolyásukat. Megdöbbentő az, hogy oly sok fehérek valósítják meg hanyatlásuk örömeinek indokait.

Csak sivatagok

Természetesen néhány fehéret elutasítja azt a hitet, hogy a rendelkezés bonyolult dolog. Ezekre a makacs esetekre egy teljesen más érv támasztja alá a demográfiai elmozdulást: a fehérek elvitte Amerikát az indiánoktól, tehát most van valami más fordulója.

whites who suffer from the paralysis of homogeneity and for whom diversity is going to be such a tonic. No one is urging Howard University, which is overwhelmingly black, to recruit Hispanics or Asians so its students can benefit from racial diversity. No one is suggesting that Mexico should start an immigration program to reduce Hispanics to a minority in a few decades. But if racial diversity is such a great thing for the United States, why not for Mexico, too? Why not for Howard and for all the other “historically black” universities?

If white Americans were pouring across the border into Mexico demanding that their children be educated in English, insisting on welfare, demonstrating for ballot papers in English rather than Spanish, demanding voting rights for aliens, celebrating July 4th rather than Cinco de Mayo, could anyone trick the Mexicans into thinking this was joyous diversity? No. The Mexicans would recognize an invasion when they saw one. They would open fire.

There used to be much talk about “ugly Americans,” who traveled over-seas expecting to find hamburgers and English-speakers, and who ignorantly deprecated the quaint customs of the natives. We were supposed to be deeply ashamed of them—and they were only tourists! “Ugly Mexicans” and “ugly Haitians” come here *to live permanently*, but we are supposed to be endlessly sensitive to their peculiarities, and revel in the diversity of toadying to their ethnic demands.

“Racial diversity,” therefore, is strictly a one-way street. Only whites are ever expected to practice it or benefit from it. The ultimate insult is to expect whites to *celebrate* diversity. This is nothing less than asking them to celebrate their own capitulation, their dwindling numbers and declining influence. The astonishing thing is that so many whites actually do go through the motions of rejoicing in their decline.

Just Deserts

Of course, a few whites refuse to believe that dispossession is a fine thing. For these stubborn cases, there is a completely different argument to justify demographic shift: Whites took America away from the Indians, so it is now someone else’s turn. This argument

Ezt az érvet ugyanazok az emberek állítják, akik a sokféleség mantráját éneklik, de hallgatólagosan elismeri, hogy a sokféleség csalás.

A sokszínűség támogatói *soha nem* állítják, hogy az, ami az indiánokkal történt, jó dolog volt. De vajon az indiánok a történelem során más embereknél nem részesültek-e olyan előnyökből, amelyek pontosan az a sokszínűség öröme, amelyet a fehérek ma várnak? Ha meg akarják ünnepelni a sokszínűséget, akkor az indiánoknak egész évben karácsonynak kell lenniük. Természetesen senki sem próbál rávilágítani. Az indiánok által elvitt elv, amely azt veszi észre, hogy a kontinens európai meghódítása katasztrófa volt az indiánok számára, és hogy a mostani esemény fehérek katasztrófája. Ez egy katasztrófa, amelyet a fehérek állítólag vidáman fogadnak el, mert elvitték Amerikát a törvényes tulajdonosoktól.

De ez is teljesen egyoldalú érv. Az indiánok többször földet vettek egymástól, elpusztítva az egész ellenséges falut. Csak akkor, amikor a tettek ugyanazt tették - sikerebben -, bűncselekménnyé vált.

Ha feltételezhető, hogy a fehérek félreállnak, miközben minden harmadik világ törzse az Egyesült Államokba vonul, mert a fehérek az indiánoktól vitték el az országot, akkor a Lakotának félre kellett volna állnia az európaiak számára - mert elvitték a földet Pawnee-től, Poncától, Arikarától, Iowa, Mandan, Hidatsa, Assiniboine és Crow. Mondanom sem kell, hogy a jelenlegi ortodoxia szerint az indiánok számára nincs különbség, hogy hány embert öltek meg, hogy megszerezzék a földet, vagy milyen közelmúltban; övék voltak a rendelkezésükre álló összes eszközzel. A fehérek viszont nemcsak adóssággal tartoznak nem csak azoknak a leszármazottainak, akiket tartózkodtak a pusztítástól, hanem minden más nem fehéres ember ellen, akik a földön vannak. Csakúgy, mint a sokszínűség örömeiről szóló mese, a földtulajdon érvelését kizárólag a fehérek kritikájára és demoralizálására használják.

Sikeres társadalmak

De mi okozza a népek mozgását és vitákat arról, hogy kinek van joga a földre? Az a tény, hogy a fehérek sikeres társadalmakat építenek, a fehérek nem akarnak beköltözni. A nagylelkű nicaragvai és a haitiaiak nem érkeznek Amerikába, és alig várják, hogy megosszák a « sokféleség » ajándékát szegény, érzékeny fehér emberekkel, akiknek hamarosan lejár a homogén helyzet.

is made by the same people who chant the mantra of diversity, but it implicitly concedes that diversity is a fraud.

Diversity advocates *never* suggest that what happened to the Indians was a good thing. But have Indians not benefited more than any other people in history from the joys of precisely the kind of diversity whites are, today, supposed to welcome? If diversity is to be celebrated, it should be Christmas all year 'round for the Indians. Of course, no one tries to make this point. The you-took-it-away-from-the-Indians argument recognizes that the European conquest of the continent was a catastrophe for Indians and that what is happening now is a catastrophe for whites. It is a catastrophe whites are supposed to accept cheerfully because they took America from its rightful owners.

But this, too, is a completely one-sided argument. The Indians repeatedly took land from each other, exterminating entire enemy villages. It was only when whites did the same thing—more successfully—that it became a crime.

If whites are supposed to stand aside while every third-world tribe marches into the United States because whites took the country from Indians, then the Lakota should have stood aside for the Europeans—because they took land away from the Pawnee, Ponca, Arikara, Iowa, Mandan, Hidatsa, Assiniboine, and Crow. Needless to say, current orthodoxy holds that for Indians it makes no difference how many people they killed to get the land or how recently; it was theirs to defend with every means at their disposal. Whites, on the other hand, have an unending debt not just to the descendants of the peoples they refrained from exterminating but to every other non-white people on the face of the earth. Just like fairy tales about the joys of diversity, the land-title argument is used exclusively to criticize and demoralize whites.

Successful Societies

What is it, though, that gives rise to movements of peoples and debates about who has rights to the land? It is the fact that whites build successful societies non-whites want to move into. Generous Nicaraguans and Haitians do not come to America eager to share the gift of “diversity” with poor, benighted white people who are

Azért jönnek, mert társadalmak nem működnek, és tudják, hogy itt jobb lesz az élet.

Ugyanez a folyamat működik Európában, Ausztráliában, Kanadában és Új-Zélandon. A fehérek az ember története során a legkívánatosabb társadalmakat hozzák létre. A sikertelen, nem fehérek társadalmak kétségbeesett emberei hajlandók szinte mindent - néha még az életüket is - kockáztatni azért, hogy esélyt éljenek ezekben a társadalmakban.

Ha az európaiak Észak-Amerikát óriási pestlyré változtatnák, senki sem akarná jönni. Akkor senkinek nem kellene kitalálnia azokat az okokat, amelyek miatt mindenkinek volt joga jönni, vagy miért valójában a fehérek számára előnyös, ha túllépik és félrehúzzák az embereket, ellentétben magukkal.

Ugyanez igaz kisebb léptékben is. Ritkán mondják el, de az Egyesült Államokban gyakorlatilag minden kívánatos hely, ahol élni, dolgozni vagy iskolába járni, mert a fehérek ezt tették. A nem fehérek természetesen akarnak hozzáférni ezekbe a helyekbe, még akkor is, ha nem - és nem tudták-e őket létrehozni. Ez az oka annak, hogy a fehérek mindig a fehér intézményekbe tolják utat - soha nem fordítva -, és miért játsszák a « kirekesztés », « tolerancia », « igazságosság » és a « rasszizmus » minden túlzott drámáját. Fehérre tegye, és fehéreket tegyen a védekezőre.

A fehérek természetesen nem kérik a Howard Egyetemen való eljutást, a Harlemisszben élést vagy a Guatemala-ba költözést. De ha valami ritka és kívánatos lenne azokon a helyeken, akkor a nem fehérek, akik kívánatosnak tették őket, harcolni fognak, hogy másokat távol tartsanak.

A szomorú igazság az, hogy általában véve, ha a nem fehérek megszerezték azt, amit akarnak, és nagy számban érkeztek korábban fehér intézményekbe vagy körzetekbe, akkor ezek az intézmények és környékek lassan elveszítik azokat a tulajdonságokat, amelyek az első feleknél vonzóak nem hely. A fehérek távoznak, és az európaiak férje elhalványul. Leginkább a harmadik világbeli bevándorlók végül az Egyesült Államokban újjáépítik az általuk hátrahagyott társadalmakat - mindazon hiányosságok miatt, amelyek elsősorban otthonuk elhagyására készítették őket.

about to expire from an advanced case of homogeneity. They come because their societies don't work and they know life will be better here.

The same process is at work in Europe, Australia, Canada, and New Zealand. Whites establish the most desirable societies in the history of man. Desperate people from failed, non-white societies are willing to risk nearly everything—sometimes even their lives—for a chance to live in these societies.

If Europeans had turned North America into a giant pesthole no one would want to come. No one would then have to think up reasons why everyone had the right to come, or why whites actually benefit from being outnumbered and pushed aside by people unlike themselves.

The same is true on a smaller scale. Rarely is it ever said, but in the United States virtually every desirable place to live, work, or go to school is desirable because whites made it that way. Non-whites naturally want access to these places even if they did not—and could not—create them. This is why it is always non-whites who are pushing their ways into white institutions—never the other way around—and why all the overblown dramas of “exclusion,” “tolerance,” “justice,” and “racism” are played out on white territory and put whites on the defensive.

Whites are not, of course, clamoring to get into Howard University, live in Harlem, or to move to Guatemala. But if there were something rare and desirable in those places, the non-whites who made them desirable would fight to keep others out.

The sad truth is that, generally speaking, once non-whites have gotten what they want, and have arrived in large numbers in what were previously white institutions or neighborhoods, those institutions and neighborhoods slowly lose the qualities that attracted non-whites in the first place. Whites leave, and the spoor of European man begins to fade. For the most part, third-world immigrants eventually recreate in the United States the societies they left behind—with all the shortcomings that prompted them to leave home in the first place.

The mystery in all this is not why non-whites want the benefits

A rejtély nem az oka annak, hogy a fehérek nem akarják a fehér társadalom előnyeit, hanem miért akarják a fehérek annyira hajlandóak átadni az idegeneiknek őseik földjét - miért tűnnek olyan hajlandóknak engedni, hogy idegenek elfoglalják és átalakítsák nemzetet. Csakúgy, mint minden más érv a mai Amerikában a fajjal kapcsolatban, a fehér passzivitás ismét egy kettős mércén alapszik: A nem fehéreknek erős és legitim csoportos érdekeik vannak, ám a fehérek úgy viselkednek, mintha nem.

Mielőtt meggyilkolták, Yitzhak Rabin izraeli miniszterelnök kifejtette, hogy Izrael számára számít neki a legfontosabb, hogy országa legalább 80% -ban zsidó maradjon. Senki sem azt állította, hogy Rabin úr főnök vagy ellenséges ember - és természetesen nem az. Csak azt állította, hogy nyilvánvaló: Ha Izrael megszűnik túlnyomórészt zsidó lenni, akkor visszafordíthatatlanul megváltozik, ami elfogadhatatlan a zsidók számára.

Mexikói, japán, algériai, szenegáli - minden nem fehéren megértik, hogy a demográfiai átalakulás nemzeti katasztrófa. Olyan nyilvánvaló, hogy azt még csak nem is kell mondani. A fehérek számára ugyanolyan nemzeti károk vannak, és egy fehér ember erkölcsi és érvelése, aki azt akarja, hogy Amerika legalább 80% -ban fehéren maradjon, pontosan ugyanaz, mint Yitzhak Rabiné.

A polgárság formái, a népvonalak, a viselkedés és az élet textúrája, amelyet a fehérek magától értetődik, nem képesek túlélni nagyszámú idegen ölelését. A fehéreket a kultúra és az emberi társadalom iránt leginkább szerető dolgok Detroitban és Miamiban nem maradtak fenn. Nem tekintik "kedvesnek" ezt mondani; készlet kiáltások « rasszizmus » mondani erre. De azért, mert azok a dolgok, amelyeket szeretnek, nem maradtak fenn, a fehérek távoztak Detroitból és Miamiból. Egyedül a fehérek teljesen természetes módon reagálnak a faji változásokra. Az *amerikai reneszánsz* csak akkor szokatlan, ha nyilvánvalóvá teszi azt, amit gyakorlatilag minden fehérek éreznek, de soha nem mondanak.

A válság, hogy a fehérek ma szembesül, hogy a félelem, hogy az úgynevezett « rasszisták, » a félelem, hogy gondoltam, hogy nem szép, úgy tűnik elő, hogy hagyja az országot változás oly módon, hogy tudják, nem lesz javulás. Hogyan lehet jó Amerikának vagy jó a fehéreknek, ha egyre inkább hasonlít az ország azon részeire, ahol megtagadják az életüket?

of white society, but why whites are so willing to hand over to strangers the land of their ancestors—why they appear to be so willing to permit aliens to occupy and transform their nation. Just like every other argument about race in America today, white passivity is based on yet another double standard: Non-whites have powerful and legitimate group interests but whites act as though they do not.

Before he was assassinated, Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin explained that what mattered most to him as an Israeli was that his country remain at least 80 percent Jewish. No one suggested that Mr. Rabin was a bigot or hater—of course he was not. He was merely stating the obvious: That if Israel ceased to be predominantly Jewish it would change in irreversible ways that would be intolerable to Jews.

Mexicans, Japanese, Algerians, Senegalese—all non-whites understand that demographic transformation is a national calamity. It is so obvious it need not even be stated. For whites it is just as much a national calamity, and the morality and reasoning of a white who wants America to stay at least 80 percent white are exactly the same as those of Yitzhak Rabin.

The forms of civility, the folkways, the demeanor and the texture of life that whites take for granted cannot survive the embrace of large numbers of aliens. The things whites love most about culture and human society have not survived in Detroit and Miami. It is not considered “nice” to say so; it prompts shouts of “racism” to say so. But it is because the things they love have not survived that whites have moved away from Detroit and Miami. Individually, whites react in an entirely natural way to racial change. *American Renaissance* is unusual only in making explicit what virtually all whites feel but never say.

The crisis that whites face today is that for fear of being called “racists,” for fear of being thought not nice, they seem prepared to let their country change in ways that they know will not be an improvement. How can it be good for America—or good for whites—for it to become increasingly like those very parts of the country in which they refuse to live?

Fehérek annyira féltek a díjat « a rasszizmus » , hogy nem hajlandó még, hogy megvitassák, mit tehetnének, hogy ne hagyja a harmadik világ nemzet az unokák. A fehérek ezért arra készülnek, hogy a nemzedékeknek átadják a jövő nemzedékeit, amelyekben valószínűleg nem hajlandóak élni.

A gyarmatosítók nem harcoltak Nagy-Britanniától való függetlenségért annak érdekében, hogy nemzedékeink az országot mexikók és haitiak felé fordítsák. Az alapítók nem alakították ki az alkotmányt a sokféleség ünneplésére. Az amerikaiak nem folytatták vérüket Gettysburgban, Európában vagy a Csendes-óceánon a multikulturális ok miatt. És mégis, a nyugati civilizáció ragyogó jelzőfényének jogos örökösei küzdelem nélkül feladják országukat - attól tartva, hogy " rasszista". »

Amit tanúnk vagyunk, az emberiség története egyik legnagyobb tragédiája. Hatalmas erők mozognak, amelyek ellenőrzés nélkül hagyják félre az európai embert és az európai civilizációt, és táncolnak egy győzelmi szúrógépet a kollektív sírjukon. Ha nem teszünk semmit, akkor a nemzet, amelyet gyermekeinknek és unokáinknak hagyunk, elhagyatott, harmadik világbeli kudarc lesz, amelyben a fehérek megvetett kisebbség lesznek. A nyugati civilizáció halvány visszhang lesz, megtévesztő, ha még hallható is. Nincs más olyan tragédia, amely egyszerre lenne olyan nagy, természetellenes és szükségtelen.

Ez a cikk eredetileg az Amerikai reneszánsz 1996. júniusi számában jelent meg .

Whites are so fearful of the charge of “racism” that they are unwilling even to discuss what they might do to avoid leaving a third-world nation to their grandchildren. Whites are therefore preparing to pass on to future generations a nation in which they might well be unwilling to live.

The colonists did not fight for independence from Britain in order for our generation to turn this country over to Mexicans and Haitians. The Founders did not frame the Constitution to celebrate diversity. Americans did not spill their blood at Gettysburg or in Europe or the Pacific for multiculturalism. And yet, the rightful heirs to what could have been a shining beacon of Western Civilization are giving up their country without a struggle—for fear that to do otherwise would be “racist.”

What we are witnessing is one of the great tragedies in human history. Powerful forces are in motion that, if left unchecked, will slowly push aside European man and European civilization and then dance a victory jig on their collective grave. If we do nothing, the nation we leave to our children and grandchildren will be a desolated, third-world failure, in which whites will be a despised minority. Western Civilization will be a faint echo, vilified if it is even audible. There is no other tragedy that is at once so great, so unnatural, and so unnecessary.

This article originally appeared in the June 1996 issue of American Renaissance.

Népünk útjai

MIT KOCKÁZATKOZNAK MEG TARTALMAK, ÉS MIÉRT fenyegetik?

A fehér ember és civilizációja egyedi? Megérdemlik-e hűségünket? Miért vesztett annyi fehéren minden faji tudat?

Ezeket a kérdéseket soha nem kell feltenni. Egyetlen egészséges ember sem kételkedik a saját legitimitásában - még a *főlényében sem*. A francia közmondás szerint minden nemzet jobban gondolja magát, mint szomszédai, és minden nemzetnek igaza van. Valószínű, hogy még az Új-Guinea legeredményesebb törzse sem készíti fel jellemzőit annak meghatározása érdekében, hogy félre kell-e lépnie, hogy más emberek helyet foglalhassanak. Nem számít, mennyire puhaságban vagy degeneráltak látszanak másoknak, a saját elméjük szerint a legfinomabb emberek a földön.

Minden nem fehérek úgy gondolják. Sem a japán, sem a mexikói, sem a malajziai, sem az izraeli nem tolerálja az idegen behatolást vagy elmozdulást. Ösztönösen harcolnak ezekkel a dolgokkal, anélkül, hogy meg kellene magyarázniuk egymásnak, miért harcolnak velük és miért kellene túlélni népekként. Csak a fehérek azt állítják, hogy a pluralizmus és az elmozdulás jó, és hogy a csoport túlélésének biztosításához szükséges intézkedések morálisak lehetnek.

Ez a cikk ezeknek a kérdéseknek a vonakodását vizsgálja. Ez egy olyan jellemző felmérés, amely szerintem megkülönbözteti a fehéreket a többi fajtától, de kísérlet arra is, hogy megértsük, miért látszik a fehérek a világ minden tájáról elveszíteni faji tudatot és akaratát csoportként való túléléshez. Ez a kapituláció kérdése a leginkább aggasztó, de ennek magyarázata a fehérek sajátos vonásainak jobb megértésében rejlik. Népünk módjainak leírásakor azt tapasztalhatjuk, hogy azok a dolgok, amelyek elkülönítnek minket másoktól, bénítják meg minket. Amit az erényeinknek gondolunk, a degeneráció révén potenciálisan végzetes gyengeségekké válhat.

Végül is ellenségeink nem afrikai vagy latin-amerikai vagy ázsiaiak. Más rajek szívesen megtesznek mindent, ami elég bolond vagyunk, hogy megadjuk őket.

The Ways of Our People

WHAT ARE WE FIGHTING TO PRESERVE, AND WHY
IS IT THREATENED?

Are the white man and his civilization unique? Do they deserve our loyalty? Why have so many whites lost all racial consciousness?

These questions should never have to be asked. No healthy people ever doubts its own legitimacy—even its *superiority*. According to the French proverb, every nation thinks itself better than its neighbors, and every nation is right. Not even the most primitive tribe of New Guinea is likely ever to take an inventory of its characteristics to determine whether it should step aside so other people can take its place. No matter how squalid or degenerate they may appear to others they are, in their own minds, the finest people on earth.

All non-whites think this way. Neither the Japanese nor the Mexicans nor the Malays nor the Israelis tolerate alien incursion or displacement. They fight these things instinctively, without having to explain to each other why they fight them and why they should survive as a people. Only whites pretend that pluralism and displacement are good, and that the measures necessary to ensure group survival may be immoral.

This article is a reluctant investigation of some of these questions. It is a survey of characteristics that I believe distinguish whites from other races, but it is also an attempt to understand why whites, all around the world, seem to have lost their racial consciousness and their will to survive as a group. This matter of capitulation is the most troubling of all, but an explanation for it may lie in a better understanding of the distinctive traits of whites. In describing the ways of our people we may find that the very things that set us apart from others are what paralyze us. What we think of as our virtues have become, through degeneration, potentially fatal weaknesses.

After all, our enemies are not Africans or Latin Americans or Asians. Other races are happy to take whatever we are foolish

Mi mi vagyunk az, ami megfosztja magunkat, tehát a saját természetünkre kell figyelnünk, ha meg akarjuk érteni, miért tettük így.

Kik vagyunk mi?

Az európaiak modern jellegzetességeihez közös vonal tartozik, és ezeket a tulajdonságokat hordozza, bárhová is vándorol. Ez a közös szál a viszonyosság tartós érzése, meggyőződés, hogy másoknak joguk van, amelyeket tiszteletben kell tartani. Ez a meggyőződés, amelyet egyfajta közerkölcsként lehet leírni, azon intézmények középpontjában áll, amelyek a legtöbb fehér társadalomban közösek és hiányoznak a legtöbb nem-fehér társadalomtól: a demokrácia, a szólásszabadság és a jogállamiság.

Az európai társadalmak a nem politikai hagyományok széles skáláját váltották ki, amelyek mások iránti aggodalomra is épülnek. Ezek megteremtették a fehérek körében az élet egyedülálló textúráját, de ezeknek a hagyományoknak gyakorlatilag mindegyike megváltozott, ami veszélyt jelent a túlélésünkre.

Az ember önközpontú jellege miatt a demokrácia valószínűtlen fejlődés. Ez azon a feltevésen alapul, hogy minden szavazó véleménye azonos értékű. Ez figyelemre méltó, még mások iránti túlzott tisztelet. A történelem néhány olyan hatalmas ember példáját rögzíti, akik önként feladták azt csak azért, mert a szavazók többsége kérte. Ez megköveteli a hatalmas emberektől, hogy alávetjék ambícióikat az idegenek véleményéhez, és ezt nagyrészt csak a fehérek képesek kezelni. Néhány ázsiai nemzet fejlesztette ki a demokrácia törékeny hagyományát, de csak a fehérek között veszik magától értetődőnek.

Ugyanez mondható el a jogállamiságról. Az a gondolat, hogy a hatalom nem önmagát igazolja, meg kell értenie, hogy másoknak törvényes jogai vannak. Szinte minden nem fehér társadalomban a hatalomtartó klikk korrump módon hajtja végre a törvényeket, amely a saját érdekeit szolgálja. Mindenki elfogadja ezt. Bár a hatalmas fehérek néha megkerülik a törvényt, a fehér társadalmak arra a feltételezésre épülnek, hogy az igazságosság vak és mindenki egyenlő a törvény előtt.

Az egyik sajátos kormányzati rituálék megköveteli, hogy az amerikai politikusok tegyék közzé jövedelmüket és nettó értéküket. Az afrikai és más harmadik világok elképesztik, milyen kicsi.

enough to give them. It is we who have brought dispossession upon ourselves, so we must look to our own natures if we are to understand why we have done so.

Who Are We?

There is a common thread to the modern characteristics of European man, and he carries these characteristics wherever he migrates. This common thread is an abiding sense of reciprocity, a conviction that others have rights that must be respected. This conviction, which can be described as a kind of public morality, is at the heart of the institutions that are common to most white societies and absent from most non-white ones: democracy, free speech, and the rule of law.

European societies have also given rise to a broad range of non-political traditions also based on concern for others. These established the unique texture of life among whites, but now virtually all of these traditions have changed in ways that make them threats to our survival.

Given the self-centered nature of man, democracy is an unlikely development. It is based on the assumption that the opinions of all voters are of equal worth. This is remarkable, even excessive respect for others. History records few examples of people with power who willingly gave it up just because a majority of voters asked them to. This requires the powerful to subordinate their ambition to the opinions of strangers and, for the most part, only whites can manage this. A few Asian nations have developed a tenuous tradition of democracy, but only among whites is it taken for granted.

The same can be said for the rule of law. The idea that power is not self-justifying requires an understanding that others have legitimate rights. In virtually every non-white society, the power-holding clique enforces laws in a corrupt way that serves its own interests. Everyone accepts this. Although powerful whites sometimes evade the law, white societies are built on the assumption that justice is blind and that everyone is equal before the law.

One of our peculiar government rituals requires that American politicians disclose their incomes and net worths. Africans and other third-worlders are astonished at how small they are. Many

Számos nem fehérés magától értetődőnek tartja, hogy a politikai hatalom a lopáshoz való engedéllyel jár, és nem érti, hogy elnökeink és kormányzói miként képesek ellopni oly keveset.

Egy másik szinte egyedülállóan európai jellemző, amely mások jogainak elismerésén alapszik, a cenzúrával szembeni jogi védelem. A kísértés mások beszédének elnyomására mindig erős; a legtöbb nem fehérés rezsim második gondolat nélkül engedi meg. Bár még visszatérünk erre a kérdésre, az emelkedés anti- « gyűlölet » törvények Európában és Kanadában, amelyek tiltják a beszéd gondolta megsérteni védett kisebbségek jelentős visszalépést jelent az evolúció európai elveket. Ez egy jó példa a betegségre, amely most már sújt bennünket: a jó tulajdonságok perverziója ellentéteikbe. Az emberi jogok még nagyobb tiszteletben tartása érdekében az emberi jogok tiszteletben tartása mellett a szólásszabadság garanciáit szűkítik.

A mások iránti aggodalom további fehér kifejezése az örökletes osztálybeli különbségek megszüntetése és a közoktatás biztosítása. A nyugati emberek magától értetődőnek tekintik azt az elképzelést, hogy a polgárok képességeik szerint emelkedjenek vagy esjenek le, nem pedig születési állapotuk szerint. Sok nem fehér társadalomban ez még mindig csecsemő fogalom.

Sportmunka és lovagi régészet

Mások iránti tisztelet elegendő azoknak a tulajdonságoknak, amelyekről úgy gondoljuk, hogy a nyugati embert jellemzik. A sportszerűség eszményei például megfékezik a diadalizmust és megvédik a veszteget a megaláztatástól. Arra is irányulnak, hogy a rajtársaknak tiszteletben tartsák a tisztességes játék tiszteletét, amely erősebb, mint a győzelem vágya. A legszélsőségesebb formában a tisztességes játék megköveteli, hogy a játékos ne hajlandó azt hinni, hogy becsapták.

Fiatalabb időkben Teddy Rooseveltt " a fárasztó életet folytatta . »A történészek azt az időt írják, amikor egy bokszmérkőzésen volt, amikor a gong a forduló vége felé hangzott. Ahogy Rooseveltt letette az órségét, ellenfele engedte repülni, és az arccal becsapta.

A vér rozsdásodott Rooseveltt orrából. Az elutasítás morgása emelkedett a tömegeből. Rooseveltt a gyűrű szélére ment és azt kiáltotta: - Nem hallotta a csengőt. Nem hallotta a harangot. »

A büntető rúgás története a brit fociban ugyanazt a hagyományt tükrözi .

non-whites take it for granted that political power is a license to steal and cannot understand how our presidents and governors manage to steal so little.

Another almost uniquely European characteristic founded on recognition of the rights of others is legal protection against censorship. The temptation to suppress the speech of others is always strong; most non-white regimes give in to it without a second thought. Though we will return to this question, the rise of anti-“hate” laws in Europe and Canada that prohibit speech thought to offend protected minorities, is a significant step backwards in the evolution of European principles. It is a good example of the disease that now afflicts us, however: the perversion of good qualities into their opposites. Guarantees of free speech, enacted out of respect for human rights, are being abridged—in the name of even greater respect for human rights.

Another white expression of concern for others is the elimination of hereditary class distinctions and the provision of public education. Westerners take for granted the ideal that citizens should rise or fall according to their abilities rather than according to status at birth. This is still an infant concept in many non-white societies.

Sportsmanship and chivalry

Respect for others suffuses the other qualities we think of as typifying Western man. Ideals of sportsmanship, for example, curb triumphalism and protect the loser from humiliation. They are also meant to instill in competitors a respect for fair play that is more powerful than the desire to win. In its most extreme form, fair play requires that a player refuse to believe he was cheated.

In his younger days Teddy Roosevelt pursued “the strenuous life.” Historians write of the time he was in a boxing match when the gong sounded the end of the round. Just as Roosevelt dropped his guard his opponent let fly and hit him square in the face.

Blood gushed from Roosevelt’s nose. A growl of disapproval rose from the crowd. Roosevelt went to the edge of the ring and shouted: “He didn’t hear the bell. He didn’t hear the bell.”

The history of the penalty kick in British soccer reflects the

A rúgást azzal a feltételezéssel engedélyezték, hogy egy játékos, akit pontozási távolságon belül megcsaptak, szándékosan megtámadtak. Amikor a foci hivatásos sportmá vált, sok volt brit amatőr nem vette át a büntetést. Nem tagadták azt a hitet, hogy a sportukban bárki szándékos szabálytalanságot követhet el.

Az alsó kutya gyökerezése egy másik európai sporthagyomány. Ez szintén megmutatja a nyugati ember aggodalmát a másik ember szempontjából. Néhány rajzó lehet, hogy nincs hoppers, ám mi örömmel vesszük erőfeszítéseinket és reméljük, hogy a váratlan ideges. Sok nonwhitt számára ez érthetetlen.

A fölényes, « trash talk, » nyíljon, és távollétében úri játék közös sport ma nagyrészt a behozatalát nem fehér viselkedés egy előzőleg fehér arénában. Sajnos sok fehéret megfertőztek és ugyanolyan ostobán viselkednek.

Az egyik legdrámaibb módszer, amelyben a fehérek különböznek az összes többi néven, a nőekkel való bánásmód. Az amerikai indiánok és afrikaiak számára a nők terhei voltak. A muszlimok távol tartották a nőket a szem elől, és a konfuciánusok kifejezetten szolgas szerepet tartottak számukra. Kakuei Tanaka, a közelmúltban japán miniszterelnök sürgette az új sógót, hogy alkalmanként csapjon be miniszterelnök lányát. Ez volt a legjobb módja annak, hogy egyenesen tartsa - magyarázta. Anyaggal támasztja alá azt a nézetet, hogy Japánban a nő státusza valahol a férfi és a madár között van.

Csak a Nyugatban emelkedett és védett egy objektív gyengébb nem a kidolgozott lovagi rend segítségével. Csak a fehér férfiak hagyományosan állnak egy nő jelenlétében, ajtókat tartanak neki, hordozzák terheit. Közel 2000 évvel ezelőtt, Tacitus római történésznek meglepte a germán törzsek nőekkel szembeni tisztelete. Figyelemre méltónak tartotta, hogy még a legerősebb férfiak is csak egy feleséggel voltak elégedettek, és hogy a nőket háború tanácsaiba engedték be. Mint a fehér társadalmak minden tagjának, a nőknek joguk és érzékenységük van, amelyeket tiszteletben kell tartani.

A szerelem és a romantika gondolata szintén szinte kizárólag európai. Sehol, de a nyugaton még soha nem gondolják, hogy a férfiak és a nők megoszthatják a haláláig tartó romantikus szerelmet .

same tradition. The kick was granted on the assumption that a player who was fouled within scoring distance must have been deliberately fouled. When soccer became a professional sport, many former British amateurs would not take the penalty kick. They refused to believe that anyone in their sport could commit a deliberate foul.

Rooting for the underdog is another European sporting tradition. This, too, shows Western man's concern for the other person's point of view. Some competitors may be no-hopers, but we cheer their efforts and hope for the unexpected upset. For many non-whites, this is incomprehensible.

The swaggering, "trash talk," corner cutting, and absence of gentlemanly play common in sports today are largely the importation of non-white behavior into a previously white arena. Sadly, many whites have been infected and act just as loutishly.

One of the most dramatic ways, though, in which whites differ from all other peoples is in their treatment of women. For American Indians and Africans, women were beasts of burden. Muslims kept women out of sight, and Confucianists reserved for them a distinctly servile role. A recent Prime Minister of Japan, Kakuei Tanaka, urged a new son-in-law to slap the prime minister's daughter around occasionally. It was the best way to keep her in line, he explained, giving some substance to the view that in Japan the status of a woman is somewhere between that of a man and a bird.

Only in the West was the objectively weaker sex elevated and protected through an elaborate code of chivalry. Only white men traditionally stand in the presence of a woman, hold doors for her, carry her burdens. Nearly 2,000 years ago, the Roman historian Tacitus was struck by the high regard in which Germanic tribesmen held women. He thought it remarkable that even the most powerful men were content with only one wife and that women were admitted to councils of war. Like all members of white societies, women have rights and sensibilities that must be respected.

The idea of love and romance is likewise almost exclusively European. Nowhere but in the West has it ever been supposed that men and women could share a romantic love that lasted until

Sok pár elmarad e szabványtól, de maga a szabvány gyakorlatilag nincs párhuzamos. Mi megy a « szeretet » oly híres, nem fehér irodalmi művek, mint a *Tale of Genji* vagy *Mesék az Ezeregyéjszaka* bolonddá womanizing a szabványok a nyugati romantika.

Nem valószínű, hogy a *noblesse oblige* fogalmának nem fehér párhuzamai vannak. Valószínűleg csak az európaiak gondolják, hogy a gazdagok és magasan született személyek különleges, íratlan kötelezettségeket vállalnak. Nem véletlen, hogy a jóléti állam szinte kizárólag fehér vállalkozás. Ez a magánszeretet és a filantropia hagyományának logikus kiterjesztése - szintén csak a Nyugaton alakult ki teljesen. A muszlim társadalmak rendelkeznek a *zakákkal*, vagy a szegények számára kötelező alamizsnával, ám a többi fajhoz tartozó emberek között megtalálhatók a nyugati ember közös jótékonyági szokásai és intézményei. Semhol másutt nincs annyira önkéntes munka, vagy még annak megértése sem.

A mások iránti aggodalom másik kifejezése a misszionárius felhívása. Noha divatos a keresztény misszionáriusok gúnyolódása, óriási áldozatokat hoztak annak érdekében, hogy az igazság és megváltásuk legyen az embereknek, akik egyébként a pokolban égnék. Más embereknek - még a külföldieknek is - nemcsak jogaik voltak, halhatatlan lelkünk is volt, és a fehérek kötelessége megmenteni.

A fehérek a vadon élő állatok és a környezet védelme mellett mások iránti aggodalmát is mutatják. Az emberek a jövő generációi számára őrzik a környezetet, mert a még nem született személyeknek is vannak joguk. A harmadik világ nemzetségei közismerten nem aggódnak a környezet iránt, részben azért, mert túl szegények lehetnek, hogy megfizethessék gondozásukat, hanem azért is, mert nincsenek megosztva a nyugati gondokkal. A zöld mozgalmat a fehérek ihlette, és továbbra is szinte kizárólag a fehérek munkája.

Nem kell túlmennie egy többnemzetiségű városon, hogy megnézhesük, ki érdekli a *közvetlen* környezetet. Például a Puerto Rico napjának a New York-i éves ünnepségén az utcák szeméttel vannak eldugítva. Az a meglehetősen eltérő ügyfélkör, amely a Központi Park nagy gyepén piknik, egy ingyenes szimfonikus koncert előtt, alig hagy egy papírhulladékot hátra.

death. Many couples fall short of this standard, but the standard itself is virtually without parallel. What passes for “love” in such famous non-white literary works as *The Tale of Genji* or *Tales From the Arabian Nights* is brutish womanizing by the standards of Western romance.

It is unlikely that the concept of *noblesse oblige* has non-white parallels. It is probably only Europeans who believe that the wealthy and high born have particular, unwritten obligations. It is no accident that the welfare state is an almost exclusively white enterprise. It is a logical extension of the tradition of private charity and philanthropy—likewise fully developed only in the West. Muslim societies have the *zakah*, or obligatory alms for the poor, but among the people of no other race are found the habits and institutions of charity common to Western man. Nowhere else is there so much volunteer work or even an understanding of what it is.

Another exclusively European expression of concern for others is the missionary calling. Although it is fashionable to mock Christian missionaries, they made tremendous sacrifices to bring what they believed were truth and salvation to people who would otherwise burn in hell. Other people—even foreigners—not only had rights, they had immortal souls that it was the white man’s duty to save.

Whites also show concern for others by protecting wildlife and the environment. People preserve the environment for future generations because those not yet born have rights, too. Third-world nations are notoriously unconcerned about the environment, partly because they may be too poor to afford to care, but also because they do not share Western preoccupations. The green movement was inspired by whites and continues to be the work, almost exclusively, of whites.

One need go no further than a multiracial city to see who cares about the *immediate* environment. For example, the annual celebration of Puerto Rico Day in New York City leaves the streets clogged with trash. The rather different clientele that picnics on the Great Lawn in Central Park before a free symphony concert leaves scarcely a scrap of paper behind. We are told that differences

Azt mondják nekünk, hogy a jövedelemkülönbségek magyarázzák a viselkedésbeli különbségeket, de a szegények ugyanolyan könnyen vehetik szemetet, mint a gazdagok.

A vadon élő állatok védelmére tett erőfeszítések egyértelműen fehér aggodalomra adnak okot. A japánok, akik olyan gazdagok, mint a nyugatiak, inkább bálnákat esznek, mint megmentik őket. A hongkongi kínai emberek, akiknek milliomosai továbbra is folytatják az orrszarvú-adagok adagolását, tekintet nélkül arra, hogy ez mit fizethet az orrszarvúnak. Úgy tűnik, hogy nem is törődnek azzal, hogy a medveláb minden adagolása újabb halott medvét jelent.

Az afrikai vadon élő állatok védelmére irányuló kampányok szintén elsősorban fehér aggodalomra adnak okot. Az afrikai vezetők, akik önmagukban kevés érdeklődést mutatnak az oroszlanok vagy elefántok iránt, a kihalás fenyegetését használják a fehérekől történő segélykitermeléshez. Hasonlóképpen, a dél-amerikai amerikaiak aggódnak az esőerdők csökkenő európai aggodalmait illetően.

A fekete szociológus, Elijah Anderson 1990-es könyvében, a *Street Wise-ben* leírja, hogy a feketék és fehérek hogyan különböznek egymástól a kutyákat. A belvárosi feketék nem a kutyákról szólnak, hanem társakról, hanem hasznos állatokról, amelyeket kiképezhetnek az emberek megrémítésére és megtámadására. Anderson professzor azt állítja, hogy undorodva látja, hogy a fehéreket térdükön átölelik, kutyákat átölelik, és arcukat a szőrükbe temelik.

Az állatokkal szemben szigorúan utilitarista, sőt kizsákmányoló hozzáállás általános a harmadik világban. Ritka, hogy a szamarak, a tevék és a huzatállatok iránti szeretet vagy kedvesség jeleit látják el, amelyek továbbra is a nem fehér világ nagy részét hatalmazzák. Egy tunézist meghökkent a Nagy-Britanniában található nyugdíjas szamarak otthona. Az állatokkal szembeni kegyetlenség elleni törvények szinte egyedülállóan fehér jelenség - még a japánok sem rendelkeznek velük.

Mint minden európai erény, ez is kiszabadulhat a kezéből. Állati « jogok » aktivisták nem bánod üzembe favágók a munkából, hogy megmentse a pöttyös bagoly, és megzavarta a tudományos kísérleteket, amelyek használatát az állatokat. Egyesek illegálissá tennék a húsfogyasztást. Extrém vagy sem, mások jogaival, még más fajok jogaival kapcsolatos aggodalom fehér aggodalom.

Bajnokok a 'Saving' -nál

A fehérek a világ meghaladhatatlan bajnokai a „megtakarítás” és a dolgok javítása terén. Harcoltak a háborúkkal a háborúk végéig, biztonságosvá teszik a világot a demokrácia számára, és - egyesek szerint - a rabszolgaság megszüntetésére.

in income explain differences in behavior, but the poor can pick up trash as easily as the rich.

Efforts to protect wildlife are a lopsidedly white concern. The Japanese, who are as rich as Westerners, would rather eat whales than save them. Hong Kong Chinese, many of whom are millionaires, continue to pep themselves up with doses of rhino horn without regard to what this may cost the rhinoceros. Nor do they seem to care that every serving of bear paws means another dead bear.

Campaigns to protect the wild life of Africa are likewise mainly a white concern. African leaders who, themselves, take little interest in lions or elephants, use the threat of extinction to extract aid from whites. Similarly, South Americans play on European worries about shrinking rain forests.

The black sociologist, Elijah Anderson, in his 1990 book, *Street Wise*, describes how differently blacks and whites feel about dogs. Inner city blacks do not think of dogs as companions but as useful animals that can be trained to terrify and attack people. Prof. Anderson reports that they are disgusted to see whites, on their knees, hugging dogs and burying their faces in their fur.

A strictly utilitarian, even exploitative attitude toward animals is common in the third world. It is rare to see a sign of affection or kindness for the donkeys, camels, and draft animals that still power much of the non-white world. A Tunisian would be amazed at the homes for retired donkeys that are found in Britain. Laws against cruelty to animals are an almost uniquely white phenomenon—not even the Japanese have them.

Like all European virtues, this one can get out of hand. Animal “rights” activists don’t mind putting lumberjacks out of work in order to save the spotted owl, and have disrupted scientific experiments that use animals. Some would make it illegal to eat meat. Extreme or not, this concern about the rights of others, even the rights of other species, is a white preoccupation.

Champions at ‘Saving’

Whites are the world’s unsurpassed champions at “saving” and improving things. They have fought wars to end wars, make the world safe for democracy, and—some say—to end slavery. They

Ők indít « háborúk » élettelen ellenséget, mint a szegénység és a kábítószer. Mindig elkezdenek táplálni a világot, megmenteni az ózonréteget, megállítani a globális felmelegedést, terjeszteni a demokráciát, felszabadítani a nőket, megállítani a savas esőket, előmozdítják az emberi jogokat, befejezik a gyermekmunkát, legalizálják az azonos neműek házasságait, és minden földi férfit rábeszélnek viseljen óvszert. Annak ellenére, hogy a liberálisok azt gondolhatják, hogy megvetik a misszionáriusi impulzust, igazlelkű lelkesedéssel messze meghaladják őseiket. A bolygón nincs olyan helyzet, amely elkerülné a jó cselekedetű fehér megszállottságot. Nem fehérek számára megfelelő látványosságnak kell lennie.

Honnan származik ez az erkölcsi energia? Egyre több bizonyíték van arra, hogy a személyiség tra - ide értve a felforgatást / extroverziót, a tekintély tiszteletét, a vallási meggyőződés erősségét és az impulzivitást - jelentős genetikai ellenőrzés alatt áll. Úgy tűnik, hogy ötven százalék az ilyen tulajdonságok örökölhetőségének átlagos száma. Ez azt jelenti, hogy teljes mértékben lehetséges, hogy vannak biológiai alapjai faji különbségek -nak nevezhetnénk « átlagos személyiség, » ahogy vannak különbségek átlagos intelligencia.

Michael Levin professzor az altruizmus faji különbségeinek eredetére, vagy mások kívánságainak tiszteletben tartására való képességre gondolkodott. Hivatkozik az erkölcsben rejlő különbségek bizonyítékára, és azt sugallja, hogy ahogyan a helyi környezeti nyomás a csoport fejlődését az intelligencia különböző szintjeire irányította, valószínűleg eltérő szintű erkölcsi felfogást produkáltak.

A fehérek társadalmának megszervezésének módja ezért tükrözheti a velejáró faji vonásokat. Mások iránti tisztelet, a politikai hatalom formális korlátozása, a gyenge emberek támogatása, a bolygó életképességének fenntartása iránti vágy - ezek a jellemzően fehér vonások altruisták és csak hiányos párhuzamokat találnak a nem fehérek között.

A háború útjai

A társadalomszervezés ezen általános elvein kívül számos konkrét történelmi példa található a fehér viselkedésről, amelyeket más fajok során nehéz elképzelni. A legszembetűnőbbek a háború vezetése.

1863 tavaszán a Potomac és az Észak-Virginia hadseregét táborozta a Rappa hannock folyó ellentétes oldalain .

launch “wars” on inanimate enemies like poverty and drugs. They are always running off to feed the world, save the ozone layer, stop global warming, spread democracy, liberate women, stop acid rain, promote human rights, end child labor, legalize same-sex marriage, and persuade every man on earth to wear a condom. Much as liberals may think they disdain the missionary impulse, they far exceed their ancestors in righteous zeal. There is nothing on the planet that escapes the white obsession with doing good. For non-whites it must be an astonishing spectacle.

Where does all this moral energy come from? There is increasing evidence that personality traits—including such things as introversion/extroversion, respect for authority, strength of religious convictions, and impulsiveness—are under considerable genetic control. Fifty percent seems to be about the average figure for heritability of such traits. This means it is entirely possible that there are biological bases for racial differences in what one could call “average personality,” just as there are for differences in average intelligence.

Prof. Michael Levin has speculated about the origins of racial differences in altruism, or the capacity to respect the wishes of others. He cites evidence for inherent differences in morality, and suggests that just as local environmental pressures directed group evolution towards different levels of intelligence, they probably produced different levels of moral perception.

The way whites organize their societies may therefore reflect inherent racial traits. Respect for others, formal restraints on political power, support for the weak, the desire to keep the planet habitable—these typically white traits are all altruistic and find only incomplete parallels among non-whites.

Ways of War

Aside from these general principles for the organization of society, there are many specific historical examples of white behavior that are difficult to imagine in other races. Some of the most striking come from the conduct of war.

In the spring of 1863, the Army of the Potomac and the Army of Northern Virginia were camped on opposite sides of the Rappa-

Itt egy részlet Bruce Carton *Mr. Lincoln hadseregéből*, kb. Egy este, amikor a Konföderáció hallgatására a folyó mellett összegyűlt Union bandák tömörültek:

Északi és déliek, a katonák énekelték ezeket a dalokat [„Tramp, Tramp, Tramp”, „Drink me csak a szememmel,” John Brown teste ”stb.), Vagy ültek és hallgatták őket a hegyoldalon élő ezreikben. . . . Végül a déliek felszólították: „Most játsszon néhányat a sajátunkról”, így szünet nélkül a zenekarok „Dixie” -vé, „The Bonnie Blue Flag-hez” és „Maryland, My Maryland” -ekké váltak. És végül a tömeges együttesek játszották a „Otthon, az Édes otthon” játékot, és 150 000 harcos ember megpróbálta énekelni, megfojtotta és csak ott ült, csendben, a sötétségbe bámulva; és végül a zene elhalt, a zenekarok feltették hangszereiket, és mindkét hadsereg lefeküdt. Néhány héttel később szétépték egymást a Chancellorsville körüli magányos bogókban.

Itt voltak olyan férfiak, akiknek a kötelessége egymás megölése volt, és akik valóban nagy hevesen tették ezt. Ez nem akadályozta meg az uniós zenekarokat abban, hogy olyan dallamokat játsszanak, amelyekről tudták, hogy a leginkább kedvelik és inspirálják a Konföderációkat.

Itt van még egyszer Catton úr, az *Appomattox csendjében*, amely egy eseményt ír le, amely a *peterburgi* csatában történt:

A 39. Massachusetts kiemelkedő helyezést ért el, elveszítette három színhordozót, és végül vissza kellett kényszeríteni, színei a földön maradtak. Ezredes felkérte az önkénteseket, hogy menjenek ki és szerezzék meg a zászlókat. A tizedes és a magántulajdonos reagált, és elmenekültek, hogy megszerezzék őket, és hirtelen - és egészen váratlanul - a Konföderációk abba hagyták a lövöldözést, megengedték a férfiaknak, hogy felvegyék a zászlókat, és amikor visszatértek az ezredbe, a lázadók intették a kalapjukat és felvették egy éljenzés.

Négy év telt el azelőtt, hogy az amerikaiak harcoltak a legvéresebb háborúban. Ha ezek a katonák valaha is megvetnék ellenségüket, ne adnának neki negyedrészt, és minden alkalommal megölik, akkor ez a pont már régen eljutott volna. Elképzelhető-ea közönséges katonák egy afrikai, arab vagy ázsiai hadseregben ugyanolyan figyelmet és nagybecsülést mutatva, mint ezek a keményen nyomás alatt álló konföderációk?

Az 1777-es Saratoga-csata újabb eseményt hozott létre, amely szemlélteti a fehérek közötti hadviselés és a nők szokatlan státusát.

hannock river. Here is a passage from Bruce Catton's *Mr. Lincoln's Army* about one evening when massed Union bands gathered by the river in earshot the Confederates:

Northerners and Southerners, the soldiers sang those songs ['Tramp, Tramp, Tramp,' 'Drink to Me Only with Thine Eyes,' 'John Brown's Body,' etc.] or sat and listened to them in their thousands on the hillsides Finally the Southerners called across, 'Now play some of ours,' so without pause the Yankee bands swung into 'Dixie,' and 'The Bonnie Blue Flag' and 'Maryland, My Maryland.' And then at last the massed bands played 'Home, Sweet Home,' and 150,000 fighting men tried to sing it and choked up and just sat there, silent, staring off into the darkness; and at last the music died away and the bandsmen put up their instruments and both armies went to bed. A few weeks later they were tearing each other apart in the lonely thickets around Chancellorsville.

Here were men whose duty was to kill each other and who, indeed, did so with great ferocity. This did not prevent the Union bandsmen from playing the tunes they knew would most please and inspire the Confederates.

Here is Mr. Catton again, in *A Stillness at Appomattox*, describing an incident that took place during the battle of Petersburg:

The 39th Massachusetts won an advanced position, losing three color-bearers, and at last was forced back, leaving its colors on the ground. Its colonel asked for volunteers to go out and get the flags. A corporal and a private responded and ran out to get them, and suddenly—and quite unexpectedly—the Confederates stopped firing, allowed the men to pick up the flags, and as they went back to the regiment the Rebels waved their hats and raised a cheer.

This was four years into the bloodiest war Americans ever fought. If these soldiers were ever going to despise their enemy, give him no quarter, and kill him at every opportunity, that point would have been reached long ago. Can we conceive of common soldiers in an African or Arab or Asian army showing as much consideration and magnanimity as these hard-pressed Confederates?

The Battle of Saratoga in 1777 produced another incident that illustrates both the gallantry of warfare among whites and the un-

Ackland őrnagyot, Burgoyne tábornokot, mindkét lábon át lövöldítették, és a vörös kabátok visszavonulása után hagyták a pályán. Felesége a brit erőknél volt, és mélységesen aggódott a férje miatt. Nagyon durva visszavonulása volt a katonákkal együtt - tizenkét órát táplálék nélkül heves esőzésben -, de Burgoyne tábornokot kérte, hogy kérje Gates tábornok amerikai parancsnokot, hogy engedje át a vonalon, hogy férje felé hajlamos. Burgoyne lenyűgözött, hogy vállalja, hogy több mérföldet sétál sötétben, átlép egy folyón, és átmegy az ellenség felé, és arra költözött, hogy ezt a levelet írja Gates tábornoknak:

Uram - Lacy Harriet Ackland, a család, rang és személyes erények első különbségével járó hölgy Ackland őrnagy, férje, sebesült és a kezében lévő fogoly miatt olyan aggodalomra ad okot, hogy nem tagadhatom meg a kötelezettségvállalás iránti kérelmét. Őt az ön védelme érdekében. Bármilyen legyen is az általános helytelenség az emberekben a helyzetemben, és a tiéd, hogy szíveseket kérjen, nem látom a hölgy minden kegyelmében szokatlan kitartást és ennek a hölgynek a jellemét és a nagyon kemény vagyonát, anélkül, hogy igazolnám, hogy az ő iránti figyelme kötelezzen kötelezettségeket. Uram, engedelmes szolgád vagyok, J. Burgoyne. (Idézve Edward Creasy-ban, *a világ tizenöt döntő csatája*)

Vonalakon keresztül fogadták el és a férjét gondozta. Egy héten belül Burgoyne hadserege átadta magát.

Ez a levél fantasztikusan modorosnak találhatja a modern füleket, de tükrözi az antagonista felfogását és a nők iránti tiszteletet, amelyet valószínűleg nem találnak a nem fehér történetekben.

Igaz, hogy a fehér seregek nem mindig járnak lovagiasan, és a második világháború alatt mind a tengely, mind a szövetségesek nagy bűncselekmény nélkül bombázták a civil személyeket. A szovjet hadsereg hírhedten barbár volt. Az ellenség iránti kedves hozzáállása megkövetelheti a háborút intim, technológiai szempontból primitív méreteken. Sőt, a modern háborúk - különösképp a demokrácia által küzdött háborúk - tömeges háborúk, amelyek egy egész nemzetet mozgósítanak. A legjobb módszer erre az ellenség démonizálásával, és sokkal könnyebb megölni a civileket, ha meggyőződésünk, hogy démonok.

Ennek ellenére a fehérek seregei ritkán követik el azokat a barbárokat, amelyek gyakran előfordultak ellenségeik között. gyakran előfordultak ellenségeik között.

usual status of women. Major Ackland, on Gen. Burgoyne's staff, was shot through both legs and left on the field as the redcoats retreated. His wife was with the British forces and was deeply worried about her husband. She had had a very rough retreat along with the soldiers—12 hours without food in a driving rain—but she asked Gen. Burgoyne to petition the American commander, Gen. Gates, to let her through the lines to tend to her husband. Burgoyne was impressed that she would undertake to go several miles in the dark, cross a river, and go over to the enemy, and was moved to write this letter to General Gates:

Sir—Lacy Harriet Ackland, a lady of the first distinction of family, rank, and personal virtues, is under such concern on account of Major Ackland, her husband, wounded and a prisoner in your hands, that I cannot refuse her request to commit her to your protection. Whatever general impropriety there may be in persons in my situation and yours to solicit favors, I cannot see the uncommon perseverance in every female grace and the exaltation of character of this lady, and her very hard fortune, without testifying that your attentions to her will lay me under obligations. I am, sir, your obedient servant, J. Burgoyne. (Quoted in Edward Creasy, *Fifteen Decisive Battles of the World*)

She was accepted through the lines and cared for her husband. Within a week Burgoyne's army had surrendered.

This letter may strike modern ears as fantastically mannered, but it reflects a conception of the antagonist and a respect for women not likely to be found in non-white histories.

Admittedly, white armies do not always behave chivalrously, and during the Second World War, both the Axis and the Allies bombed civilians without much compunction. The Soviet Army was notoriously barbaric. A gallant attitude towards the enemy may require war on a more intimate, technologically primitive scale. Moreover, modern wars—especially those fought by democracies—are mass wars that mobilize an entire nation. The best way to do this is by demonizing the enemy and it is much easier to kill civilians if we are convinced they are demons.

Even so, armies of whites rarely commit the barbarities that

Az amerikai indiánok ritkán vettek fogvatartottakat, kivéve, ha sport céljából kínozták őket. Szerettek lerombolni az ellenséges holttesteket és megcsonkítani őket, ahogyan az Egyesült Államok lovassága rájött, amikor túl későn érkezett meg Custer utolsó állványának hátralevő részén. A Viet Cong gyakran megölt sebesült amerikaiakat, amelyeket a csatatéren találtak, és a japán csapatok kegyetlensége Kínában és a Csendes-óceánon jól nyilvánvaló. Néhány szerencsétlen kivétel a Balkánon, annak ellenére, hogy a mai katona, ha választott volna, inkább nem fehérek, mint fehérek hadseregének adna át?

Természetesen manapság az a divat, hogy a fehéreket egyedileg erőszakosnak tekintjük. Kritikánk a második világháború mézáros élelmézésére utalnak. A gyilkosság mértéke természetesen csak az európai és az amerikai technológiai zsenit tükrözte.

Sokkal figyelemre méltóbb, mint a fehérek által elkövetett erőszak, az az erőszak, amelyet nem követtek el. A szinte egyetemes intézmény, a rabszolgaság történetében csak a fehérek gondolkodtak filozófiai igazolásokon, mert csak rossz lelkiismeretük volt róla. Más népek csak rabszolgákat vettek, amikor csak tudtak. Amikor a fehérek meggyőzték magukat, hogy a rabszolgaság nem megfelelő, akkor nemcsak saját birodalmukban szüntették meg azt, hanem vonakodó nem fehéreknél is kényszerítették a megszüntetést. Tiszta, fehérek elleni ostobaság azt állítani, hogy az amerikai rabszolgaság valamilyen módon szégyenteljes.

Ebben a században a fehérek figyelemre méltó türelmetlenséggel bántak a nem fehér nemzetekkel. Az európai hatalmak birodalmakat hoztak létre, amelyek magukban foglalják a világ többi részét. A nem fehérek nem nyerték el a függetlenséget; fehérek adtak nekik szabadságot, akik úgy döntöttek, hogy erkölcsi dolgot kell tenni. Most, amikor a korábbi kolóniák megbotlik a függetlenség súlya alatt, az európai országok támogatják őket. A gyarmati korszakban volt egy név erre: a fehér ember terhe. Sok esetben őszintén érezték a vágyat a kevésbé szerencsés rajek felhívására.

A 19. és 20. században a fehérek képesek voltak a bolygót teljes mértékben saját hasznukra való kiaknázási rendszerbe rendezni. Lehet, hogy Ázsia egészét ügyfélállamként tartották, helyett, hogy Japán, Korea és - hamarosan - Kína valódi rajtársakká válhának .

have often been common among their enemies. American Indians seldom took prisoners unless it was to torture them for sport. They liked to strip the bodies of enemy dead and mutilate them, as the U.S. Cavalry found when it arrived, too late, at what was left of Custer's last stand. The Viet Cong frequently killed wounded Americans they found on the battlefield, and the cruelty of Japanese troops in China and the Pacific is well recorded. A few unfortunate exceptions in the Balkans notwithstanding, what soldier today, given a choice, would surrender to a non-white rather than a white army?

Of course, it is the fashion today to describe whites as uniquely violent. Our critics point to the butcheries of the Second World War as proof. Of course, the scale of the killing only reflected European and American technological genius.

Far more remarkable than the violence done by whites is the violence they have not done. In the history of that near-universal institution, slavery, only whites ever thought up philosophical justifications for it because only they had bad consciences about it. Other peoples simply took slaves when they could. When whites persuaded themselves that slavery was wrong, they not only abolished it within their own realms but forced abolition on reluctant non-whites. It is pure, anti-white nonsense to pretend that American slavery was somehow uniquely shameful.

Whites in this century have treated non-white nations with remarkable forbearance. The European powers had established empires that included most of the rest of the world. Non-whites did not win independence; they were given freedom by whites who decided this was the moral thing to do. Now, when former colonies stumble under the weight of independence, European countries prop them up. In the colonial era, there was a name for this: the white man's burden. It was in many cases a sincerely felt desire to raise up less fortunate races.

In the 19th and 20th centuries, whites had the power to organize the planet into a system of exploitation entirely for their own benefit. They could have kept all of Asia as client states rather than permit Japan, Korea, and—soon—China to become real competi-

A fehérek uralhattak volna más fajokat - akár ki is pusztíthatják őket - , de ez egyszerűen nem része erkölcsi repertoárjuknak.

Milyen lenne a világ, ha valamelyik másik faj hatalmasan aránytalan hatalommal bírna, amely a fehéreknek megvan és továbbra is fennáll? Az afrikai vagy az ázsiaiak úgy viselkednének, mint a fehérek által mutatott visszatartás? Önkéntesen beborítanák a fegyvereiket, és ehelyett segítséget nyújtanának a rajuk sikereinek segítéséhez, mint maguk?

Csak a múlt században volt a világ története sokkal különösebb, mint az agresszív törzsi vagy nemzeti aggrándulás krónikája. Ha az 1880-as években az Egyesült Államok úgy döntött, hogy gyarmatosítja Mexikót vagy Közép-Amerikát, akkor sok harag lenne? A mai önkormányzatok nem egyetemes, ám a fehérek teljesen megalapították. Ez az önuralom, az első gyakorolt magukra a fehérek, majd kényszerítette agresszív non-fehér hatalmak *által* fehérek, hogy megváltozott a karakter a nemzetközi kapcsolatok. 1945 óta megállítja a nagyszabású háborút. De a fehérek, ironikus módon, állítólag a világtörténet gazemberek.

Mi köze van ennek a legyőzött lelkiállapothoz, amely a fehérek között most már általános? Ezen intézmények és jellemzők mindegyike tükrözi a fehérek sajátos erkölcsét. Az utóbbi évtizedekben mindegyiket veszélyes és önpusztító hatásúvá változtatják. Azok az intézmények, amelyek valaha mások egyenlőtlen tiszteletben tartásával támogatták az egyenlőtlen valóságot, ma a vak egalitarizmust szolgálják. A század története szinte hisztérikus támadás története mindenféle megkülönböztetés ellen.

A megkülönböztetések *megítélést* igényelnek , az ítélet fájdalmas azok számára, akiket megítélnék. Néhány ember vágyakozik, amikor a társadalom különbséget tesz bűnügyi és nem büntetőjogi, illetékes és inkompetens, méltó és méltánytalan, egészséges és perverz, embereink és azok között, akik nem. A fehér társadalmak lehetetlen korlátokba szorították mások figyelmét; elveszítették a bírálási képességüket. A túlélés szempontjából létfontosságú megkülönböztetések homályosak és simultak lesznek az „érzékenység” és a „tolerancia” nevében . » Elismerése egyenlőtlenség már sérti a liberális elképzelés az ember (jelenleg ismert, természetesen, mint az emberiség).

tors. Whites could have dominated other races—even exterminate them—but this is simply not part of their moral repertoire.

What would the world be like if some other race had the tremendously disproportionate power that whites have had and continue to have? Would Africans or Asians act with the restraint whites have shown? Would they voluntarily sheath their weapons and instead give aid to help races less successful than themselves?

Only in the last century has the history of the world been much other than a chronicle of aggressive tribal or national aggrandizement. If, in the 1880s, the United States had decided to colonize Mexico or Central America would there have been much outcry? Today's international morality of self-restraint is not universal, but it was established entirely by whites. It is this self-restraint, first practiced upon themselves by whites and then forced upon aggressive non-white powers *by* whites, that has changed the character of international relations. Since 1945, it has curbed large-scale war. Yet whites, ironically, are supposed to be the villains of world history.

What does any of this have to do with the defeated state of mind now common among whites? Every one of these institutions and characteristics reflect the particular morality of whites. In recent decades, every one has been perverted into something dangerous and self-destructive. Institutions that once balanced respect for the rights of others against inequalitarian reality now serve blind egalitarianism. The history of this century is the history of an almost hysterical assault on distinctions of all kinds.

Distinctions require *judgment*, and judgment is painful for those who are judged. Some people are found wanting when a society distinguishes between criminal and non-criminal, competent and incompetent, worthy and unworthy, healthy and perverse, our people and those who are not. White societies have pushed their consideration for others to impossible limits; they have lost the capacity to judge. Distinctions that are vital for survival are blurred and smoothed over in the name of “sensitivity” and “tolerance.” Recognition of inequality is now a violation of the liberal vision of man (now known, of course, as humankind).

Például az egyenlőség nevében szétbontották az alapító atyák munkáját annak érdekében, hogy a reprezentatív kormányt olyasmire csökkentsék, mint a mob demokrácia. A franchise-ra vonatkozó legtöbb korlátozást eltörölték. Valamilyen képesítésre van szükség az autó vezetéséhez vagy a fodrászhoz, de minden olyan bolond, aki tizennyolc éves lesz, szavazhat. Az elnököket és az amerikai szenátorokat most közvetlenül tömeges szavazással választják meg. Az alapítók óvatosan különböztették meg köztársaságukat a demokráciától, amelyről féltek; most demokráciánk van. Miért vonják vissza munkájukat? Mert felismerte, hogy egyes emberek bölcsebbek, mint mások - felforgató érzelem ebben az egalitárius korszakban.

Ugyanígy, mivel már nem tudunk megítélni, a törvényt megsértették a bűnözők és az elítéltek úgynevezett jogainak kiszolgálására - amelyeket néha úgy gondolnak, hogy több figyelmet érdemelnek, mint a törvényköetők. Az egyetemi beszédalkodók megsértik a szabad beszéd elveit az egyenlőség nevében a fiat által. A nők nagy tisztelete a nemek fizikai és pszichológiai egyenértékűségének udvarias elképzeléseire zuhant. A közoktatás mögött felmerülő aggodalom mára inkább az aggodalomra ad okot az inkompetenciákkal, hiányosságokkal és a « speciális » oktatás többi kedvezményezettjével . A magán, önkéntes jótékonyági tevékenységeket elárasztották a kegyetlen kormányzati programok, amelyek megpróbálják kitörölni a megkülönböztetéseket azáltal, hogy a produktívól veszik át és a produktívoknak adják.

A katonaságban is a megkülönböztetés már nem megengedett, így a feketéket, a fehéreket, a spanyolokat, a nőket és a homoszexuálisokat mind cserélhetőnek, tehát ugyanolyan jó katonáknak tekintik. A szociáltechnika elsőbbséget élvez a hatékony gyilkosság felett. Éves hatékonyság jelentések katonák közé egy elemet, « támogatja EO / EVO » [Eszélyegyenlőségi / Equal Employment Opportunity]. A hiány véget vethet a karriernek.

A hivatalos álláspont az, hogy a " változatos " hadsereg jobb hadsereg. Ez egy bevált recept a csatatéri katasztrófára. A 19. században, Camillo Cavour alatt az olasz hadsereg nemzetharc, hanem nemzetépítés eszközévé vált. A különféle régiókból származó olaszokat egyes egységekbe osztották abban a reményben, hogy kialakulnak a nemzeti egység érzései. Ennek eredményeként rendetlenség, elhagyatás és nyomorult harci rekordok voltak.

For example, it was in the name of equality that the work of the Founding Fathers was dismantled so as to reduce representative government to something like mob democracy. Most of the restrictions on the franchise have been stripped away. Some kind of qualification is necessary to drive a car or become a barber, but any fool who turns eighteen can vote. Presidents and U.S. Senators are now chosen directly by mass ballot. The Founders were careful to distinguish their republic from a democracy, which they feared; we now have a democracy. Why has their work been undone? Because it recognized that some men are wiser than others—a subversive sentiment in this egalitarian era.

In like manner, because we can no longer judge, law has been perverted to serve the so-called rights of criminals and convicts—now sometimes thought to deserve more consideration than the law-abiding. Campus speech codes violate principles of free speech in the name of equality by fiat. High regard for women has collapsed into preposterous notions of physical and psychological equivalence of the sexes. Concern for the common good that underlay public education has now degenerated into a preoccupation with incompetents, defectives, and other beneficiaries of “special” education. Private, voluntary charity has been overshadowed by ruthless government programs that attempt to erase distinctions by taking from the productive and giving to the unproductive.

In the military as well, distinctions are no longer permitted, so blacks, whites, Hispanics, women, and homosexuals are all thought to be interchangeable and therefore equally good soldiers. Social engineering takes precedence over effective killing. Annual efficiency reports for soldiers include an item, “Supports EO/EEO” [Equal Opportunity/Equal Employment Opportunity]. A deficiency can end a career.

The official view is that a “diverse” army is a better army. This is a demonstrated prescription for battlefield disaster. In the 19th century, under Camillo Cavour, the Italian army was made into a tool for nation-building rather than fighting. Italians from different regions were assigned to mixed units in the hope that they would develop feelings of national unity. The result was discord,

A német hadsereg koherens, homogén egységeivel, amelyeket egy tartományok kistérségeiből toboroztak, magas morálteljesítményű volt, és ragyogóan harcoltak.

Az ősi megkülönböztetés egyik legfurcsább vesztesége a felnőttkori tekintély összeomlása volt. Az 1960-as években, a fehér világban, a főiskolai adminisztrátorok fantasztikusan bemutatták a gerinctelenséget, amikor a fiatal degeneráltak átvették az épületeket és "nem tárgyalható" követeléseket tettek közzé. Még ma is egy „demonstráció” vagy annak fenyegetése térdre teheti az egyetemet. A generációk természetes hierarchiáját az egyenlőség nevében elpusztították.

Mindezek a változások gyakorlatilag minden olyan különbség, hierarchia, megkülönböztetés és megkülönböztetés támadásának részét képezték, amelyet a férfiak magától értetődőnek tekintenek. Amit látunk az Egyesült Államokban és más fehér nemzetekben, a megkülönböztetések elleni támadás szinte ugyanolyan messzire terjed ki, mint a kommunista kísérlet a magánvállalkozás elpusztítására.

A másokra jellemző tipikus fehér aggodalom enyhült. A nyilvános diskurzusban és a politikai életben nem sokkal maradtak el a régi különbségek a férfi és a nő, hetero- és homoszexuális, tehetséges és inkompetens, állampolgár és idegen, termelő és parazita, úriember és barbár között. Ez a kampány az altruista hajlandóság miatt, amely valószínűleg a fehérekre jellemző, sikeres volt. Ezen az úton fekszik az összes érték összeomlása.

Természetesen a fajok kötelező egyenlősége - akár egyenértékűsége is - a kétségbeesetten egalitárius század egyik legkevésbé védekező illúziója. Az illúzió kezdetben az Egyesült Államokban alakította a társadalmat, majd más fehér nemzetekbe terjedt. A faji doktrína most az egalitárius juggerna középpontjában áll, amely összetöri a fehér embert. A faji megkülönböztetések képessége és a számtalan egyéb megkülönböztetés képessége el is ment.

Bárki, aki látja a faji egyenértékűség hazugságát, valószínűleg látja a többi egalitárius hazugságot is. Ez az oka annak, hogy a fehérek, akik még mindig különbséget tesznek a faji viszonyok között, olyan sokan mások.

magyarázatok

Mi hozta létre a megkülönböztetések pusztulását? Egyesek szerint a kereszténység, hangsúlyozva az Isten előtti egyenlőséget és a másik arcát fordítva, halálosan gyengítette a fehér embert.

desertion, and a miserable combat record. The German army, with its cohesive, homogeneous units recruited from small areas within single provinces had high morale and fought brilliantly.

One of the strangest losses of an ancient distinction has been the crumbling of adult authority. In the 1960s, all across the white world, college administrators put on fantastic displays of spinelessness as young degenerates took over buildings and issued “non-negotiable” demands. Even today, a “demonstration” or the threat of one can bring a university to its knees. The natural hierarchy of generations was destroyed in the name of equality.

All these changes have been part of an assault on virtually every difference, hierarchy, distinction, and discrimination that men have taken for granted. What we see in the United States and in other white nations is an attack on distinctions that is almost as far-reaching as the Communist attempt to destroy private enterprise.

The typical white concern for others has run amok. In public discourse and political life, not much is left of the old distinctions between man and woman, hetero- and homosexual, gifted and incompetent, citizen and alien, producer and parasite, gentleman and barbarian. This campaign has succeeded because of the altruistic inclinations that are probably inherent in whites. Down this path lies the collapse of all values.

Of course, the mandatory equality—even equivalence—of races is one of the most desperately defended illusions of this desperately egalitarian century. The illusion began to shape society first in the United States and then spread to other white nations. Racial doctrine is now at the heart of the egalitarian juggernaut that is crushing the white man. The ability to make racial distinctions has been swept away, along with the ability to make countless other distinctions.

Anyone who can see through the central lie of racial equivalence is likely to see through the other egalitarian lies. That is why whites who still make racial distinctions still make so many others.

Explanations

What has brought about the destruction of distinctions? Some people think Christianity, with its emphasis on equality before

Manapság a keresztény kereszténység minden bizonnyal fontos erő a kapitulációnak, ám ez valószínűleg inkább a fehér ember betegségének tünete, mint oka. A hagyományos kereszténység semmiképpen sem követeli meg a megkülönböztetések megsemmisítését. Az európaiak több mint ezer éve keresztények, és a kereszténység minden bizonnyal nem rontotta Stonewall Jackson képességét megkülönböztetésre - sem a konkistadorok és a keresztetek.

A hit megragadta az időknek megfelelőt. A Biblia azt mondja, hogy a homoszexuálisokat halálra kell helyezni, de manapság sok keresztény azt akarja, hogy mindkettőt rendeljék meg a homoszexuálisokat és eltöröljék a halálbüntetést. A kereszténység nem változott; A keresztények megváltoztak.

Néhányan ugyanígy ragaszkodnak ahhoz, hogy a zsidók felelősek legyenek a fehérek körében gyakran megmérgezett lelkiállapotban. Nem kétséges, hogy a zsidók vezető szerepet játszottak a mentesség hatalmának előmozdításában és a hagyományos megkülönböztetés alapjainak megtámadásában. A nem zsidók körében azonban több, mint hajlandó bűnrészeseket találtak, és a zsidók fehér kapitulációval való hibáztatása kicsit olyan, mint a fehérek hibáztatása a feketék összes kudarcában. Kétségtelen, hogy sokan zsidók, akik ösztönzik a fehéret öngyilkos hajlandóságaiukban, ám ezeknek a hatalmaknak létezniük kellett, mielőtt ösztönözni lehetett őket.

Mi kiváltotta az egalitarizmus hirtelen rákát? Az első világháború pusztítása sok európaiat kétségbe vonta a civilizáció érvényességét. A második világháború - egy újabb pusztító csapás a nyugati önbizalomra - a földön legideálisabban egalitárius nemzetek: a Szovjetunió és az Egyesült Államok győzelmével zárult. Bármilyen más is volt, a tengely a különbségekért küzdött - nemzeti, faji, kulturális, biológiai. Győzelme lerontotta az eugenikát és a faji tudatot. Még diskreditálta a nacionalizmust, és az ENSZ azzal a céllal jött létre, hogy megszüntesse a nacionalizmust és a nemzeti konfliktusokat.

Az anyagi fejlődés szintén szerepet játszott a megkülönböztetések megsemmisítésében. "A luxus könnyörtelenebb, mint a háború" - mondta Juvenal a római szatirista. A háború utáni évek gazdagsága megkönnyítette a szociálpolitika katasztrófális eredményeinek fedezését. Nagy gazdagság, erőszakkal terjeszteni a nem produktív, az illúziót kelti a *annyira hivatalos*, valamint anyagi fejlődés.

God and turning the other cheek, has fatally weakened the white man. Today, mainstream Christianity is certainly an important force for capitulation, but this is probably a symptom rather than a cause of the white man's disease. Traditional Christianity by no means requires the destruction of distinctions. Europeans have been Christian for more than a thousand years, and Christianity certainly did not undermine Stonewall Jackson's capacity to draw distinctions—nor that of the Conquistadors and Crusaders.

The faith has been pruned to suit the times. The Bible says that homosexuals are to be put to death, but today many Christians want to both ordain homosexuals and abolish the death penalty. Christianity has not changed; Christians have changed.

Some people likewise insist that Jews are to blame for the poisoned state of mind common among whites. There is no doubt Jews have taken the lead in promoting the forces of dispossession and in attacking the bases for traditional distinctions. However, they have found more than willing accomplices among non-Jews, and to blame Jews for white capitulation is a little like blaming whites for all the failures of blacks. Without a doubt, many who encourage whites in their suicidal proclivities are Jews, but those proclivities had to exist before they could be encouraged.

What precipitated the sudden cancer of egalitarianism? The devastation of the First World War made many Europeans doubt the validity of their civilization. The Second World War—another devastating blow to Western self-confidence—ended with victory by the most ideologically egalitarian nations on earth: the Soviet Union and United States. Whatever else it stood for, the Axis fought for distinctions—national, racial, cultural, biological. Its defeat discredited eugenics and racial consciousness. It even discredited nationalism, and the United Nations was created with the goal of eliminating nationalism and national conflicts.

Material progress has also played a role in the destruction of distinctions. "Luxury is more ruthless than war," said the Roman satirist, Juvenal. The affluence of the post-war years made it easier to cover up the disastrous results of social policy. Great wealth, forcibly redistributed to the non-productive, created the illusion of *so-*

A magasabb életszínvonal ürügy volt a meg nem mondható degeneráció figyelmen kívül hagyására. A növekvő gazdagság lehetővé tette annak feltételezését, hogy az emberi természet szabályai megváltoztak, és hogy a társadalom tökéletesíthető.

Amit fehérek elvesztettek

Azonban az összes kategória közül, amelyek elmúlt néhány évtizedben elmosódtak, a faji megkülönböztetés elvesztése a legrosszabb hosszú távú következményekkel jár. Egy csoport nem képes túlélni identitásérzet nélkül. Nem folytatódhat, ha tagjai nem veszik tudomásul, hogy egy csoport tagjai, és hajlandóak az érdekeit elsőbbséget tenni.

Ha ez a csoport a fehér faj, akkor a csoporttudatot mint ötletlen gonoszt kezelik, de az élet minden más területén magától értetődőnek tekintjük.

A család értelmes értelemben csak akkor létezik, ha tagjai a családi érdekeket az idegenek érdekei elé állítják. Egy politikai párt feloszlik, ha tagjai nem hajlandóak érvényesíteni a párt érdekeit mindenki ellen. A társaság alkalmazottai hajlandóak rajezni a rajtársakkal. Ha nemzet állampolgárai nem rendelkeznek nemzeti tudattal, akkor a nemzet feloszlik. Egyetlen csoport sem élhet túl csoporttudat nélkül, és a fehéreknek vissza kell állítaniuk a faji tudatot, vagy félre kell tolniuk őket.

Nyilvánvaló, hogy a fehérek nem vesztették el teljesen a csoportokkal való azonosulás ösztönét. Hűek a kollégiumokhoz, klubokhoz, szülővárosokhoz, a munkáltatókhoz és a családokhoz. Még az egy-világviszony erői sem tudják megakadályozni a nemzet iránti odaadást.

De amikor a fajról van szó, a fehérek megerősítik mások faji szolidaritását, miközben tagadják a sajátjukat. Robert Frost egyszer a liberálisnak határozta meg olyan személyt, aki nem érvelhet saját oldalán. Mint faj, a fehérek nem vállalhatják a saját oldalukat egyetlen kifejezetten faji érvelésben. Amikor egy nem fehér ember faji igényeket támaszt, a fehérek szinte mindig feladják.

Az egyik ok, amiért a fehérek ezt teszik, az az, hogy a fehér társadalmakban felépített kormányzási rendszer azon a feltevésen alapul, hogy mások érdekei néha megkövetelik, hogy feláldozzuk a sajátunkat. A nyugati erkölcs minden elve megköveteli ezt. Ha jó és nagylelkű az egyéni érdekek feláldozása, akkor miért nem csoportosul a terestokon?

cial as well as material progress. Higher standards of living were an excuse to ignore unspeakable degeneracy. Increasing wealth made it possible to believe that the rules of human nature had changed, and that society could be perfected.

What Whites Have Lost

However, of all the categories that the last few decades blurred, the loss of racial distinctions has the worst long-term consequences. A group cannot survive without a sense of identity. It cannot continue unless its members are aware that they are part of a group and are willing to put its interests first.

When that group is the white race, group consciousness is treated as an unalloyed evil, but in all other areas of life we take it for granted.

A family exists in a meaningful sense only if its members put family interests before the interests of strangers. A political party would dissolve if its members were not willing to assert the party's interests against all others. A company's employees must be willing to compete against competitors. Unless the citizens of a nation have a national consciousness a nation dissolves. No group can survive without group consciousness, and whites must rekindle racial consciousness or be pushed aside.

It is obvious that whites have not entirely lost the instinct to identify with groups. They are loyal to colleges, clubs, home towns, employers, and families. Not even the forces of one-worldism can prevent devotion to nation.

But when it comes to race, whites affirm the racial solidarity of others while denying their own. Robert Frost once defined a liberal as someone who cannot take his own side in an argument. As a race, whites cannot take their own side in any explicitly racial argument. When a non-white makes racial demands whites almost always give in.

One reason why whites do this is because the system of governance built up in white societies is based on the assumption that the interests of others sometimes require that we sacrifice our own. All principles of Western morality require this. If it is good and generous to sacrifice individual interests, then why not group in-

Ez az zavart jószág és az áldozat, hogy adja elleni harc « rasszizmus » annyira erkölcsi buzgalom. A liberális fehérek *fehéreként* csak a saját fajuk elítélésére és a nem fehérek dicséretére szólnak - ezáltal felvállalják az áldozatokkal járó erkölcsi fölény auráját. Egyéb fehérek, azt sugallják, gázol faji önérdek, hanem *azok* emelkedtek eddig felette tudnak felmondhatja.

Felmondják « rasszizmus » ezért tíz egy fillért sem, de ugyanolyan erkölcsi fénye, mint amely a szegényeknek. A prédikátorok, a politikusok, a katonák, a tanárok, a bírók és a rotari emberek mind prédikációkat tartanak, amelyek robbantják a " nagyszabadságot". » Nagyon érdemeket halmozhat fel ilyen módon, és - ezért van ilyen vonzó - *költség nélkül*. Sokan, akik a leginkább a leginkább beilleszkednek az integrációba, saját gyermekeiket magániskolákba küldik. Az igenlő fellépés bajnokai soha nem kínálnak *saját* munkájukat kevésbé képzett nem fehérek számára, és valószínűleg küzdenek annak érdekében, hogy a lakhatási projekteket a környéken kívül tartsák .

Még a legboldogabb fehér liberálisok is általában élnek, szocializálódnak és házasodnak egymás között. A mexikói és haitiakkal való mindennapi kapcsolat valóban izgalmas lehet, ám a liberálisok inkább az alsóbb rendre hagyják. Az anti-fehér aktivizmus hallgatólagos önfeláldozása tehát szinte mindig tiszta képmutatás. Teljesen elfogadható, hogy a mennydörgés ellen « rasszizmus » , és nem kell egy nem fehér barát, rokon vagy szomszéd.

A fehérek azt állítják, hogy zavarják az érzelmek, a nem fehérek valószínűleg abszurdnak tűnnek. Jimmy Carter volt elnök 1987-ben beismerte, hogy amikor látta a televízióban éhező etióp gyermekeket, nem tudott annyira foglalkozni velük, mint a saját lányával, Amy-vel. Azt mondta, hogy " zavarban van " ez a " rasszista " érzelmi hiány.

A fehérek többsége nem nyíltan méltatja magát. Ugyanakkor nem képesek saját érdekeik alapján cselekedni. A legtöbb fehérség nem akarja keverni más fajokkal. Azt akarják, hogy gyermekeik fehéren házasodjanak. Nem akarják, hogy a fehérek kisebbséggé váljanak. Ugyanakkor megtanították őket szégyellni ezeket a dolgokat gondolkodni, és nem tesznek semmit a csoportjuk védelme érdekében. Megbénítják őket saját perverz erkölcsük.

terests?

It is this confusion about goodness and sacrifice that gives the fight against “racism” so much moral fervor. Liberal whites speak as *whites* only to denounce their own race and to praise non-whites—thereby assuming the aura of moral superiority that comes with sacrifice. Other whites, they imply, wallow in racial self-interest but *they* have risen so far above it they can denounce it.

Denunciations of “racism” are therefore ten a penny, but they have the same moral sheen as giving to the poor. Preachers, politicians, soldiers, teachers, judges, and Rotarians all deliver sermons blasting “bigotry.” Great merit can be accumulated this way and—this is why it is so attractive—*at no cost*. Many of those who whoop the loudest about integration send their own children to private schools. The champions of affirmative action never offer their *own* jobs to less qualified non-whites, and would probably fight to keep housing projects out of *their* neighborhoods.

Even the giddiest white liberals normally live, socialize, and marry among themselves. Daily intercourse with Mexicans and Haitians would be exhilarating, to be sure, but liberals prefer to leave it to the lower orders. The implied self-sacrifice of anti-white activism is therefore almost always pure hypocrisy. It is perfectly acceptable to thunder against “racism” and not have a single non-white friend, relative, or neighbor.

Whites claim to be bothered by sentiments non-whites would probably find absurd. In 1987, former President, Jimmy Carter confessed that when he saw starving Ethiopian children on television he could not manage to care as much about them as he did about his own daughter, Amy. He said he was “embarrassed” by this “racist” lack of sentiment.

Most whites do not abase themselves so openly. However, they are unable to act in their own interests. Most whites do not want to mix with other races. They want their children to marry whites. They don’t want whites to become a minority. Yet, they have been taught to be ashamed to think these things, and they do nothing to protect their group. They are paralyzed by their own perverted morality.

Végül feltehetjük a kérdést, hogy a fehér faj alkalmas-e egyáltalán a túlélésre. Teljesen eltekintve a kapituláció kifejezetten faji formáitól, vajon az emberek olyan súlyos aggodalomra adnak okot a túlélésre? Az a nép, aki számára a homoszexualitás érvényes alternatívája a családi életnek, komolyan veszi-e a túlélést? Egy olyan ember, aki arra kényszeríti az illetékes személyeket, hogy támogassák és jutalmazták az inkompetenciák szaporodását, komolyan gondolják a túlélést? Egy olyan ember, akinek a felnőttek nem képesek kiszolgáltatni serdülőkorú gyermekeiket, komolyan veszi a túlélést? Az ilyen emberek - és csak fehérek csinálják ezeket a dolgokat - elkezdtek írni saját halálos végzésüket, még a nem fehérek növekvő népességének fenyegetése nélkül is.

A jelenlegi válságot még súlyosabbá teszi, hogy a fehérek soha nem fogalmaztak meg morális igazolást saját faji túlélésükhöz. Mint minden más embernek, soha nem kellett. Most, amikor érveket fogalmaznak meg annak ellenére, amit mindenki magától értetődőnek vett, nem áll rendelkezésre olyan kipróbált ötlet, amelyet az emberek felhasználhatnának életmódjuk megvédéséhez. Csontjukban úgy érzik, hogy rossz történik, de nem rendelkeznek szavakkal, amelyekkel kifejezni ezeket az érzéseket. Szavak nélkül, meggyőző erkölcsi alapok nélkül a fehérek nem cselekedhetnek.

Nem kell többé megmagyarázni, hogy miért a fehéreknek, mint csoportnak, joguk van a jövőhöz, mint annak, hogy miért jobb élni, mint meghalni, de öngyilkos korunkban kénytelenek vagyunk elmagyarázni magunkat. És amint elmagyarázjuk magunkat, az elveszett faji tudat szörnyű következményei lassan egyre világosabbá válnak több ember számára. A faj tudata visszatér. A pozitív cselekedetek, a buszok, a fajok közötti bűnözés és a média átláthatóan fehérek elleni elfogultsága minden nap egyre több szemmel nyílik meg. Sokkal több csoport és publikáció létezik, mint valaha, amelyek egyértelműen érvényesítik a fehérek érdekeit.

A faji tudat már a márciusban van. Hatalma csak növekszik, és alapvető erkölcsi legitimitása biztosítja annak érvényesülését.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 1996. szeptemberi és októberi számában jelent meg.

Ultimately, we might well ask whether the white race is fit to survive at all. Entirely aside from explicitly racial forms of capitulation, is a people that puts women in combat serious about survival? Is a people for which homosexuality is a valid alternative to family life serious about survival? Is a people that forces the competent to subsidize and reward the procreation of incompetents serious about survival? Is a people whose adults are unable to face down their adolescent children serious about survival? Such people—and only whites do these things—have begun to write their own death warrant, even without the threat from growing populations of non-whites.

What makes the current crisis even worse is that whites have never articulated any moral justifications for their own racial survival. Like every other people, they never had to. Now, when arguments are formulated against what everyone always took for granted, there is no stock of tested ideas on which people can draw to defend their way of life. In their bones they feel that what is happening is wrong, but they do not have the words with which to express those feelings. Without words, without convincing moral foundations, whites cannot act.

It should be no more necessary to explain why whites, as a group, have the right to a future than to explain why it is better to live than to die, but in our suicidal era we are forced to explain ourselves. And, as we explain ourselves, the terrible consequences of lost racial consciousness are slowly becoming clear to more people. Consciousness of race is returning. Affirmative action, busing, inter-racial crime, and the transparently anti-white bias of the media are opening more and more eyes every day. There are more groups and publications than ever that clearly assert the interests of whites.

Racial consciousness is on the march. Its power will only grow, and its fundamental moral legitimacy ensures that it will prevail.

This article first appeared in the September and October 1996 issues of American Renaissance.

Lehetséges többnemzetiségű nemzet?

A VÁLASZ GYERMEK TÖRTÉNETE KÖNYVÉBEN található.

A nemzet meghatározásának minden módja közül kevés fontosabb, mint amit a gyermekeit magáról tanít. Az állami iskolák történelmi óráiban a nemzet elmondja saját történetét, és beilleszt egy nemzeti identitást a fiatal polgárok fejébe. A mai Amerikában, ahol a versengő faji, kulturális és nyelvi állítások szinte lehetetlenné teszik még a nemzeti identitásról való beszélgetést is, a történelem kérdései küzdelemké váltak Amerika múltjának birtoklása érdekében.

A küzdelem során felmerült multikulturális, multi-perspektivikus történelem nem pusztán eltérés a történelemtől, amelyet Amerika hagyományosan tanított gyermekeinek. Ez lehet az első alkalom, amikor egy nemzet feladta eredete egységes identitását, és szándékosan arra törekszik, hogy több nemzeti identitást fogadjon el.

Figyelemre méltó, hogy a multikulturális történelem sok nem fehéres megértése teljesen különbözik a fehérektől. A fehérek esetében a központi fogalmak az „ inklúzió ” és a „ pluralizmus”. »Az amerikai történetet át kell írni úgy, hogy a faji és kulturális perspektívákat, amelyeket valaha „ figyelmen kívül hagytak ” vagy „ elhanyagoltak ”, egyenlő bánásmódban részesítik. Sok nem fehéres ember számára azonban a multikulturális történelem létfontosságú lépés a kifejezetten faji, afrocentrikus vagy spanyol történelem felé vezető úton. Céljuk inkább az elkülönülés, mint a befogadás.

A " konzervatív " vélemény szerint az explicit faji történetek illegitívek. Állítólag Amerikát közös történelemmel kell egyesítenie, és a kizárási történetek szétszakítanak minket. Ez a helyzet logikusan helyes; a kirekesztési történetek megosztóak. De amint látni fogjuk, a " konzervatív " álláspont téves - gyakorlatilag, érzelmileg és akár erkölcsileg is. Amerikát *már* a faj széttöri, és a történelem egyik megközelítése sem változtathatja meg ezt. Csakúgy, mint lehetetlen ugyanazt a történelemkönyvet használni Kínában és Japánban, lehetetlen egyetlen amerikai történetet írni, amely kielégíti a fehér, fekete, indiai, spanyol és ázsiai nyelvet.

Is a Multiracial Nation Possible?

THE ANSWER IS IN YOUR CHILD'S HISTORY BOOK.

Of all the ways in which a nation defines itself, few are more important than what it teaches its children about itself. In the history classes of its public schools, a nation retells its own story and instills a national identity in the minds of young citizens. In today's America, where competing racial, cultural, and linguistic claims now make it nearly impossible even to speak of national identity, questions about history have become a struggle for the possession of America's past.

The multicultural, multi-perspective history that has arisen from this struggle is not merely a departure from the history America has traditionally taught its children. It may be the first time that a nation has abandoned the single identity of its origins and set out deliberately to adopt multiple national identities.

Significantly, the understanding by many non-whites of multicultural history is entirely different from that of whites. For whites, the central concepts are "inclusion" and "pluralism." American history is to be rewritten so that racial and cultural perspectives that were once "ignored" or "neglected" will get equal treatment. For many non-whites, however, multicultural history is a vital step on the way to an explicitly racial, Afro-centric or Hispanic history. Their goal is separation rather than inclusion.

The "conservative" view is that explicitly racial histories are illegitimate. America, it is argued, must be united by a common history, and exclusionist histories disunite us. This position is logically correct; exclusionist histories are divisive. But as we shall see, the "conservative" position is wrong—practically, emotionally, and even morally. America is *already* disunited by race, and no approach to history can change that. Just as it would be impossible to use the same history book in both China and Japan, it is impossible to write a single American history that satisfies white, black, Indian, Hispanic, and Asian.

Az iskoláztatás mint asszimiláció

Az amerikai közoktatás célja soha nem volt csupán a tudás átadása. Központi célja az volt, hogy a gyermekeket amerikakká tegyék. Az amerikai iskolák az amerikai zászlót repülik, és a hallgatók hűségesen vállalják azt. A történelem központi eseményei az amerikai múltból származnak. A legdicsőbb eredmények az amerikai eredmények. Ebben semmi furcsa. Minden nemzet nemzeti oktatást nyújt gyermekeinek.

Ennek ellenére az amerikai iskoláknak még kifejezettebb nemzetépítési céljaik voltak, mint másoknak, a bevándorlók asszimilációjának szükségessége miatt. John Quincy Adams azt írta, hogy a bevándorlóknak "le kell vetniük európai bőruket, soha nem szabad újra folytatniuk azt. » Horace Mann azzal érvelt, hogy « egy idegen nép. . . nem lehet átalakítani az amerikai polgárok teljes testméretévé, pusztán az Atlanti-óceán utáni út útján. » Az állami iskolák építésének egyik legerőteljesebb motívuma ezért az volt, hogy az *amerikaiakat* ki kell vonni az európaiaktól.

Az európaiakat nem akarják amerikakká tenni azzal, hogy megtanítsák nekik az afrikai, mexikói és indiániak hozzájárulását. A régi, szokásos történelem egyesítette az amerikaiakat, mivel következetes célja és egyetlen hangja volt. Hangsúlyozta az egyik szempontot, a többi figyelmen kívül hagyta. Tehát szólva, a fehér emberek története volt a fehér emberek számára.

Ez a történelem jól szolgált az országot, mindaddig, amíg a lakosság túlnyomórészt fehér volt, és a két hagyományos kisebbségnek - feketéknek és indiánoknak - nem volt hangja. Mindez megváltozott az 1960-as évek elejétől. A polgári jogi mozgalom feketéket és indiákat adott hangon, és a bevándorlási törvények megváltoztatása óriási beáramlást eredményezett a nem fehérek között. Ez egyfajta Amerika vége volt, és lehetetlenné tette Amerika hagyományos történetét.

A nem fehérek a történelem egy olyan változatával kezdtek panaszkodni, amely kihagyta őket. A nemzetépítő történelem, amely az európaiakat egyetlen népbe kötötte, nem kötötte a fehérek és a nem fehérek egyetlen népgé. A „ multikulturális ” történelemnek tehát szélesebb körű, befogadóbb történelemnek kellett lennie, amely minden amerikai számára megadná jogszerű részét Amerika múltjában. Ugyanakkor a „ kulturális szempontból releváns ” történelem megtartja a feketéket és a spanyolokat az iskolában, és megakadályozza őket abban, hogy egyre növekvő mértékben csökkenjenek a kiskorúakból.

Schooling as Assimilation

The purpose of American public education has never been simply to impart knowledge. One of its central goals has been to make children into Americans. American schools fly the American flag and students pledge allegiance to it. The central events of history are from the American past. The most glorious achievements are American achievements. There is nothing odd about that. Every nation gives its children a national education.

Nevertheless, American schools have had an even more explicitly nation-building purpose than others because of the need to assimilate immigrants. John Quincy Adams wrote that immigrants “must cast off their European skin, never to resume it.” Horace Mann argued that “a foreign people . . . cannot be transformed into the full stature of American citizens merely by a voyage across the Atlantic.” One of the strongest motives for building public schools was, therefore, the need to make *Americans* out of Europeans.

Europeans weren't going to be made into Americans by teaching them about the contributions of Africans, Mexicans and Indians. The old, standard history united Americans because it had a coherent purpose and a single voice. It emphasized one point of view and ignored others. To put it bluntly, it was history about white people for white people.

This history served the country well, so long as the population was overwhelmingly white, and the two traditional minorities—blacks and Indians—did not have voices. All this changed, beginning in the 1960s. The civil rights movement gave voices to blacks and Indians, and changes in immigration laws brought a massive influx of non-whites. It was the end of a certain kind of America, and it made the traditional story of America impossible.

Non-whites began to complain about a version of history that left them out. The nation-building history that had bound Europeans into a single people had not bound whites and non-whites into a single people. “Multicultural” history was therefore to be a broader, more inclusive history that would give every American his rightful share of America's past. At the same time, “culturally relevant” history would keep blacks and Hispanics in school and

A kör összetörése

Valamit, amelyet a jó szándékú fehérek nem értettek, az az, hogy egy „befogadó” történelem - amely minden ember számára minden lenne - lehetetlen. A történelemnek vannak nyertesei és vesztesei, és ugyanazokat az eseményeket látják más szemmel. Ugyanakkor szinte minden nem-fehér csoport a múlt konfliktusait fehérekkel való küzdelemnek tekinti, így a multikulturális történelem olyan perspektívák gyűjteményévé válik, amelyek gyakran nemcsak nem fehérek, hanem fehérek elleni is.

Hogyan lehet például a multikulturális történelem kezelni az európaiak Észak-Amerika felfedezését és települését? A régi történelem diadalmas előrelépésnek nevezte a civilizáció számára. Az indiánok számára ugyanakkor a történelmi események a vereségek és katasztrófák végtelen sorozatát képezik. A multikulturális tankönyv ezt diadalnak vagy katasztrófának hívja, vagy mindkettőnek, vagy sem?

Mi a helyzet a mexikói-amerikai háborúval? Abban az időben dicsőségesnek tartották, mert hatalmas darabokat adott az amerikai nyugatra. De inkább az imperialista atrocitás volt? A mai iskolás gyerekek örülnek annak, hogy Kalifornia Amerika része, vagy sírnak-e spanyol testvéreik ellopott születési jogán?

A rabszolgaság hasonló rejtvényt jelent. A feketék azt akarják, hogy ez történelmének központi eleme legyen, és sok szempontból is. Közel 300 éven keresztül a legtöbb amerikai feketék rabszolgák voltak, és szinte mindent, amit a feketék tettek vagy gondoltak, a rabszolgaság korlátozta. Manapság ez továbbra is a fekete történelem központi eleme, mert megbocsátja a kudarcot, és felhasználható a fehérek előnyeinek kinyerésére.

A fehérek számára azonban a rabszolgaság kisebb történelmi esemény. A polgárháború kivételével (amelyet a fehérek mozogtak és harcoltak) a nemzet története aligha változott volna, ha nem voltak feketék és rabszolgaság. Ahhoz, hogy kiemelkedő helyet kapjon a fehér történelemben, átlátható erőfeszítés annak manipulálására, ahogy a fehérek a jelenről gondolkodnak.

Miután a rabszolgaságot páratlan gonoszságra váltják, a múlt nagy része érthetatlenné válik. George Washington *egyben* az országának atyja és gonosz ember, mert rabszolgáinak tulajdonában van?

stop them from dropping out at ever-increasing rates.

Squaring the Circle

Something that well-meaning whites did not understand is that an “inclusive” history—one that would be all things to all people—is impossible. History has winners and losers, and they see the same events with different eyes. At the same time, virtually every non-white group sees the conflicts of the past as struggles with whites, so multicultural history becomes a collection of perspectives that are often not merely non-white but anti-white.

How, for example, is a multicultural history to treat the discovery and settlement of North America by Europeans? The old history called it a triumphant advance for civilization. But for Indians, the same historical events are an unending sequence of defeats and disasters. Does a multicultural textbook call this a triumph or a disaster or both or neither?

What about the Mexican-American War? At the time, it was thought a glorious success because it added huge chunks to the American West. But was it instead, an imperialist atrocity? Are today’s school children to rejoice that California is part of America or are they to weep over the stolen birthright of their Hispanic brothers?

Slavery poses a similar riddle. Blacks want to make it the centerpiece of their history, and in many ways it is. For nearly 300 years, most American blacks were slaves, and virtually everything that blacks did or thought was circumscribed by slavery. Today, it is still the centerpiece of black history, because it excuses failure and can be used to extract benefits from whites.

For whites, though, slavery is a minor historical event. Except for the Civil War (which was set in motion and fought by whites) the course of the nation’s history would hardly have been different if there had been no blacks and no slavery. To give it a prominent place in white history is a transparent effort to manipulate the way whites think about the present.

Once slavery is promoted to the status of unparalleled evil, much of the past becomes incomprehensible. Is George Washington *both* the Father of his Country *and* a wicked man because he

Abraham Lincoln az Unió emelt mentője, vagy gonosz, mert azt gondolta, hogy a feketék alacsonyabbrendűek és vissza kell küldeni Afrikába?

Azoknak, akik az iskolába jártak, amikor az amerikai történelem még mindig koherens volt, valószínűleg véletlenül megismerik az új, multikulturális történetet. Az egyik ilyen baleset az, hogy ebben az évben Amerika felfedezésének 500. évfordulója van. Így egy tipikus multikulturális probléma kiszivárgott az osztályból, és szélesebb körű figyelemzetést kapott: Columbus nagy felfedező volt, vagy népirtás zsarnok? Az amerikai Amerika inspiráló félévezredét ünnepeljük, vagy szégyenre tesszük a fejünket? Vagy mindkettőt meg kell tennünk?

Problémák és bizonytalanságok

A multikulturális történetek természetüknél fogva nem tudnak válaszolni ezekre a kérdésekre. És mivel nem tudják, az amerikai történelem egy bizonytalanság-köteggként, megoldatlan " problémák sorozataként" mutatják be . » A régi történelemmel ellentétben, amely büszkén nézte a múltot és magabiztosan a jövőt, a multikulturális történetek szórványosak és zavarosak. A régi történelemmel ellentétben, amely legalább a fehér gyermekeknek szilárd alapot adott a nemzeti identitáshoz, a multikulturális történelem gyakorlatilag azt mondja, hogy Amerikának nincs identitása. A multikulturális Amerika egyesítéséhez csak a földrajz tartozik.

A multikulturális történelem által felállított lehetetlen feladat megértésének egyik módja az, hogy elképzeljük, hogyan lehet írni egy iskolai történelem könyvet, amelyet Franciaországban és Nagy-Britanniában egyaránt felhasználnánk. Hogyan kezelné Napoleont? A londoni földrajz - a Waterloo Station, Trafalger Square - emlékmű az angolok számára, akik megölték a franciákat. Napóleon sírja, az Austerlitz állomás és az olyan utcanevek, mint Jena és Ulm, mind azt a büszkeséget jelképezik, amelyet a franciák vállalnak őseik készségében, hogy megöljék a külföldieket. A napóleoni háborúk « multikulturális » történelemkönyve abszurd lenne, és ezt mindenki tudja. És mégis, nem lenne abszurdabb, mint az amerikai gyermekek által ma használt történelemkönyvek.

A nem fehérek sokkal mélyebben érzékelik csoportos érdekeiket, mint a fehérek. Nagyon világosan látják, hogy a jövőben győztesek és vesztesek lesznek, csakúgy, mint a történelemben.

owned slaves? Is Abraham Lincoln the storied savior of the Union or is he a fiend because he thought blacks were inferior and should be sent back to Africa?

Those of us who went to school when American history still had coherence are likely to learn about the new, multicultural history only by accident. One such accident is that this year is the 500th anniversary of the discovery of America. A typical multicultural problem has thus spilled out of the classroom and gotten wider notice: Was Columbus a great explorer or was he a genocidal tyrant? Are we to celebrate an inspiring half millennium of European America or are we to hang our heads in shame? Or are we to do both?

Problems and Uncertainties

Multicultural histories, by their very nature, cannot answer these questions. And because they cannot, they present American history as a bundle of uncertainties, as a series of unsolved “problems.” Unlike the old history, which viewed the past with pride and the future with confidence, multicultural histories are diffident and perplexed. Unlike the old history, which at least gave white children a firm foundation for national identity, multicultural history says, in effect, that America has no identity. The only thing left to unite a multicultural America is geography.

One way to understand the impossible task that multicultural history has set itself is to imagine how one would write a school history book to be used in both France and Britain. How would it treat Napoleon? The very geography of London—Waterloo Station, Trafalger Square—is a monument to Englishmen who killed Frenchmen. Napoleon’s tomb, Austerlitz station, and street names like Jena and Ulm all mark the pride the French take in their ancestors’ readiness to slaughter foreigners. A “multicultural” history book of the Napoleonic wars would be an absurdity, and everyone knows it. And yet, it would be no more absurd than the history books American children use today.

Non-whites have a much keener sense of their group interests than whites. They see very clearly that the future will have winners and losers, just as history had them. Thus, while virtually every

Tehát, bár gyakorlatilag minden , a fehér többséggel rendelkező iskolakörzet megpróbálja átlépni a kört egy olyan történelem oktatásával, amely mindenki számára elérhető, a fekete többségű iskolai körzetek a régi „ euró-központú ” tantervet kezdik felváltani egy nyíltan „ afro-központú. » Nem érdekli, hogy a hagyományos történetet különféle szempontokkal egészítsék ki. Egyetlen afrikai szempontot akarnak.

Atlantában, ahol az állami iskolások hallgatóinak 92% -a feketében fekszik, a történelem és a társadalomtudományi kurzusokat " afro-amerikai " szemszögből írták át . A New York-i állami iskolák nemrégiben engedélyeztek egy tanterv-felülvizsgálatot egy nyíltan fehérek elleni állásfoglalás alapján, amelyet részben a fekete-supremacista professzor, Leonard Jeffries készített. Kaliforniában az erősen fekete Oakland és Kelet-Palo Alto iskola kerületei *társadalmi tanulmányi tankönyvek nélkül* kezdték meg az 1991/1992-es tanévet . Úgy döntöttek, hogy saját fekete-központú anyagokat fejlesztenek ki, mert nem találnak semmit megfelelőt.

A fekete magániskolák mentek a legtávolabb. Egyesek elutasítják Amerikát, és megtanítják a tanulóknak, hogy ők az afrikai diaszpóra. Sokan szabadalmatlanságot tanítanak, azt állítva, hogy az ókori egyiptomiak és még Salamon király feketék voltak. Ennek ellenére, még ha anyaguk nevetséges is is, az afro-központú tanárok felismertek valamit, amit a fehér tanárok elfelejtettek: A történelemnek van nézőpontja; ez nem lehet minden ember számára minden.

Nemzet felépítése

A feketék tehát azt a történetet tanulják meg, amelyet a fehérek egyszer megtanultak: az identitást és bizonyosságot felépítő történetet. A fehér gyermekek megtanulják, hogy minden értelmezés érvényes, hogy semmi sem biztos, hogy nemzetük múltja paradoxonok és megoldatlan problémák kusza. A hazafiság nem növekszik annak a gyermeknek a szívében, aki nem büszke lehet visszatekintni nemzetének múltjára. Nagyon sokat tettünk az iskolától kezdve, hogy az európaiak amerikká váljanak. Most egyáltalán semmivé teszünk az amerikaiakat.

A multikulturális történelem olyan, mint az igenlő cselekvés. Ugyanúgy, ahogy a fehéreknek el kell lépniük a kisebbségeknek történő bérleti előnyök biztosítása érdekében, a fehéreknek meg kell szüntetniük saját nézőpontjukat, és tanulmányozniuk kell mások véleményét. A nem fehérek viszont szabadon előmozdíthatják saját érdekeiket és kizárási történeteiket.

school district with a white majority is trying to square the circle by teaching a history that is everything to everyone, school districts with black majorities are beginning to replace the old “Euro-centric” curriculum with one that is openly “Afro-centric.” They are not interested in supplementing the traditional history with different points of view. They want a single, African point of view.

In Atlanta, where 92 percent of the public school students are black, history and social studies courses have been rewritten from an “African-American” perspective. New York’s public schools recently authorized a curriculum revision based on an openly anti-white position paper drafted, in part, by the black-supremacist professor, Leonard Jeffries. In California, school districts in heavily-black Oakland and East Palo Alto started the 1991/1992 school year *without social studies textbooks*. They decided to develop their own black-centered materials because they could find nothing suitable.

Private black schools have gone the farthest. Some reject America, and teach their pupils that they are the African Diaspora. Many teach patent nonsense, claiming that the ancient Egyptians and even King Solomon were black. Nevertheless, even if some of their material is ridiculous, Afro-centric teachers have recognized something that white teachers have forgotten: History has a point of view; it cannot be all things to all people.

Building a Nation

Blacks, then, are learning the kind of history that whites once learned: a history that builds identity and certitude. White children are learning that every interpretation is valid, that nothing is certain, that their nation’s past is a tangle of paradoxes and unsolved problems. Patriotism will not grow in the heart of a child who cannot look back with pride upon his nation’s past. We have come a long way from schooling that made Europeans into Americans. We now make Americans into nothing at all.

Multicultural history is like affirmative action. Just as whites are to step aside to give hiring preferences to minorities, whites are to set aside their own point of view and study those of others. Non-whites, on the other hand, are free to promote their own interests

Az igenlő fellépéshez hasonlóan a multikulturális történelem csak azért lehetséges, mert a többség elhagyta a középpontjában betöltött helyzetét. Ha a fehérek ugyanolyan erősen ragaszkodnak a saját történeteikhez, mint a nem fehérek ragaszkodnak az övékhöz, akkor a külön történetek elkerülhetetlenségét már régen felismerték volna. A fehérek sem hajlandóak örökre elhagyni saját történetüket. Végül rájönnek, hogy csak ők válaszokat és bizonytalanságot jelentő múltat tanulmányoznak. Végül látni fogják, hogy *nem* lehet egyetlen olyan történet, amely mindenkit kielégít. És elkezdene azon tündögni, lehet-e olyan nemzet, amely mindenkit kielégít.

Ez a cikk eredetileg az amerikai reneszánsz 1992 februári számában jelent meg.

and exclusionist histories.

Like affirmative action, multicultural history is possible only because the majority has abandoned its position at the center. If whites insisted on their own history as strongly as non-whites insist on theirs, the inevitability of separate histories would have been recognized long ago. Nor will whites be willing to forego their own history for ever. They will eventually realize that only they are studying a past with no answers and no certainties. They will eventually see that there *cannot* be one history that satisfies all. And they will begin to wonder whether there can be one nation that satisfies all.

This article originally appeared in the February 1992 issue of American Renaissance.

Fehér túlélés: konzervatív és liberálison túl

AZ AMERIKAI ALAPÍTVÁNYOK FELTÉTELE A POLITIKÁHOZ KAPCSOLATOS.

A téma ez a konferencia « túl konzervativizmus » és szeretnék kezdeni egy pár dolgot, hogy tényleg túl van a konzervativizmus és liberalizmus, vagyis néhány dolgot az emberek egyetértének függetlenül a politika. Amit gondolok, a konzervativizmushoz kapcsolódik, mivel ugyanaz a gyökere. A megőrzés vagy a megőrzés gondolata.

Vannak olyan dolgok, amelyekben lényegében minden ember - függetlenül attól, hogy mi a politikája - konzervatív. A bolygó, kezdve. Valószínűleg vannak olyan misantrópok, akik szeretnék felrobbantani, de a politikai szférában a legtöbb ember meg akarja őrizni.

A legtöbb ember azt is akarja, hogy a bolygó élhető maradjon, hogy megőrizzük az embereket, akik rajta élnek. Mark Twain szokta mondani, « Néha szeretnék lógni az egész emberiséget, és befejezni a bohózat, » de az idő nagy részében, az emberek nem érzik, hogy nyersen a mi faj.

És állatokat akarunk megőrizni. Sajnáljuk, hogy zsiráfok vagy páviánok meghalnak. A biológusok meg akarják menteni azokat a fajokat, amelyekről még soha nem hallottál. Vegyük a kubai krokodil esetét. Az amerikai krokodil rokona és azt állította, hogy nemes vadállat. De a kubák keresztezik magukat az amerikaiakkal és genetikailag elmerülhetnek. Az egyik tudós elmagyarázza: " a két krokodilfaj kereszteződése komoly veszélyt jelenthet a kubai krokodilokra. A legrosszabb esetekben az egyik krokodilfaj egy másik kihalását okozhatja. »A tudósok szabadon gondolkodnak arról, hogyan lehetne megakadályozni ezt a tragédiát.

Az Egyesült Államok kormánya aggódik néhány *valóban homályos* faj megóvása miatt : például a Kretschmarr-barlang penészbogár vagy a fenyő-fenyő moha-pók. Ha földet vásárol, és egyikük bekapcsolódik, akkor előfordulhat, hogy nem tudja saját ingatlanát fejleszteni .

White Survival: Beyond Conservative and Liberal

CONSERVING THE AMERICAN FOUNDING STOCK
SHOULD BE BEYOND POLITICS.

The theme of this conference is “beyond conservatism,” and I’d like to start with a few things that really are beyond both conservatism *and* liberalism, that is to say, some things people agree on whatever their politics. What I am thinking of is related to conservatism since it has the same root. It is the idea of conserving or conservation.

There are some things that essentially all people—no matter what their politics—are conservative about. The planet, to begin with. There are probably some misanthropes who would like to blow it up, but most folks, across the political spectrum, want to conserve it.

Most people also want to keep the planet livable so we can conserve the people who live on it. Mark Twain used to say, “Sometimes I’d like to hang the whole human race, and finish the farce,” but most of the time, people don’t feel that harshly about our species.

And we want to conserve animals. We’d be sorry to see giraffes or baboons die out. Biologists want to save species you have never heard of. Take the case of the Cuban crocodile. He’s a relative of the American crocodile and said to be a noble beast. But the Cubans are interbreeding with the Americans and could be genetically swamped. As one scientist explains, “the two crocodile species interbreeding may pose a major threat to Cuban crocodiles. In a worst-case scenario, one crocodile lineage can cause the extinction of another.” Scientists are fretting about how to prevent this tragedy.

The United States government worries about conserving some *really obscure* species: the Kretschmarr Cave mold beetle, for example, or the spruce-fir moss spider. If you buy land, and one of them turns up on it, you might not be able to develop your own

És a legtöbb ember meg akarja őrizni a különböző helyeket, ahol az emberek élnek, és az emberek különféle módjait. Örülünk, hogy Uruguay vagy Kína megkülönböztető országok maradnak. Mindannyian azt akarjuk, hogy a különböző nyelvek és kultúrák virágozzanak. Ebben a tekintetben mindannyian konzervatívok vagyunk.

Szomorúak vagyunk, amikor egy homályos nyelv utolsó beszélője meghal, vagy amikor egy jellegzetes életmód véget ér. Ezért van Brazília hivatalos politikája, hogy az érintetlen törzseket egyedül hagyja, ha ez egyáltalán lehetséges. A kőkorszakban élőknek megválaszthatják, hogy ott maradnak-e, ha ezt akarják.

Takarékoskodás ezek a dolgok szó szerint nem megy « túl konzervativizmus » megismételni a téma a konferencián.

Van azonban olyan dolgok, amelyeket nem szabad megőrizni. Aligha fog senki ellenállni, ha azt mondom, hogy Új-Guinea primitív törzseinek joguk van fenntartani szokásaikat és életmódjukat, a kívülállók zavartalanul. De jobb, ha nem mondom ugyanezt a franciákról vagy a svédekről.

Ha azt mondom, hogy a franciáknak joguk van olasz katolikusnak és európainak tartani, akkor nem vagy természetvédő. Ön egy gyűlölő. Nem vagy túl a konzervativizmuson, túl a sápadton.

A jelenlegi gondolkodásmód szerint a franciáknak abszolút nincs joga a kívülállók zavartalanul élni. Éppen ellenkezőleg, az egész világon élőknek joguk van odaköltözni.

Ez tényleg elképesztő. Nem gondolok egyetlen dologra sem, hogy az új guineai közreműködtek a világban. És mégis életmódjuk megmarad. Lehet, hogy az európaiak nem, akik rendkívül gazdagították a világot.

Még a konzervatívok sem állítják, hogy Franciaország megkülönböztető biológiai és kulturális egység, amelyet meg kell őrizni. Nem így gondolnánk a fehér országokat. Koreában? Igen. Ghána? Pakisztán? Paraguay? Bíróság. Ezeknek a helyeknek, mint minden más nem fehér nemzetnek, joga van identitásának és életmódjának fenntartására.

És mi lenne a fehér emberek biológiai megőrzésével? Ők a világ népességének kicsi kisebbsége - 7 vagy 8 százalék - és némelyikük más csoportokkal is nyész, akárcsak a kubai krokodil.

property.

And most people want to conserve the different places where people live, and the different ways that people live in those places. We're happy for Uruguay or China to remain distinctive countries. We all want different languages and cultures to flourish. In that respect we're all conservative.

We are sad when the last speaker of an obscure language dies or when a distinctive way of life comes to an end. That's why Brazil now has an official policy of leaving untouched tribes alone, if that's at all possible. People living in the stone age should have the choice of staying there if that's what they want.

Conserving these things literally does go "beyond conservatism," to repeat the theme of this conference.

However, there are things you are not allowed to want to conserve. Hardly anyone will oppose you if you say that the primitive tribes of New Guinea have the right to maintain their customs and their way of life, undisturbed by outsiders. But you better not say the same thing about the French or the Swedes.

If you say that the French have the right to keep their country Catholic and European, you're not a conservationist. You're a hater. You're not beyond conservatism, you're beyond the pale.

According to current thinking, the French absolutely do not have the right to live undisturbed by outsiders. On the contrary, people from all over the world have the right to move there.

This is astonishing, really. I can't think of a single thing that New Guineans have contributed to the world. And yet their way of life will endure. That of the Europeans, who have immensely enriched the world, may not.

Not even conservatives argue that France is a distinctive biological and cultural entity that should be conserved. That's not the way we are supposed to think about white countries. Korea? Yes. Ghana? Pakistan? Paraguay? Fine. Those places, like all other non-white nations, have the right to maintain their identities and ways of life.

And what about conserving white people biologically? They are a small minority of the world population—7 or 8 percent—and

De bárki, aki azt mondja, gondolnunk kellene a fehérek hosszú távú kilátásairól - akárcsak a Kretschmarri barlang penészbogárjával -, már nem természetvédő. Fehér szupermacista.

És tehát Amerikában nincs egyetlen politikus, még azok között sem, akik állítják, hogy mélyen konzervatívak, akik azt állítják, hogy meg akarják őrizni ennek az országnak a alapító állományát, vagy akik meg akarják őrizni a fehér fehéreket tömörítő Egyesült Államokat.

A furcsa dolog az egészben az, hogy a baloldaliak úgy viselkednek, mintha a sarkon lenne a megőrzés. Imádják a kormányzati hatalmat, és szeretnek minket felállítani a saját javunkra a környezet megóvása érdekében. Miért nem mozognak mind a fehér emberek kilátásai pontosan úgy, ahogy az ózonréteg hullámzik? Látom, ahogy velük gúnyolódnak: « Te, fehér embereknek itt kell élned, és feleségül kell venned magad. » « Ne feledje: ez a gyerekeknek szól. » Ez csak a mindenki által kedvelt dolog. Hol van Hillary, amikor szükségünk van rá?

Az Amerikai Egyesült Államok mint európaiak nemzete elképzeléséről, amely lényegében bal-jobb típusú *politikai* kérdés, nincs semmi. A politikán túl kell lennie, csakúgy, mint a fehér orrszarvú megőrzése vagy Japán japán tartása.

A faji mix az ország logikailag nem játszik *egyáltalán* abban a helyzetben, ha megteszik a méret a kormány, a jóléti állam, az abortusz, a nők szerepe, a homoszexuális házasságot, jövedelemelosztás, a külpolitika, a nyilvános imádság, hogyan kell értelmezni az alkotmány vagy bármely más politikai kérdés.

Bízhat a bölcsőtől a sírig tartó jóléti vagy a masszív individualizmusig, de teljes egyetértésben kell lennie abban, hogy az ország többségét fehérekkel kívánja megtartani. Jack London például nagyon aktív volt szocialistaként, ám határozottan ellenzi a többnemzetiségű Amerikát.

Tehát: Miért akarná bárki megőrizni a fehéreket mint különálló népet, és azt akarja, hogy többségük maradjon az Egyesült Államokban? Először, ezeket a kérdéseket nem is kell megválaszolni. Ha a Navajo száma csökken, vagy elveszíti kultúráját, senki sem mondaná, hogy nincs joga megtenni valamit.

some of them are breeding with other groups, just like the Cuban crocodile. But anyone who says maybe we should think about the long-term prospects of white people—just as we do with the Kretschmarr Cave mold beetle—is no longer a conservationist. He's a white supremacist.

And so there is not one politician in America, even among the ones who claim to be deeply conservative, who says he wants to conserve the founding stock of this country or who wants to conserve a majority-white United States.

The odd thing about all this is that it's the Lefties who act as if they had the corner on conservation. They love government power, and they love to boss us around for our own good in the name of conserving the environment. Why aren't they all in a flutter about the prospects for white people exactly the way they are in a flutter about the ozone layer? I can see them browbeating us: "Now, you white people have to live over here, and you have to marry among yourselves." "Remember: it's for the children." That's just the busy-body sort of thing they love. Where's Hillary when we need her?

There is nothing about the idea of the United States as a nation of Europeans that is inherently a Left-Right type of *political* question at all. It should be beyond politics, just like conserving the white rhino or keeping Japan Japanese.

The racial mix of the country is not logically implicated *at all* in the position you take on the size of the government, the welfare state, abortion, the role of women, homosexual marriage, income distribution, foreign policy, public prayer, how to interpret the Constitution, or any other political question.

You can believe in cradle-to-grave welfare *or* rugged individualism, but be in complete agreement on wanting to keep the country majority-white. Jack London, for example, was very active as a socialist, but was adamantly opposed to a multiracial America.

So: Why would anyone want to conserve whites as a distinct people, and want them to remain a majority in the United States? First, these questions shouldn't even have to be answered. If the Navajo were dwindling in numbers or losing their culture, no one would say they didn't have the right to do something about it. No

Soha senki nem kérdezné a Navajo-t: Miért törődsz azzal, hogy népként túlélj? Miért nem pusztul el? Ha egy fehér ember feltenné ezeket a kérdéseket, akkor ez a rasszizmus magassága lenne.

De a fehér emberek számára? Éppen ellenkezőleg van. Valójában a vágy, hogy túlélje mint különálló nép « gyűlölet. »

Emlékezzen a kubai krokodilra: « A legrosszabb esetekben az egyik krokodilfaj egy másik kihalását okozhatja. » Nos, szigorúan mint a biológiai leletek, a fehér emberek biztosan legalább annyira értékesek, mint a kubai krokodilok, ha csak esztétikai okokból. És ennél sokkal több is van. Az európaiak teremtették a modern világot. Nem kellene ugyanazok a jogok, mint az Amazonas törzseinek: hogy zavartalanul maradjanak?

Ez objektív kérdés, de természetesen van a saját szubjektív véleményem a fehér túlélésről, mint fehér emberről. A túlélés az első törvény, és nincs alapvető ösztöne, mint a saját fajtájának védelme és a virágzás vágya.

Ez nyilvánvaló, ha bármilyen csoportról beszélünk, csak fehérekről.

A spanyol spanyolok száma nagyon gyorsan növekszik ebben az országban, és a spanyol spanyolok esztétikában vannak. Ez azt jelenti, hogy nyelvük, kultúrájuk, fizikai típusuk, örökségük, törekvéseik egyre növekszenek, és végül uralják az Egyesült Államokat. A spanyol spanyolok nagyon ezt akarják, és következetesen megkísérelnek megváltoztatni a törvényeket és politikákat, hogy növeljék számukat és az emberek javát szolgálják. Ez az egészséges kollektív büszkeség jele.

De ha a fehérek megpróbálnák késleltetni a mentességüket, ha a fehérek lépéseket javasolnának többségi státuszuk megtartására, akkor ez gyűlölet és hamisság lenne. Miért? A folyamatok tökéletesen szimmetrikusak. A spanyol személyek százaléka növekszik, amikor a fehérek százaléka csökken. Miért helyes, hogy a spanyol személyek ünneplik nyereségüket, de a fehérek helytelenül bánják veszteségeiket?

Nem titkolom az ezzel kapcsolatos véleményem. Őseim fehérek több tízezer éven át. Gyerekeim fehérek, és azt akarom, hogy unokák fehérek legyenek. Szeretem Európa kultúráját, jobban szeretem a fehérek által létrehozott társadalmat. Mi a baj vele?

Nos, tudod mit? Annak ellenére, hogy nem ismerik el, szinte az összes fehérek ugyanúgy érzik magukat, mint én.

one would ever ask the Navajo: Why do you care about surviving as a people? Why not just fade away? If a white person asked those questions it would be the height of racism.

But for white people? It's the very opposite. The very desire to survive as a distinct people is "hate."

Remember the Cuban crocodile: "In a worst-case scenario, one crocodile lineage can cause the extinction of another." Well, strictly as biological artifacts, white people are surely at least as valuable as Cuban crocodiles, if only for aesthetic reasons. And there's a lot more than that. Europeans created the modern world. Shouldn't they have the same rights as the tribes of the Amazon: to be left undisturbed?

These are objective questions, but, of course, there is also my own subjective view of white survival as a white person. Survival is the first law, and there is no more fundamental instinct than the desire to protect one's own kind and to want it to flourish.

That's obvious when we are talking about any group *but* whites.

The number of Hispanics is growing very quickly in this country, and Hispanics are ecstatic about this. It means their language, their culture, their physical type, their heritage, their aspirations are all gaining ground and could eventually dominate the United States. Hispanics want this very much, and they consistently try to change laws and policies to increase their numbers, and benefit their people. This is considered a sign of healthy collective pride.

But if whites tried to delay their dispossession, if whites proposed steps to maintain their majority status, that would be hate and bigotry. Why? The processes are perfectly symmetrical. The percentage of Hispanics increases as the percentage of whites decreases. Why is it right for Hispanics to celebrate their gains but wrong for whites to regret their losses?

I make no secret of my view on this. My ancestors have been white for tens of thousands of years. My children are white and I want my grandchildren to be white. I like the culture of Europe, I prefer the society that whites create. What's wrong with that?

Well, guess what? Even though they don't admit it, almost all whites feel the same way I do.

Nézze meg, mit csinálnak, nem pedig azt, amit mondanak. Hol élnek? Kik a barátaik? Kiket hívnak vacsorára? Ha azt kérdezi egy fehér embertől, hogy nevezze meg az egyik nem fehéres környéket, ahol szeretne élni, vagy egyetlen nem fehéres iskolát, ahova el akarja küldeni gyermekeit, akkor kap egy üres nyomtatványt.

A fehérek tudják a csontokban, hogy egy nem-fehér Amerika nem az az ország, amelyet maguknak vagy gyermekeiknek akarnak. Éppen ezért, amikor Amerika azon része, amelyben élnek, Afrika vagy Mexikó előpostává válik, elköltöznek - olyan helyre, ahol a fehérek még mindig többségben vannak. És a legtöbb fehér ember továbbra is azt akarja, hogy gyermekeik más fehérekkel menjenek feleségül.

Nem merték ezeket a dolgokat nyíltan mondani. Még maguknak sem is beismerik ezeket a dolgokat. De nézzétek meg, hogyan viselkednek - és a baloldaliak nem különböznek senki másától. Ahogy Joseph Sobran szokta mondani: « A párizsi és vándorlási szokásaikban nem mondhatják meg a klansmanokból származó liberát. »

Ahogy a hippik mondták, a fehér embereknek csak kapcsolatba kell lépniük érzéseikkel.

A fehérek régen teljesen őszinték voltak érzéseik iránt, és nem kétséges, hogy azok a személyek, akik konzervatívnak hívják magukat, hosszabb ideig maradtak őszinték, mint a baloldaliak.

Az 1960-as, William F. Buckley *National Review* támogatót apartheid Dél-Afrikában, és azt mondta, hogy a bevándorlási politikát, melynek célja, hogy az ország fehér « nem igényel indoklást. » A fehér Amerika megőrzése olyan nyilvánvalóan legitím cél volt, hogy ezt nem kellett igazolni. Ez volt « túl konzervativizmus » és « túl liberalizmus. »

A *Nemzeti Áttekintés* nem veszi ezt az álláspontot most. Ez elűzne mindenkit, aki a VDARE.com külső sötétségébe került. És ez csak egy az a számtalan álláspont, amelyet a konzervativizmus egyszerűen elhagyott.

Az egyik probléma az, hogy amikor 50 évvel ezelőtt a *National Review* kijelentette, hogy Amerika fehéren tartásának vágya " nem igényel igazolást ", a fehérek soha nem jöttek elő. Ez a probléma nagy része. A fehérek soha nem fogalmaztak meg erkölcsi okokat saját túlélésük igazolására. A több száz éves, több ezer éves-fehérek, mint ev egybody mást, sosem kellett.

Look at what they do, not what they say. Where do they live? Who are their friends? Who do they invite over for dinner? If you ask a white person to name a single non-white neighborhood he'd like to live in, or a single non-white school he'd want to send his children to, you get a blank.

Whites know in their bones that a non-white America is not the country they want for themselves or for their children. That is why, when the part of America in which they live becomes an outpost of Africa or Mexico, they move away—to some place where whites are still the majority. And most white people still want their children to marry other whites.

They wouldn't dare say these things openly. They don't even admit these things to themselves. But look at how they behave—and lefties are no different from anyone else. As Joseph Sobran used to put it, "In their mating and migratory habits, you can't tell a liberal from a Klansman."

As the hippies used to say, white people just need to get in touch with their feelings.

Whites used to be entirely honest about their feelings, and there is no doubt that people who call themselves conservative remained honest for longer than lefties did.

In the 1960s, William F. Buckley's *National Review* supported apartheid in South Africa, and said that an immigration policy designed to keep the country white "requires no justification." Preserving a white America was a goal so obviously legitimate that it didn't have to be justified. It was "beyond conservatism" and "beyond liberalism."

National Review doesn't take that position now. It would banish anyone who did to the outer darkness of VDARE.com. And that's just one of the countless positions that conservatism has simply abandoned.

One problem is that when, 50 years ago, *National Review* said that the desire to keep America white "requires no justification" whites never came up with one. That's a big part of the problem. Whites never articulated moral reasons to justify their own survival. For hundreds of years—thousands of years—whites, like ev-

Csak a túlélést vették nyilvánvalónak, mint legitim célt.

Most azonban azt jelenti, hogy a fehérek nem rendelkeznek tesztelt ötletekkel és érvekkel, amelyeket felhasználhatnak a túlélés igazolására. Mély előrejelzésük van arról, hogy mi történik, de nem rendelkeznek szavakkal, hogy kifejezzék ezt az előrejelzést. Szavak nélkül, meggyőző erkölcsi alapok nélkül a fehérek nem cselekedhetnek.

És ez különbözteti meg a fehéreket mindenki mástól, és mi teszi egyedileg sebezhetővé. A nem fehér bevándorlóknak nem kell igazolniuk az Egyesült Államok meghódítását. Nem kell magyarázniuk, miért akarják, hogy számuk növekszik a mi költségünkön. Ösztönösen tudják, hogy ez számukra jó, és ennyi minden, amit tudniuk kell.

Ugyanez vonatkozik az Európába érkező harmadik világbeli bevándorlókra. Nem kell igazolniuk a hódítást. Nem, az európaiaknak meg kell igazolniuk a túlélés biztosításához szükséges legalapvetőbb lépéseket is.

Nem kell többé megmagyaráznia, miért van a fehéreknek joga a jövőbe, mint annak, hogy miért jobb élni, mint meghalni. De ez a dilemmával szembesülünk. Lassan, lassan, Amerikában és Európában egyaránt felébredünk erre a dilemmára.

Ez egy részlet egy talk adtam egy National Policy Institute konferencia « Beyond konzervativizmus, » házigazdája a National Press Club, Washington DC, a február 22 2015.

erybody else, never had to. They just took survival for granted as a legitimate goal.

But now, it means whites have no stock of tested ideas and arguments that they can draw on to justify survival. They have a deep foreboding about what is happening, but they don't have words to express that foreboding. Without words, without convincing moral foundations, whites cannot act.

And that is what makes whites different from everyone else and what makes us uniquely vulnerable. Non-white immigrants don't have to justify their conquest of the United States. They don't have to explain why they want their numbers to grow at our expense. They know instinctively that it's good for them, and that is all they need to know.

The same is true for Third-World immigrants to Europe. They don't have to justify conquest. No, it is Europeans who would have to justify even the most basic steps necessary to assure survival.

It should be no more necessary to explain why whites have the right to a future than to explain why it is better to live than to die. But that is the dilemma we face. Slowly, slowly, both in America and in Europe, we are waking up to this dilemma.

This is an excerpt from a talk I gave at a National Policy Institute conference, "Beyond Conservatism," hosted at the National Press Club in Washington, DC, on February 27, 2015.

A sokféleség elpusztítja a bizalmat

A HARVARD FELTÉTELEK A HOMOGENITÁS.

Robert Putnam (Harvard) 2000-ben akadémiai hírességgé vált a *Bowling Alone* című könyvével, amely szerint a társadalom súlyos helyzetbe kerül, mivel oly sok közösségi kötődés bomlik. Az amerikaiak egyre mobilizáltabbak és elszigeteltebbek, kevés csoporthoz tartoznak. Prof. Putnam akarja visszahozni, amit ő « a szociális hálózatok, » mert azt mondja, hogy az emberek boldogok, hozzájárul a demokrácia, segítség hátsó gyerekek, és hogy a gazdaság jobban fut.

Később elemezte a népszámlálási és felmérési adatokat, hogy megtudja, milyen szerepet játszik ebben a faji sokszínűség - akár elmélyíti a közösséghez való kötődést, akár tovább porlasztja az embereket. Sajnálatára úgy találta, hogy a faji és etnikai sokféleség rombolja a szomszédok és intézmények iránti bizalmat.

Putnam professzornak nem tetszett ezek a megállapítások, és nem sietett siettetni azok közzétételét, de a *Financial Times* újságírója esetleg kényszerítette a kezét. John Lloyd egy, a 2006. október 9-én megjelent cikkben Putnam professzort idézte, mondván, hogy tanulmányozza a sokféleség rossz következményeinek kompenzálására szolgáló módszereket, és hogy " felelőtlen lett volna ezt közzétenni. »

Putnam professzor mélységesen sajnálja szavait. Senki sem szeret annyira *nyíltan* beismerni, hogy fürödni, fodrászolni és parfümözni fogja a leleteket, mielőtt hagyja, hogy a nyilvánosság megismerje azokat. Egy interjúban néhány héttel később a *Harvard Crimson*, Prof. Putnam azt jelentette, hogy Mr. Lloyd idézte őt tisztességtelen, és felszólította, hogy « szinte büntető » , hogy a *Financial Times* nem hangsúlyozta a meggyőződés, hogy a közép- és hosszú távon, az emberek megtanulják szeretni a sokszínűséget, és hogy a társadalom erősebb ehhez. A boldogtalanság tetézte száz e-mail üzeneteket, amit az úgynevezett « rasszisták és bevándorlás-ellenes aktivisták » gratulált neki felfedezni a nyilvánvaló.

Putnam professzor közzétette tanulmányát a *Skandináv Politikai Tanulmányok* legfrissebb kiadásában (30. kötet, 2. szám, 2007, 137-174. Oldal). Mindent megtesz annak érdekében, hogy a cikk boldog véget érjen, ám megállapításai nehéz a cukorréteghez.

Diversity Destroys Trust

HARVARD DISCOVERS HOMOGENEITY.

Robert Putnam of Harvard became an academic celebrity in 2000 with his book, *Bowling Alone*, which argued that society is in dire straits because so many community attachments are breaking down. Americans are increasingly mobile and isolated, with few group affiliations. Prof. Putnam wants to bring back what he calls “social networks,” because he says they make people happy, contribute to democracy, help rear children, and make the economy run better.

He later analyzed census and survey data to find out what role racial diversity plays in all this—whether it deepens attachment to community or further atomizes people. To his dismay, he found that racial and ethnic diversity destroys trust in neighbors and institutions.

Prof. Putnam did not like these findings, and was in no hurry to publish them, but a reporter for the *Financial Times* may have forced his hand. In an article that appeared on October 9, 2006, John Lloyd quoted Prof. Putnam as saying that he was studying ways to compensate for the bad effects of diversity and that it “would have been irresponsible to publish without that.”

Prof. Putnam deeply regrets his words. No one likes to admit so *openly* that he is going to bathe, barber and perfume the findings before he lets the public see them. In an interview several weeks later with the *Harvard Crimson*, Prof. Putnam implied that Mr. Lloyd quoted him dishonestly, and called it “almost criminal” that the *Financial Times* had not emphasized his belief that in the mid- to long-run, people learn to like diversity and that society is stronger for it. His unhappiness was compounded by hundreds of e-mail messages from what he called “racists and anti-immigration activists” congratulating him on discovering the obvious.

Professor Putnam has now published his study in the latest issue of *Scandinavian Political Studies* (Vol. 30, No. 2, 2007, pp. 137-174.) He does his best to give the article a happy ending, but

Kiben bízol?

A Putnam-tanulmány egy 41 különböző amerikai közösségben élő emberek felmérése, amelyek a faji szempontból homogén vidéki Dél-Dakotától a San Francisco-ig terjednek, amely a világ egyik faji szempontból keveredő helye. A legtitisztább megállapítás az volt, hogy minél változatosabb a terület, annál kevésbé bíznak az emberek egymásban.

Az adatok egyetlen meglepetése az volt, hogy a sokféleség csökkenti a bizalmat *mindenki* iránt, még a saját fajtájú emberek iránt is. Ez vezeti Putnam professzor széles körben idézett következtetését, miszerint a sokféleség miatt az emberek úgy viselkednek, mint teknősök - behúzódnak a héjukba. Más felmérési adatok alapján felsorolja a boldogtalan következményeket az emberek számára, akiknek sokszínűséggel kell élniük:

- Alacsonyabb a bizalom a helyi önkormányzatok, a helyi vezetők és a helyi média iránt.
- Alacsonyabb politikai hatékonyság - vagyis a saját befolyásukba vetett bizalom.
- A szavazásra való regisztráció alacsonyabb gyakorisága, de nagyobb érdeklődés és ismeretek a politikáról, és nagyobb mértékű részvétel a tiltakozási menetekben és a társadalmi reformcsoportokban.
- Kevesebb elvárás, hogy mások együttműködjenek a problémák kollektív fellépés útján történő megoldásában (pl. Önkéntes megőrzés a víz- vagy energiahiány csökkentése érdekében).
- Kevésbé valószínű, hogy közösségi projekten dolgoznak.
- Alacsonyabb a valószínűsége annak, hogy jótékonyági vagy önkéntes tevékenységet folytassanak.
- Kevesebb közeli barát és bizalom.
- Kevesebb boldogság és alacsonyabb észlelt életminőség.
- Több idő televízió nézni és több egyetértés abban, hogy «a televízió a szórakozás legfontosabb formája.»

Ez meggyőző okokból áll, hogy szembeszálljunk azzal a sokféleséggel, amelyet mindig mondunk nekik. Valójában megerősíti, amit a bevándorlási aktivisták és a faji realisták évtizedek óta mondtak. Csak ezek a megállapítások és a kapott nyilvánosság méltó az ünnepségre.

his findings are hard to sugarcoat.

Whom Do You Trust?

The Putnam study is a survey of people living in 41 different American communities that run from racially homogeneous rural South Dakota to San Francisco, which is one of the most racially mixed places on earth. The clearest finding was that the more diverse the area, the less people trusted each other.

The only surprise in the data was that diversity reduces trust in *everyone*, even in people of one's own race. This is what leads to Prof. Putnam's widely quoted conclusion that diversity makes people behave like turtles—they pull into their shells. On the basis of other survey data, he lists other unhappy consequences for people who must live with diversity:

- Lower confidence in local government, local leaders and the local news media.
- Lower political efficacy—that is, confidence in their own influence.
- Lower frequency of registering to vote, but more interest and knowledge about politics and more participation in protest marches and social reform groups.
- Less expectation that others will cooperate to solve problems through collective action (e.g., voluntary conservation to ease a water or energy shortage).
- Less likelihood of working on a community project.
- Lower likelihood of giving to charity or volunteering.
- Fewer close friends and confidants.
- Less happiness and lower perceived quality of life.
- More time spent watching television and more agreement that “television is my most important form of entertainment.”

This is a convincing set of reasons to oppose the sort of diversity we are always told to celebrate. Indeed, it confirms what immigration activists and race realists have been saying for decades. These findings alone, and the publicity they have received, are worthy of, well, celebration.

Prof. Putnam admits he did not like the results, and carefully

Putnam professzor elismeri, hogy nem kedveli az eredményeket, és óvatosan szítálta és kockára vágta az adatokat, hogy a sokszínűségtől eltérően - szegénység, életkor, bűnözés, népsűrűség, oktatás, ingázási idő, háztulajdonosok aránya - *bármilyen* találjon, ami pusztítóan tűnt. bizalom. Megtanult néhány hasznos dolgot: A fiatalok kevésbé bíznak, mint az idősek, a feketék és a spanyolok kevésbé bíznak, mint a fehérek és az ázsiaiak; a nagy bűnözésű területeken élő emberek nem nagyon bíznak meg, a szegények és az iskolázottak sem. Ennek ellenére a fő változó a sokszínűség volt. "A sokszínűségnek *önmagában* jelentős hatása van" - írja.

Vizsgáljuk meg azonban érdekes információkat, amelyeket Putnam professzor nem tett közzé a jelentésben. A leginkább homogén környékeket, amelyeket ő megvizsgált, elsősorban fehérek. Vannak olyan népszámlálási traktumok, amelyek túlnyomórészt hispániai vagy fekete - és ennél fogva homogének -, de az eredményekről nem számolt be. Ezért ezt a kutatást helyesebben úgy kell tekinteni, mint a sokszínűség *fehérekre* gyakorolt hatásainak vizsgálatát. Érdekes lenne megtudni annak hatását feketékre vagy spanyolokra.

Ha a homogenitás előnye, akkor a gettóban élő feketéknek ugyanúgy kell részesülniük ugyanúgy, mint a fehérek. A vegyes környéken élő feketékkel összehasonlítva inkább bíznak-e a fehér emberekben, sok önkéntes munkát végeznek, kevesebb időt töltenek a tévézésben, és jobban bíznak-e a helyi önkormányzatokban? Valószínűleg nem.

Lehet, hogy a homogenitás nem érinti a nem fehérfedeket, ugyanúgy, mint a fehérek. Évek óta ismeretes, hogy a faji elszigeteltségben élő fehérek nagyobb véleményt kapnak a feketéről, mint a közelükben élő fehérek. Jesse Jackson 1984-ben és 1988-ban az Egyesült Államok elnökének folytatott kampányai során a fehér szavazat százalékos aránya a legkevesebb feketével rendelkező területeken volt a legmagasabb. Valószínűleg az az oka, hogy azoknak a fehéreknek, akiknek a feketék ismerete csak a médiából származik, jobb véleményük van róluk, mint azoknak a fehéreknek, akik közvetlen kapcsolatban vannak velük. Ez önmagában magyarázhatja, hogy az homogén fehér területeken élő emberek miért gondolnak más fajok embereire.

Ugyanez igaz a feketékre és a spanyol személyekre? Talán nem. A média rutinszerűen fehérekkel hibáztatja Amerikában a faji feszültséget, így azoknak a fekete és spanyol személyeknek, akiknek a legkevésbé vannak velük kapcsolatuk, a legtöbb okuk van a bizalmatlanság miatt. Másrészt az erősen fekete és a spanyol környékek általában nem kedvező helyek.

sifted and diced the data to find something other than diversity—poverty, age, crime, population density, education, commuting time, home ownership rates, *anything*—that seemed to be destroying trust. He did learn some useful things: Young people are less trusting than old people, blacks and Hispanics are less trusting than whites and Asians, people who live in high crime areas are not very trusting, nor are the poor and uneducated. Still, the master variable was diversity. “Diversity *per se* has a major effect,” he writes.

However, let us consider interesting information Prof. Putnam did not include in his report. The most homogeneous neighborhoods he investigated are overwhelmingly white. There are census tracts that are overwhelmingly Hispanic or black—and therefore homogeneous—but he did not report results for them. This research therefore should more properly be thought of as a study of the effects of diversity *on whites*. It would be interesting to know its effect on blacks or Hispanics.

If homogeneity is an advantage, blacks who live in the ghetto should benefit from it just as whites do. Compared to blacks who live in mixed neighborhoods, do they trust white people more, do a lot of volunteer work, spend less time watching television, and have more confidence in local government? Probably not.

It may very well be that homogeneity does not affect non-whites the same way it affects whites. It has been known for years that whites in racial isolation have a higher opinion of blacks than do whites who live close to them. During Jesse Jackson’s campaigns for US president in 1984 and 1988, his percentage of the white vote was highest in areas with the fewest blacks. This is probably because whites whose knowledge of blacks comes only from the media have a better opinion of them than whites who have direct contact with them. This alone could explain why people in homogeneous white areas think highly of people of other races.

Would the same be true for blacks and Hispanics? Maybe not. The media routinely blame whites for racial tension in America, so blacks and Hispanics who have the least contact with them may have the most reason to distrust them. On the other hand, heavily black and Hispanic neighborhoods are not usually nice places.

A bennük élő emberek azt gondolhatják, hogy a fehér emberek nem olyan rosszak.

Egy szédítő centrifugálás

Most, hogy Putnam professzor megállapította, hogy a sokféleség miatt az emberek több TV-t néznek, bizalmatlanná válnak a helyi önkormányzatokkal, abbahagyják a szavazást, gyanítják a helyi médiát, kevesebbet adnak a jótékonyagnak, és egyszerűen boldogtalanná teszik őket, hogyan védi ezt? Két különféle módon forgatja a történetét, először azzal érvelve, hogy az emberek végül megtanulják kedvelni. A bizonyítéka? A WASP által irányított, a WASP által alapított Amerika sikerült felszívnia azokat az európai etnikumokat, akik a XX. Század fordulóján áradtak be. Ez a boldog történelem leckéje figyelmen kívül hagyja a feketéket és az indiánokat, akik sokkal hosszabb ideig tartózkodtak itt, mint a fehér etnika, de még mindig nem szívják fel. Prof. Putnam nem említi futólag « az esetleg több látható megkülönböztető kortárs migránsok » de úgy tűnik, nem hiszem, hogy bármi változást fog hozni.

Azt is figyelmen kívül hagyja, hogy az európai néprajzok felszívódtak, mert angolul tanultak, és jövedelmük, oktatásuk, bűncselekményeik stb. Miatt nagymértékben *nem különböztethetők meg* a WASP-tól. Egyirányú utca volt: Amerikakká váltak. Az emberek nem tanultak kedvelni a sokféleséget; az újonnan érkezők jobban hasonlítottak az öreg idősekre, és a sokféleség eltűnt.

Putnam professzor második állítása szerint a sokféleség eredendően jó. Miután legyőztük az iránti kedvelésünket, amint ezt biztosan meg is tesszük, Putnam professzor nagy érve mellett áll, hogy serkenti a kreativitást. Azt mondja nekünk, hogy a bevándorlók négyszer nagyobb valószínűséggel nyerik az alábbi kitüntetések, mint az amerikai születésűek: Nobel-díjak, Film-rendezési Akadémiadíjak, Kennedy Center díjak az előadóművészetben és a Nemzeti Tudományos Akadémia tagsága.

Feltételezve, hogy ez igaz, akkor az egyik legbutább érv « sokféleség » bárki valaha is próbált. Folyamatosan halljuk, hogy a " sokféleség " jó nekünk. Ha Putnam professzor valahogy meg tudná mutatni, hogy a bevándorlás annyira ösztönözte az őslakos születésű amerikaiakat, hogy négyszer nagyobb Nobel-díjat nyertek, mint a bevándorlás *nélkül*, akkor valamiért folytatják. Számai csak azt mutatják, hogy volt néhány okos bevándorlónk. Okosabbak lettek-e vagy kreatívabbak, mert találkoztak a WASP-vel?

People who live in them may think white people are not so bad after all.

A Dizzying Spin

Now that Prof. Putnam has found that diversity makes people watch more TV, distrust local government, stop voting, suspect the local media, give less to charity, and makes them just plain unhappy, how does he defend it? He spins his story two different ways, first by arguing that people eventually learn to like it. His proof? That WASP-run, WASP-founded America managed to absorb the European ethnics who swarmed in at the turn of the 20th century. This lesson in happy history ignores blacks and Indians, who have been here a lot longer than the white ethnics but are still not absorbed. Prof. Putnam does mention in passing “the possibly more visible distinctiveness of contemporary migrants,” but doesn’t seem to think it will make any difference.

He also ignores the fact that European ethnics were absorbed because they learned English and became largely *indistinguishable* from WASPs by such measures as income, education, crime rates, etc. It was a one-way street: They became Americans. People didn’t learn to like diversity; the newcomers became more like the old-timers, and the diversity went away.

Prof. Putnam’s second assertion is that diversity is inherently good. Once we have overcome our dislike for it, as we surely will, Prof. Putnam’s big argument in its favor is that it stimulates creativity. He tells us immigrants have been four times more likely than the American-born to win the following honors: Nobel Prizes, Academy Awards for film directing, Kennedy Center awards in the performing arts, and membership in the National Academy of Science.

Assuming this is true, it is one of the silliest arguments for “diversity” anyone ever tried. We keep hearing “diversity” is good for us. If Prof. Putnam were somehow able to show that immigration so stimulated native-born Americans that they won Nobel Prizes at four times the rate they would have *without* immigration he would be on to something. His figures show only that we have had some smart immigrants. Did they become smarter or more creative

Nagyon valószínűtlen - bár valószínűleg jobb lehetőségeik voltak. Gyakorlatilag ezek a paragonsok minden bizonnyal fehérek voltak, sokan valószínűleg zsidók voltak, és a legtöbbjük minden bizonnyal megkülönböztetett volna nyilvántartást, bárhol is éltek. Az a gondolat, hogy a " sokféleségnek " valamilyen köze van ahhoz, amit elértek, ostobaság. Okosak és kreatívak voltak, mielőtt ide érkeztek.

Van egy másik módja annak, hogy megmutassuk Putnam professzor érvelésének abszurditását. Képzeljük el, hogy az Egyesült Államokban soha nem volt tömeges bevándorlás, soha nem tették meg, hogy a sokszínűség erő, hanem csak olyan fehér embereket engedtek be, akiknek IQ-ja meghaladja a 140-et. A bevándorlók 100 vagy akár 1000-szer is valószínűbbek, mint a bennszülöttek, hogy Nobel-díjakat nyerjenek. Putnam professzor ezt még erősebb érvnek hívná a « sokféleség? »

Végül, Putnam professzor azt sugallja, hogy a mexikóiak a fehérek arányának négyszeresére csatlakoznak a Nemzeti Tudományos Akadémiához. Nem valószínű. A fehérek aránya négyszeres börtönben vannak.

A sípoló-temető han e h□ .hb f" fékahetőse o in

because they met WASPs? Very unlikely—though they probably had better opportunities. Virtually all these paragons were certainly white, many were probably Jews, and most would undoubtedly have had distinguished records wherever they lived. The idea that “diversity” had something to do with what they achieved is nonsense. They were smart and creative before they got here.

There is another way to show the absurdity of Prof. Putnam’s argument. Let us imagine the United States had never had mass immigration, never pretended diversity was a strength, but had let in only white people with IQs over 140. Immigrants might then be 100 or even 1,000 times more likely than natives to win Nobel prizes. Would Prof. Putnam call that an even stronger argument for “diversity?”

Finally, Prof. Putnam implies that Mexicans will be joining the National Academy of Sciences at four times the white rate. Not likely. They are in prison at four times the white rate.

The whistling-past-the-graveyard tone to this study is even more noticeable because Prof. Putnam cites many other studies that confirm his basic (and obvious) findings about the damage diversity does to trust. He reports that people in “diverse” workgroups—not only of race but also age and professional background—are less loyal to the group, more likely to resign, and generally less satisfied than people who work with people like themselves. Prof. Putnam even cites a study that found carpooling is less common in mixed neighborhoods. Carpooling means counting on your neighbors, and people tend not to trust neighbors who don’t look like them.

Prof. Putnam cites half a dozen studies from places as varied as Australia, Sweden, and Canada showing that ethnic diversity lowers levels of trust and, in some cases, lowers investment in public goods. It is well known, for example, that welfare systems are usually more generous in homogeneous countries because people are more willing to pay taxes to support beneficiaries who look as though they could be cousins.

It is the same everywhere. In Peru, there are what are called micro-credit cooperatives that make small loans to members. Apparently, when there is diversity among co-op members, default

Hasonlóképpen, a kenyai iskolai körzetekben könnyebb az adománygyűjtés a törzsi és etnikai szempontból homogén területeken.

Putnam professzor még érdekes történelmi példát is kínál. A polgárháború alatt az uniós hadseregben a veszteségek aránya magas volt, az elhagyási arány alacsony. A katonák a hazafiság miatt harcoltak, de a hadseregben és a harcban elsősorban a lobogóikkal szembeni hűség volt. Következésképpen az elhagyatási arányok magasabbak voltak a legnagyobb sokszínűségű egységekben, nemcsak etnikai hovatartozás, hanem kor, szülőváros, foglalkozás stb.

A saját fajta preferencia mélyen gyökerezik az emberi - akár az állati - természetben is. Nincs semmi meglepő Putnam prof. Megállapításai vagy az általa idézett egyéb kutatások. Meglepő az, hogy kétségbeesetten hitt valami esetleges előnyeiben, amely nyilvánvalóan sehol sem működik.

Putnam professzor a szokásos bromidokkal fejezi be tanulmányát: « [Szükségünk van több lehetőségre az etnikai vonalon átívelő értelmes interakciókhoz . » « Az új bevándorlók közösségének elérésére szolgáló, okon alapuló programok hatékony eszköz a kölcsönös tanulásban. » Vegye figyelembe az „ interakció ” és a „ kölcsönös tanulás ” szavakat . » Mindez nem az, hogy a bevándorlókat amerikakká váltassuk, ahogyan régen: « [H] nagy érzés az, hogy a végén látni fogjuk, hogy a kihívást leginkább akkor lehet kielégíteni, ha nem úgy teszünk őket, mint „mi”. hanem inkább azáltal, hogy megteremti a „mi” új, tágabb értelmét. . . » Mindannyian, más szóval, kell, hogy legyen egy kicsit haiti, egy kicsit kínai, és elég jelentős a fekete és mexikói.

Végző mondatában Putnam professzor azt mondja nekünk, hogy még az Egyesült Államok nagy pecsétjének mottója, az *e pluribus unum* (sok közül egyet) a sokféleség ünnepe. Vagy a Harvard nem olyan, mint régen, vagy Prof Putnam gyors kísérletet próbál felhívni a *skandináv politikai tanulmány* olvasóira . A mottó természetesen a 13 nemzetként egyesülő kolóniára vonatkozik, nem pedig az etnikai keveredésre.

Ez a cikk először az Ameri can Renaissance című 2007. szeptemberi számában jelent meg .

rates are higher. Likewise, in Kenyan school districts, fundraising is easier in more tribally and ethnically homogenous areas.

Prof. Putnam even offers an interesting historical example. In the Union Army during the Civil War, casualty rates were high and desertion rates were low. Soldiers fought because of patriotism, but it was mainly loyalty to their messmates that kept them in the army and in the fight. Consequently, desertion rates were higher in units with the greatest diversity, not just of ethnicity but of age, hometown, occupation, etc.

The preference for one's own kind is deeply rooted in human—even animal—nature. There is nothing surprising about Prof. Putnam's findings or the other research he cites. What is surprising is his desperate faith in the eventual benefits of something that clearly does not work anywhere.

Prof. Putnam concludes his study with the usual bromides: “[W]e need more opportunities for meaningful interaction across ethnic lines.” “[L]ocally based programs to reach out to new immigrant communities are a powerful tool for mutual learning.” Note the words “interaction” and “mutual learning.” The purpose of all this is not to turn immigrants into Americans the way we used to: “[M]y hunch is that at the end we shall see that the challenge is best met not by making ‘them’ like ‘us,’ but rather by creating a new, more capacious sense of ‘we,’ . . .” All of us, in other words, should become a little bit Haitian, a little bit Chinese, and quite substantially black and Mexican.

In his final sentence, Prof. Putnam tells us that even the motto on the Great Seal of the United States, *e pluribus unum* (out of many, one), is a celebration of diversity. Either Harvard is not what it used to be or Prof. Putnam is trying to pull a fast one on the readers of *Scandinavian Political Studies*. The motto, of course, refers to the 13 colonies uniting as one nation, not to ethnic mixing.

This article first appeared in the September 2007 issue of American Renaissance.

Kóros altruizmus

A FEHÉR KÖZLEKEDÉS PSZICHOLÓGIÁJA.

Barbara Oakley és munkatársai, *Patológiai altruizmus*, Oxford University Press, 2012, 465 pp, \$55,00.

A *patológias altruizmus* egy lenyűgöző könyv. Az összes patológiás altruizmus - a fehérek hajlandóságának fehérek nem fehérek feladására - hosszú ideje hallgatóként reméltem, hogy a 48 hozzászólás közül legalább egy megemlíti ezt a problémát. Senki sem, de sokan hasznos, de közvetett fényt vetnek rá. A könyv szemre nyíló megfigyelésekkel is tele van az emberi természettel és az agy működésével kapcsolatban, amelynek főszerkesztője, Barbara Oakley a Michigan-i Egyetemen csodálatos munkát végzett az ismétlődések és az ellentmondások kiküszöbölése érdekében. Még Edward O. Wilson (Harvard) írta, hogy ez a könyv valami teljesen új dolgot tanított neki, és azt hiszem.

A » patológias altruizmus » (PA) viszonylag új fogalom; a kifejezés csak 1984-ben lépett be a tudományos irodalomba. Nagyon értesít írtak róla, részben azért, mert az altruizmust annyira magasra értékeli Nyugaton, hogy kevés tudós mer merni kritizálni. Ez a könyv világossá teszi, hogy a PA olyan probléma, amelyet érdemes tanulmányozni.

A PA-t általában mások iránti őszinte kísérletként definiálják, amelyek ehelyett ártanak másoknak vagy maguknak, és « egészségtelen összpontosítás másokra saját szükségleteik kárára. » Számos közreműködő kínzó fogalom meghatározásokat kínál: A PA valószínű, ha az emberek « hamisan úgy vélik, hogy a másik problémáit okozták, vagy hamisan úgy vélik, hogy rendelkeznek eszközökkel a szenvedés enyhítésére. » Vagy ez « az a tévhit, hogy a saját siker, a boldogság, vagy a jó közérzet forrása boldogtalanság mások számára. A » PA « gyakran magában foglalja az önmagának való igazságosságot », és « impulzív és hatástalan erőfeszítéseket eredményezhet a rajfeltételek kiegyenlítése vagy kiegyenlítése érdekében. »

Ezek a meghatározások együttesen szinte tökéletesen leírják a fehérekkel szemben a fehérekkel szembeni liberális hozzáállást, ám úgy tűnik, hogy a könyv 48 közreműködője közül egyik sem ismeri ezt.

Pathological Altruism

THE PSYCHOLOGY OF WHITE DISPOSSESSION.

Barbara Oakley, et al., *Pathological Altruism*, Oxford University Press, 2012, 465 pp., \$55.00.

Pathological Altruism is a fascinating book. As a long-time student of the most common and dangerous of all pathological altruisms—the willingness of whites to give up their homelands to non-whites—I was hoping at least one of the 48 contributions would mention this problem. None does, but several throw useful but indirect light on it. The book is also filled with eye-opening observations about human nature and how the brain works, and its main editor, Barbara Oakley of the University of Michigan, has done a wonderful job of eliminating repetition and contradiction. Even Edward O. Wilson of Harvard has written that this book taught him something completely new, and I believe him.

“Pathological altruism” (PA) is a relatively new concept; the term entered the scientific literature only in 1984. There has been very little written about it, partly because altruism is so highly regarded in the West that few scientists dare criticize it. This book makes it clear that PA is a problem well worth studying.

PA is generally defined as a sincere attempt to help others that instead harms others or oneself, and is “an unhealthy focus on others to the detriment of one’s own needs.” Several of the contributors offer tantalizing definitions: PA is likely when people “falsely believe that they caused the other’s problems, or falsely believe that they have the means to relieve the person of suffering.” Or, it is “the false belief that one’s own success, happiness, or well-being is a source of unhappiness for others.” PA “often involves self-righteousness,” and can result in “impulsive and ineffective efforts to equalize or level the playing field.”

Together, these definitions are an almost perfect description of white liberal attitudes towards non-whites, yet none of the 48 contributors to this book seems to be aware of this.

A PA tipikus esete a sújtott feleség, aki úgy gondolja, hogy a maga viselkedése erőszakos férjét okoz, és aki vele marad, mert attól tart, hogy öngyilkosságot fog elkövetni, ha elhagyja. Másik lehet egy depressziós ember, aki tévesen úgy véli, hogy ha megöli magát, akkor nem lesz többé teher a családjára - és ezért megöli magát. Egyesek hamisan gondolják, hogy a saját sikerük a családtagok vagy munkatársak rovására történik, és megkísérelik módosítani meg nem érdemelt eredményeiket.

Az úgynevezett együtt-függőség, vagy valakinek a segítsége, aki nyilvánvalóan megsérti magát, egyfajta PA lehet. Példa erre: túl sok étel adása egy morbidly elhízott gyermeknek vagy hazudás a házastárs munkáltatójának, hogy elfedje alkoholizmusát. A társ-eltartottaknak gyakran kevés véleményük van önmagukról, és saját igényeiket az általa gondozott személy számára áldozzák fel. Előfordul, hogy képtelenek elviselni a boldogtalanságot vagy a haragot a PA tárgya miatt; ismét egy jó leírás arról, hogy a fehérek hogyan kezelik a nem fehéreket.

« Animal hoarders » egy másik példa PA. Takarítják meg házukat " megmentett " háziállatokkal, de nem gondozzák őket. Nyilatkoznak az állatok iránti szeretetükről, még akkor is, ha az alultápláltság miatt meghaltak kutyák és macskák testére lépnek. Gyakran elhanyagolják saját egészségüket, és állati szennyezéssel tele ledobható házakban élnek. A háztartók általában erősen gyermekkori kötődésükkel kezdték meg az állatokat, de a saját szülei elhanyagolták őket vagy bántalmazták őket. Gyakran kezdik felhalmozni, miután valamilyen személyes visszaesést szenvednek, mint például válás vagy munkahely elvesztése.

Azok az emberek, akiknek krónikusan betegek a családtagjai, időnként patológiás altruistákká válnak, és a páciens kiszolgálására fordítják magukat. Ha maguk is megbetegednek, hajlamosak azt hinni, hogy fájdalmas terhet jelentenek másoknak, és megtagadják a segítségkeresést.

Az anorexikumok PA-ban vannak. A legtöbb nő nő, aki szokatlanul figyelmes és adó volt gyermekkorban. Az öregedéssel az embereket táplálkozni és gondozni akarják, még akkor is, ha éheznek. Néhányan az étkezés mellett megtagadják az alvást vagy az orvosi ellátást. Az étkezési rendellenességgel küzdő emberek nagyon jól képesek elolvasni mások igényeit, és számukra a klinikák tele vannak nőekkel, akik megpróbálják vigyázni egymásra. A legtöbb anorexikum fehér.

A typical case of PA is the battered wife who thinks her own behavior makes her husband violent, and who stays with him because she fears he will commit suicide if she leaves. Another would be a depressed person who mistakenly believes that if he kills himself he will no longer be a burden on his family—and so he kills himself. Some people falsely think their own success comes at the expense of family members or co-workers, and they try to make amends for their undeserved achievements.

What is known as co-dependency, or helping someone who is obviously hurting himself, can be another kind of PA. Examples would be giving too much food to a morbidly obese child or lying to a spouse's employer to cover up his alcoholism. Co-dependents often have low opinions of themselves, and sacrifice their own needs for the person they are caring for. Sometimes they are driven by an inability to tolerate unhappiness or anger from the object of their PA; again, a good description of how whites treat non-whites.

“Animal hoarders” are another example of PA. They fill their houses with “rescued” pets but fail to look after them. They declare their love for animals even as they step over the bodies of dogs and cats that have died of malnutrition. They often neglect their own health, living in tumble-down houses filled with animal filth. Hoarders usually started out with a strong childhood attachment to animals but were neglected or abused by their own parents. They often start hoarding after they suffer some kind of personal setback, such as a divorce or losing a job.

People who have chronically sick family members sometimes become pathological altruists, devoting themselves to serving the patient. If they, themselves, get sick, they tend to believe they are a painful burden on others and refuse to seek help.

Anorexics have a streak of PA in them. Most are women, who were unusually considerate and giving when they were children. As they get older they want to feed and look after people, even as they starve themselves. Some refuse sleep or medical care in addition to food. People with eating disorders are very good at reading the needs of others, and clinics for them are full of women trying to take care of each other. Most anorexics are white.

Emberi természet és biológia

Az empátia és az altruizmus nyilvánvalóan kiszivároghat a kezéből, ám ezek az emberi természet részét képezik. Még a csecsemők és a kisgyermekek empátia jeleit mutatják, és megpróbálnak segíteni a bajba jutott embereknek. Amikor a csecsemők hallják, hogy más csecsemők sírnak, együttérzésben sírnak. Ha azonban gyermekeket bántalmaztak vagy feszült háztartásokban élnek, akkor ellenségesek lehetnek a szenvedő emberekkel szemben.

Szinte minden felnőtt együttérzi, amikor szenvedést lát - azok, akik nem pszichopáták -, és ez az ösztön úgy tűnik, hogy két okból fejlődött ki. Az altruizmus a családon belül vagy rokonokon belül evolúciós értelemben vett, mivel a kedvezményezettek sok ugyanolyan gént hordoznak, mint az altruisták. Ezenkívül evolúciós környezetünk is olyan volt, amelyben könnyen szembeszállhattunk azokkal az emberekkel, akik kevesebb ételt fogyasztottak, mint mi. Valószínűleg kifejlesztettünk egy megosztási ösztönzést, mind azért, mert ez javította a társadalmi kapcsolatokat, mind azért, mert azok, akiknek segítettünk, valaha segíthetnek nekünk. Ez valószínűleg az, amiért a koldusok kényelmetlenné teszik az embereket; ösztönzik a beépített megosztási készletet. Egyesek engednek ehhez a vágyhoz, mások csak megpróbálnak megszabadulni a koldusoktól.

Azok a kísérletek, amelyek során megvizsgálják, hogy az emberek hogyan viselkednek altruista módon ellenőrzött körülmények között - arra utalnak, hogy sokkal altruisták vagyunk, mint amire szükségünk van: Az emberek gyakran visszatérnek elvesztett pénztárcáikat, adományoznak vért, és olyan embereknek járnak, akiket soha többé nem fognak látni. Az egyik közreműködő, Satoshi Kanazawa elmélete szerint ez azért van, mert az agynak nehéz megértenie azokat a dolgokat, amelyek soha nem fordultak elő a kis sávú evolúciós környezetben: «A kortárs emberek együttműködhetnek genetikailag független másokkal, tévesen (és tudattalanul) azt gondolva, hogy ők rokonok vagy ismételt cserepartnerek. »

Nincs genetikai vagy anyagi kifizetés azért, hogy kedves vagyunk a teljes idegenektől, de mi ellenük is kedvesek vagyunk velük, mert távoli őseinknek ritkán kellett foglalkozniuk teljesen idegenekkel. A csalásnak és a lopásnak sokkal jobb értelme lenne, de az idegeneket úgy kezeljük, mint a törzs tagjait.

Mi teszi az altruizmust a sínról? Az egyik elmélet az, hogy egyszerűen extrém példa lehet a mindannyiunk személyiségjegyre .

Human Nature and Biology

Empathy and altruism can clearly get out of hand, but they are part of human nature. Even infants and toddlers show signs of empathy, and try to help people in distress. When babies hear other babies crying, they cry in sympathy. However, if children have been abused or live in tense households they may be hostile to people who are suffering.

Almost all adults sympathize when they see suffering—those who do not are psychopaths—and this instinct appears to have evolved for two reasons. Altruism within the family or kin group makes evolutionary sense because the beneficiaries carry many of the same genes as the altruist. Also, our evolutionary environment was one in which we could easily find ourselves face to face with people who had less food than we did. We probably evolved an impulse to share, both because this improved social relations, and because those we helped might someday help us. This is probably why beggars make people uncomfortable; they stimulate our built-in urge to share. Some people give in to that urge but others just try to get away from beggars.

Experiments in which people are tested to see how altruistic they will behave under controlled conditions suggest that we are a lot more altruistic than we need to be: People often return lost wallets, donate blood, and do favors for people they will never see again. One of the contributors, Satoshi Kanazawa, theorizes that this is because the brain has a hard time comprehending things that never happened in the small-band evolutionary environment: “Contemporary humans may cooperate with genetically unrelated others, mistakenly (and unconsciously) thinking that they are kin or repeated exchange partners.”

There is no genetic or material payoff for being nice to total strangers, but we are nice to them anyway because our distant ancestors rarely had to deal with total strangers. Cheating and stealing would make better sense, but we treat strangers like members of the tribe.

What makes altruism go off the rails? One theory is that it can simply be an extreme example of a personality trait we all

A pszichológusok a személyiség ötfaktoros modelljéről beszélnek, amely méri a neurotizmust, az extravertitást, a tapasztalati nyitottságot, az elfogadhatóságot és a lelkiismeretet. A kóros altruisták túl kellemesek lehetnek, ezért engedjék az embereknek kihasználni őket.

Megtalálhatjuk a kedvesség és a barátságosságot, még idegenekben is. A nemi erőszak tanulmányai azt sugallják, hogy olyan nőket céloznak meg, akik nyitottaknak és kellemesnek tűnnek. A figyelmes emberek is hajlamosak feleségül venni egymást - bár egyes adók végül rabszolgává váltak az átvevők számára.

Egy másik elmélet a PA eredetéről az, hogy úgy tekinthető, hogy egy túlzottan női agy eredménye. A nők, mint a férfiak, nagyobb valószínűséggel társ-eltartottak és étkezési rendellenességek vannak. A lányok jobban megfelelnek, mint a fiúk, jobban viselkednek és hajlandóak kedvelni. Jobban tudják kitalálni mások igényeit. Politikailag " liberálisabbak " és inkább azt gondolják, hogy a kormány fontos funkciója az emberek gondozása. Az alacsony szintű tesztoszteron szint a méhben a magzati fejlődés során mindkét nemnél magasabb szintű empátiával jár.

A PA lehet az autizmus tükörképe, amely sokkal gyakoribb a fiúkban, mint a lányokban, és arra jellemzi, hogy képtelen megérteni mások érzéseit. Az egyik szerző úgy véli, hogy valószínűleg annyi női patológiás altruista létezik, mint vannak autista férfiak.

Vannak olyan agyi részek, amelyek felgyulladnak és együttérzést jeleznek, amikor fájdalmas vagy büntetett embereket látunk. Felállítottak olyan pszichológiai tanulmányokat, amelyek során az alanyok átvizsgálásra kerültek, miközben figyelték egy játékkal megtevesztett ember büntetését. Kigyulladtak a szimpátiák a nők agyában; a férfiakban nem. Úgy tűnik, hogy a férfiak elveszítik a fájdalom iránti együttérzésüket, amikor úgy gondolják, hogy megérdemlik, míg a nők továbbra is együttérzőek.

Nagyon erős bizonyíték van arra, hogy az altruista viselkedés genetikai ellenőrzés alatt áll. A genetikai rendellenesség ismert Williams Szindróma neveztek « kóroktanával overfriendliness, » és az emberek, akik szenvednek tőle túlzottan bizakodó és szimpatikus. Ezek némileg elmaradtak és könnyen válnak szexuális erőszak áldozatává. Rendellenességek vannak az agy azon részében, amelyet amygdalának hívnak, amely részt vesz az arckifejezések olvasásában és a fenyegetések értékelésében.

have. Psychologists talk about the Five-Factor Model of personality, which measures neuroticism, extraversion, openness to experience, agreeableness, and conscientiousness. Pathological altruists may be too agreeable, and therefore let people take advantage of them.

We can detect agreeableness and friendliness, even in strangers. Studies of rapists suggest that they target women who seem open and agreeable. People who are considerate also tend to marry each other—though some givers end up enslaved to takers.

Another theory about the origins of PA is that it can be seen as the result of an excessively female brain. Women are more likely than men to be co-dependents and have eating disorders. Girls are more compliant than boys, better behaved, and more eager to please. They are better able to figure out the needs of others. They are politically more “liberal,” and more likely to think that an important function of government is to take care of people. Low levels of testosterone in the womb during fetal development is associated with higher levels of empathy in both sexes.

PA may be the mirror image of autism, which is far more common in boys than in girls, and is characterized by an inability to sense the feelings of others. One author speculates that there are probably as many female pathological altruists as there are males with autism.

There are parts of the brain that light up and signal sympathy when we see people in pain or being punished. Psychological studies have been set up in which the brains of subjects were scanned while they watched the punishment of people who had cheated in a game. The sympathy circuits in women’s brains lit up; those in men did not. Men appear to lose their instinctive sympathy for pain when they think it is deserved, whereas women remain sympathetic.

There is very strong evidence that altruistic behavior is under genetic control. The genetic abnormality known as Williams Syndrome has been called “the pathology of overfriendliness,” and people who suffer from it are excessively trusting and sympathetic. They are somewhat retarded and easily become victims of sexual abuse. They have abnormalities in the part of the brain known as

Talán az egyetlen ismert embercsoport, aki *nem mutat faji elfogultságot*.

Az amygdala, a temporális elülső kéreg és az insula az agy része, amely mások fájdalmának érzékelésében vesz részt. A pszichopáták kevesebb agyi anyagot jelentenek ezeken a helyeken, mint a normál emberek, és valószínű, hogy azokban az emberekben, akiknek ezen a részén több agyi anyaguk van, hajlamosak a PA.

A neurotranszmitter szerotonin úgy tűnik, hogy megváltoztatja az erkölcsi megítélést, és kevésbé hajlandó az embereket másokat sérteni, míg az oxitocin növeli a társaságot és a bizalmat - a csoporton belül. Egy tanulmány szerint az oxitocin valószínűbbé teszi az embereket, hogy feláldozzák csoportjaikért, és ellenzik a csoporton kívüli embereket. A DRD4, IGF2 és DRD5 néven ismert géneket az altruizmushoz és az önzetlenséghez társították. Ahogyan az egyik közreműködő megjegyzi: « Bizonyosnak tekinthető tehát annak a következtetése, hogy a költséges altruista viselkedés mögött meghúzódó tényezők jelentős biológiai befolyás alatt vannak, amely különféle neurohormonális útvonalak és mechanizmusok révén nyilvánul meg, amelyeket csak most kezdtek megérteni. »

Addiktív tudatállapotok

Az altruizmus a limbikus rendszerhez is kapcsolódik, vagyis az, hogy a jó cselekedetek az agy saját jutalmazási rendszeréhez kapcsolódnak. Amikor az emberek nagylelkűek, ugyanolyan kellemes rázkódást kapnak, mint a zene, a szex, a testmozgás és a kézségszolgáltatás. Az ilyen pszichés önjutalom normális. Úgy tűnik azonban, hogy néhány ember rabja az altruizmus szenzációjától. Ez az a fajta ember, aki önfeláldozásba, szentségbe vagy vértanúságba engedi magát.

A könyv két leglenyűgözőbb fejezete azt írja le, hogy az agy miként működik az önmegfelelés mellett, és meggyőződést arról, hogy a jobb oldalon van. Robert A. Burton, az UC San Francisco Medical Center közreműködője figyelmeztetést bocsát ki, amelyet érdemes hosszabb időzni:

Annak ellenére, hogy az erkölcsi meggyőződés az érvelés egy meghatározott vonalának szándékos ésszerű következtetéseként jár, ez sem tudatos választás, sem gondolkodásmód. Bizonyosság és hasonló állapotok a « tudva, hogy tudjuk, hogy » merülnek ki az elsődleges agyi mechanizmusokat, amelyek, mint a szerelem vagy harag, függetlenül működnek racionalitás vagy ok nélkül. . . .

the amygdala, which is involved in reading facial expressions and assessing threats. They are perhaps the only known group of people who show *no racial bias*.

The amygdala, anterior temporal cortex, and insula are parts of the brain involved in sensing the pain of others. Psychopaths have less brain matter in these locations than normal people, and it may be that people with more brain matter in these areas have a tendency towards PA.

The neurotransmitter serotonin appears to alter moral judgment, making people less willing to offend others, while oxytocin increases sociability and trusting—within the group. According to one study, oxytocin makes people more likely to sacrifice for their in-group and oppose those in the out-group. The genes known as DRD4, IGF2, and DRD5 have been associated with altruism and selflessness. As one of the contributors notes, “It seems safe to conclude, then, that traits behind costly altruistic behaviors are under a substantial biological influence that manifests itself through a variety of neurohormonal pathways and mechanisms that have only just begun to be understood.”

Addictive States of Mind

Altruism is also linked to the limbic system, meaning that doing good is related to the brain’s system of rewarding itself. When people are generous, they get the same kind of pleasurable jolt as from music, sex, exercise, and performing a skill. Psychic self reward of this kind is normal. It appears, however, that some people become addicted to the sensation of altruism. This is the kind of person who throws himself into self sacrifice, sainthood, or martyrdom.

Two of the most fascinating chapters in this book describe the way the brain thrives on self-righteousness and the conviction of being in the right. Contributor Robert A. Burton of the UC San Francisco Medical Center issues a warning that is worth quoting at length:

Despite the fact that a moral conviction feels like a deliberate rational conclusion to a particular line of reasoning, it is neither a conscious choice nor a thought process. Certainty and similar states

Amit egy tudatos életet megerősítő erkölcsi választás - az életnek értelme lesz, ha másoknak segíték - nagymértékben befolyásolja egy tudattalan és akaratlan mentális érzés erőssége, amely azt mondja nekem, hogy ez a döntés " helyes". » Ugyanez az érzés fogja mondani az „ igazságosságról ” , ha élelmet adnak az éhező gyermekeknek Szomáliában, minden elképzelhető orvosi tesztet elvégeznek egy nyilvánvalóan végzetes betegnél, vagy bombáznak egy izraeli iskolabuszt. Segít meglátni ezt a megismerési érzést, amely analóg más testi érzetekkel, amelyek felett nincs közvetlen ellenőrzésünk.

Más szavakkal, az a tény, hogy meg van győződve arról, hogy valami rendben van, nem teszi azt helyesnek. A helyesség és a nemesség érzése annyira örömteli, hogy az emberek hajlamosak őket saját maguk után keresni, a tényekre vagy a következményekre való tekintet nélkül. Dr. Burton folytatja:

Beszéljen egy kitartó mindenkivel, aki megtagadja az ellentétes vélemények figyelembe vételét, és érzékelhető módon megismerheti, hogy a tudás érzése hogyan hozhat létre a függőséghez hasonló mentális állapotot. . . . [Én] elvárásolja annak a mély hatást, hogy biztosnak érzi magát, hogy a végső válaszok megvannak. . . .

Az erősen érezhető személyes hitek visszaszerzéséhez meg kell szüntetni vagy csökkenteni kell az elsősorban csábító örömjutalom áramkörrel való főbb kapcsolatokat. Gondolj egy ilyen véleményváltásra, amely ugyanolyan típusú élettani változásokat idéz elő, mint a drogok, alkohol vagy cigaretta kivonása.

A tudományos író és az író, David Brin ugyanarról ír, megjegyezve, hogy a „ dogmatikus önuralom gyakran, függőség ”. » Hozzáteszi, hogy « a szankció vagy az igazlelkű felháborodás olyan intenzív és ízletesnek érezheti magát, hogy sok ember aktívan igyekszik visszatérni ehhez újra és újra. » Azt kéri ezt az igényt, hogy serkentik az agyat önálló igazságát « önálló dopping, » és határozza meg az alábbiak szerint:

Öröm tudni, hogy szubjektív bizonyossággal igaza van, és az ellenfelek mélyen, elhanyagolhatóan tévesek. Vagy az, hogy másoknak való segítségnyújtási módszere annyira tisztán motivált és helyes, hogy az összes kritikát vállat elutasítva, az esetleges ellentmondó bizonyítékokkal együtt.

of “knowing that we know” arise out of primary brain mechanisms that, like love or anger, function independently of rationality or reason

What feels like a conscious life-affirming moral choice—my life will have meaning if I help others—will be greatly influenced by the strength of an unconscious and involuntary mental sensation that tells me that this decision is “correct.” It will be this same feeling that will tell you the “rightness” of giving food to starving children in Somalia, doing every medical test imaginable on a clearly terminal patient, or bombing an Israeli school bus. It helps to see this feeling of knowing as analogous to other bodily sensations over which we have no direct control.

In other words, just because you are convinced something is right does not make it right. The sensations of rightness and nobility are so pleasurable that people are inclined to seek them for their own sake and without regard to facts or consequences. Dr. Burton continues:

Talk to an insistent know-it-all who refuses to consider contrary opinions and you get a palpable sense of how the feeling of knowing can create a mental state akin to addiction [I]magine the profound effect of feeling certain that you have ultimate answers

Relinquishing such strongly felt personal beliefs would require undoing or lessening major connections with the overwhelmingly seductive pleasure-reward circuitry. Think of such a shift of opinion as producing the same type of physiological changes as withdrawing from drugs, alcohol, or cigarettes.

Science writer and novelist David Brin writes about the same thing, noting that “dogmatic self-righteousness is often an ‘addiction’.” He adds that “sanctimony, or a sense of righteous outrage, can feel so intense and delicious that many people actively seek to return to it, again and again.” He calls this need to stimulate the brain with self-righteousness “self doping,” and defines it as follows:

The pleasure of knowing, with subjective certainty, that you are right and your opponents are deeply, despicably wrong. Or, that your method of helping others is so purely motivated and

Ez az a fajta meggyőződés, amely az altruizmus egyértelműen patológiás cselekedeteihez vezethet. Ugyanakkor, függetlenül attól, hogy ezek a szerzők tudják-e vagy sem, feltűnően élénk képet adtak az anti-rasszizmus mentális állapotáról és az azt mozgató motívumokról. Nyugaton semmi nem nyújt eksztatikusabb önrendelkezést, mint a « rasszizmus elítélése . »

Az elmúlt korszakokban különféle módok voltak a pislogott, gyűlöletbeli és örömteli felmondáshoz: a vallási fanatikusok eretnekeket égettek, a komisszárok kulakat kivégeztek, a muszlimok lefejezték a hitehagyókat (és még mindig vannak). Ma, a liberálisok utálok « rasszisták » -és « homophobes » és « sexism » és « fasiszták » -A azonos öszövetségi gyűlölet. Annyira részeg az önlelkű felmondás, hogy áthatolhatatlan a valósághoz. A vallás nyugaton nem csökkent; csak új formákat vett fel. A kommunizmus vallás volt a kommunisták számára, a liberalizmus pedig a liberálisok vallása.

Természetesen az emberek a politikai spektrum bármely pontján a tényekkel közvetlenül ellentétesen öntulajdonos hiteket tarthatnak fenn. Ahogyan Dr. Brin rámutat, a tudósok érdekes eredményeket kapnak, ha elkötelezett demokratákat vagy republikánusokat használnak teszt alanyként. Meghívják őket egy meggyőző előadásra, amely vitatja a hitüket, és figyelemmel kísérik az agyukat, hogy megfigyeljék, hogyan reagálnak. A normális, logikus érvelésben részt vevő agyrészek nem aktívak. Ehelyett az agy visszatér a hüvelykujjának szopására, a jutalmazási áramkör elúszik, akárcsak egy rabja, aki lövés kokaint kap. Az erős meggyőződés úgy tűnik, hogy kikapcsolja az agy logikai áramköreit.

Ez a hatás különösen erőteljes az altruizmus esetén, mivel az emberek egyaránt " önbecsukódnak " vele, és mások dicséretét nyerik. Az egyik fejezet felveti a kérdést, hogy a külföldi segélyek többsége nem PA, különösen a hírességek által alkalmazott gyakorlat. Az énekesnő, Madonna azt állítja, hogy " szó szerint meg akarja változtatni egy egész generáció jövőjét. » Bill Clinton azt mondja, « Van egy egész világot, hogy igényei vannak, az utcán, vagy az óceánon. Adni. » Bill és Melinda Gates, valamint a Warren büfé mellett más mutató példák is az úgynevezett « jótékonyági kapitalizmusra ». »

correct that all criticism can be dismissed with a shrug, along with any contradicting evidence.

This is the kind of conviction that can lead to acts of altruism that are clearly pathological. At the same time, whether these authors know it or not, they have provided a strikingly vivid portrait of mental state of anti-racism and of the motives that drive it. In the West, there is nothing that offers more ecstatic self-righteousness than denouncing “racism.”

In past ages, there have been different ways to gorge on blinkered, hateful, joyous denunciation: Religious fanatics burned heretics, commissars executed kulaks, Muslims beheaded apostates (and still do). Today, liberals hate “racists”—and “homophobes” and “sexists” and “fascists”—with the same Old Testament hatred. They are so drunk on self-righteous denunciation they are imperious to reality. Religion has not declined in the West; it has only taken new forms. Communism was religion for Communists, and liberalism is religion for liberals.

Of course, people at all points of the political spectrum can hold self-righteous beliefs in direct contradiction to the facts. As Dr. Brin points out, scientists get interesting results when they use committed Democrats or Republicans as test subjects. They have them watch a persuasive presentation that argues against their beliefs, and monitor their brains to see how they react. The parts of the brain involved in normal, logical reasoning are not active. Instead, the brain reverts to sucking its thumb, with the reward circuitry firing away, just like an addict getting a shot of cocaine. Strong conviction seems to turn off the brain’s logic circuits.

This effect is especially strong in the case of altruism, because people both “self dope” with it *and* win the praise of others. One chapter raises the question of whether most foreign aid is not PA, especially the kind practiced by celebrities. The singer Madonna claims she wants to “literally transform the future of an entire generation.” Bill Clinton says, “There’s a whole world out there that needs you, down the street or across the ocean. Give.” Bill and Melinda Gates, along with Warren buffet, are other showy examples of what could be called “philanthrocapitalism.”

1960 óta több mint billió dollárt süllyedt be a fekete-afrikai afrikai országba, és ennek sokat nem lehet megmutatni. Miért folynak az emberek? Amint ez a fejezet kifejti, az emberek hatalmas pszichológiai lendületet kapnak a segélyek kezeléséből: « Noha a jótekonysági tevékenység vegyesen segíti mások munkáját, szinte tökéletes eredményei vannak a mi magunk segítésének. » A szerzők megjegyzik, hogy « bámul képeket éhező gyerekek, bizonyos értelemben, eltérítik az analitikai részeket az agy » ami « önzetlenség » hogy semmi rövid őrlött. A 2004-es szökőár után annyira károkat okoztak Dél-Ázsiában, hogy az „altruisták” Viagra-t, Mikulás öltönyt, magas sarkú cipőt, estélyi ruhákat és rengeteg egyéb szemét küldött. A pakisztáni földrengés után a nyugatiak annyira teljesen nem megfelelő ruhát küldtek, hogy az emberek megégették.

Linda Polman újságíró rámutatott, hogy a külföldi segélyek akár atrocitásokat is kiválthatnak. Az Afrikában vagy másutt harcoló bandák tudják, hogy a fejbérd követi a címeiket, tehát valami különösebben szörnyű dolgot csinálnak, és várnak, amíg meg nem jelennek a tehergépkocsi-megkönnyebbülés - amelyet lopnak. A Sierra Leone-i Forradalmi Egységes Front (RUF) vezetői az 1990-es évek végén a nők és a gyermekek karjainak levágásával nevet adtak maguknak. Az RUF vezetői tudták, hogy ez zsákmány karavánokat hoz.

A fejezet szerzői megjegyzik, hogy a rosszul átgondolt külföldi segélyeknek ismételt katasztrófális következményei voltak. Azt sugallják, hogy ha a segély folytatódik, akkor azt mérnököknek kell irányítaniuk, nem pedig a jelenlegi dicsőségkeresőknek.

A könyv néhány szerzője azzal érvel, hogy nincs valóban érdektelen altruizmus, és még a látszólag nagylelkű cselekedetek is ön szolgálnak. Teréz anya lehetett « szent » de ő csak azt teszi, amit ő akar. Az állami külföldi segélyek és a nonprofit szervezetek esetében az emberek, akik felemelkednek és dicséretre támaszkodnak, még a saját pénzüket sem költenek.

Altruizmus és csoportok

A könyv néhány fejezete a csoportbeli különbségeket érinti. Dr. Brin megjegyzi, hogy az altruizmus dicsőítése mind a közelmúltban, mind a nyugaton jelentkezik. Úgy véli, hogy a társadalomnak bizonyos szintű anyagi jóléttel kell rendelkeznie, mielőtt képes értékelné az altruizmus bizonyos fajtáit.

Over a trillion dollars has been sunk into black Africa since 1960, with not much to show for it. Why do people keep giving? As this chapter explains, people get a huge psychological boost from administering aid: “While charity has a mixed record helping others, it has an almost perfect record of helping ourselves.” The authors note that “staring at pictures of starving children can, in some sense, hijack the analytical portions of the brain,” resulting in “altruism” that is nothing short of crazy. After the 2004 tsunami did so much damage in South Asia, “altruists” sent Viagra, Santa suits, high-heeled shoes, evening gowns, and loads of other junk. After an earthquake in Pakistan, Westerners sent so much completely inappropriate clothing that people burned it to stay warm.

Journalist Linda Polman has pointed out that foreign aid can even provoke atrocities. Warring gangs in Africa or elsewhere know that bounty follows headlines, so they do something especially horrible and wait for truckloads of relief to show up—which they steal. The leaders of the Revolutionary United Front (RUF) in Sierra Leone made a name for themselves in the late 1990s by cutting off the arms of women and children. The RUF’s leaders knew this would bring caravans of booty.

The authors of this chapter note that poorly thought out foreign aid has repeatedly had disastrous effects. They suggest that if aid is to continue, it should be run by engineers, not the current glory seekers.

Some of the authors in this book argue that there is no such thing as genuinely disinterested altruism, and that even the most seemingly generous acts are self serving. Mother Theresa may have been a “saint,” but she was just doing what she wanted to do. In the case of government foreign aid and non-profits, the people who ladle out uplift and bask in praise are not even spending their own money.

Altruism and Groups

Some of the chapters in this book touch on group differences. Dr. Brin notes that glorifying altruism is both recent and Western. He believes that a society must have a certain level of material wealth before it can value certain kinds of altruism. Only when

Csak akkor, amikor az embereknek eleget esznek , áttérnek az " elárasztásról a beilleszkedésre " és az állatjogokra gondolnak, nem pedig a következő csirkevacsorára. Rámutat arra, hogy csak az európaiak döntöttek úgy , hogy " az altruizmust más kulturálisan támogatott eszmények, például törzsi hazafiság és dicsőség fegyverek fölé helyezik, amelyeket az őseink legfontosabbnak tartottak. " Még tovább mentek, kiterjesztve a törzsi altruizmust az egész világra, bár " más kultúrák úgy vélik, hogy ez a nyugati minőség az örület határához vezet. » Természetesen örület, de az európaiak, akik rámutatnak erre, megbüntetik.

Néhány előzetes kutatás azt sugallja, hogy a különböző etnikai és vallású emberek eltérő büntudatot mutatnak, és az altruizmus különböző szintjeit mutatják. Kétségtelen, hogy az egyik kultúrában normális társadalmi magatartásnak tekinthető a másik szélsőséges önfeláldozása. Amikor a koreai és az amerikaiak altruista módon járnak el, úgy tűnik, hogy az agy különféle részei vesznek részt. Ugyanez vonatkozhat a gyermekeként örökbefogadott és Amerikában nevelkedett koreaiakra is?

Néhány közreműködő „ parokiális altruizmusról ” vagy olyan cselekedetéről ír , amelyek célja az, hogy a saját csoportjuk javára szolgáljanak egy másik csoport bántalmazásával. A legtisztább példa erre az öngyilkos bombázók, akik azért halnak meg, hogy elősegítsék népüket. A szerzők az öngyilkossági támadásokat " ésszerű lehetőségnek tekintik, amikor egy gyenge felkelő csoport ellenzi egy nagyon erős csoportot. » Nagy értékű küldetés egy háborúban, amelyben egyes harcosok készen állnak a rendelkezésre álló eszközökkel harcolni.

Ez az altruizmus egyik formája, amely túlnyomórészt férfi; a tudósok úgy találják, hogy az öngyilkos merénylőknek csak körülbelül 20% -a nő. Máskülönben a sikeres bombázók életrajzi rekonstrukciói és az elfogott bombázókkal készített interjúk azt mutatják, hogy a nagy altruizmus és az ügy iránti elkötelezettség mellett a profilok nem megfelelőek, és az élet minden területéről származnak.

Néhány közreműködő e kötetben felismeri, hogy a csoporton belüli hűség az emberi természet része, ám attól tartanak, hogy a kívülállók üldözéséhez vezetnek, és azt kívánják, hogy ez eltűnjön. Amint azt állítják : «A helyi csoportokból származó effektus [D] az altruizmus legmagasabb formája. Az emberiség egésze a legjobban profitálhat, ha az egyének áldozatot nem vállalnak a helyi csoportért. »

people have enough to eat do they shift “from predation to inclusion” and think about animal rights rather than the next chicken dinner. He points out that only Europeans have decided “to elevate altruism above other culturally promoted ideals, such as tribal patriotism and glory-at-arms, which our ancestors considered paramount.” They have gone even further, extending tribal altruism to the entire world, though “some other cultures consider this Western quality to border on madness.” Of course, it is madness, but Europeans who point this out are punished.

Some preliminary research suggests that people of different ethnicities and religions have different levels of guilt and show different levels of altruism. No doubt what is considered normal social behavior in one culture may be seen as extreme self-sacrifice in another. When Koreans and Americans act altruistically different parts of the brain appear to be involved. Could this also be true for Koreans adopted as children and reared in America?

A few of the contributors write about “parochial altruism,” or acts that are meant to benefit one’s own group by harming another group. The clearest example of this is suicide bombers, who die in order to advance the cause of their people. The authors recognize suicide attacks as “a rational option when a weak insurgent group is opposing a very powerful group.” They are high-value missions in a war that some combatants are prepared to fight with any means available.

This is one form of altruism that is overwhelmingly male; scholars find that only about 20 percent of suicide bombers are women. Otherwise, biographical reconstructions of successful bombers and interviews with captured bombers show that aside from high altruism and devotion to a cause, they fit no profile and come from all walks of life.

Some of the contributors to this volume recognize that in-group loyalty is part of human nature, but they worry about it leading to persecution of outsiders and wish it would go away. As one argues: “[D]efection from local in-groups is the highest form of altruism. Humanity as a whole might benefit the most if individuals made no sacrifices for their local group.”

Pontosan ez a gondolkodás vezet elfelejtéshez: Mi - fehérek - hátat fordítunk saját csoportunkra abban a reményben, hogy más csoportok tagjai ugyanezt teszik, annak ellenére, hogy egyértelmű bizonyíték van arra, hogy más csoportok nem.

Egy kissé kevésbé megtévesztett író azt tanácsolja, hogy ha a csoportok altruista módon akarnak fellépni más csoportok felé, akkor legalább keressenek olyan csoportokat, amelyek ugyanazokat a szabályokat követik. De ez egészen addig a könyvig megy. Úgy tűnik, sem a szerzők elképzelni olyan patológia, amelyben az in-group rosszul bánik *magát* javára out-csoportok.

Lehet, hogy ez a vakság elkerülhetetlen volt a jelenlegi intellektuális légkörben, de egyébként ez egy áttekintő, provokatív, gyönyörűen szerkesztett könyv, amely sokat tanít neked, amit még nem tudott.

Ezt a cikket az AmRen.com kiadta 2012. július 6-án.

This is precisely the thinking that leads to oblivion: We—whites—will turn our backs on our own group in the hope that members of other groups will do the same, despite clear evidence that other groups will not.

A somewhat less deceived writer advises that if groups want to act altruistically towards other groups they should at least look for groups that follow the same rules. But this is as far as the book goes. Apparently, none of the authors can conceive of a pathology in which the in-group mistreats *itself* for the benefit of out-groups.

Perhaps this blindness was inevitable in the current intellectual climate, but otherwise, this is an insightful, provocative, beautifully edited book that will teach you a great deal you did not know.

This article was published at AmRen.com on July 6, 2012.

Amit mi tartozunk az embereknek

A TUDOMÁNYOS MEGÁLLAPÍTTJA A NACIONALIZMUS GENETIKÁJÁT

Frank Salter, *A genetikai érdekekről: család, etnikum és emberiség a tömeges migráció korában*, Peter Lang, 2003, 388 pp, \$38,95.

Az *On Genetic Interests* kiadásával Frank Salter életbevágóan hozzájárult ahhoz, hogy megértsük a faj és az etnicitás fontosságát az emberi ügyekben. Dr. Salter, egy ausztrál ausztrál, aki 1991 óta kutatóként dolgozik a németországi Andechs-i Max Planck Társaságnál, a népességgenetika elvein keresztül bizonyítja, hogy a faji vagy etnikai csoportok egyenértékűek a nagy, kiterjesztett családokkal, és hogy az etnikai lojalitás ugyanolyan legitim, mint családi hűség. Valójában azt állítja, hogy egy etnikai csoport tagjainak még a családjukkal szemben is kényszerítőbb feladatok lehetnek a csoport iránt.

Mi a genetikai érdeklődés?

A darwini elmélet szerint az összes élő ember arra törekszik, hogy másolatot készítsen megkülönböztető génjeiről. Ez a legtisztább a szülők utódok iránti elkötelezettségében. Ahogyan Dr. Salter írja: " A genetikai folytonosság fontossága öncél, mind az emberek, mind más fajok szempontjából. » Evolúciós szempontból « az ember génjeinek szaporítása az élet oka. »

A *genetikai* érdekekben valószínűleg a legfontosabb fogalmi áttörés az , hogy elismerjék ezt az ember iránti hűségüket - Dr. Salter ezt a kifejezést a rasszára, nemzetre vagy etnikai csoportra preferálja - biológiailag ugyanolyan érvényes, mint a gyermekei iránti hűség. Ennek oka az, hogy minden etny tárolja a tagjai megkülönböztető géneit, ugyanúgy, mint a gyerekek a szüleik génjeinek hordozói. Az ember gyermekei génjeinek nagyon koncentrált tárolói, de etnikája lényegesen nagyobb, bár hígabb ugyanazon gének készletéből. Tekintettel a legtöbb nemzet méretére, sokkal több példányban vannak a tag megkülönböztető génjei, mint a saját gyermekei, és ezért

What We Owe Our People

A SCIENTIST EXPLAINS THE GENETICS
OF NATIONALISM.

Frank Salter, *On Genetic Interests: Family, Ethnicity and Humanity in an Age of Mass Migration*, Peter Lang, 2003, 388 pp., \$38.95.

With the publication of *On Genetic Interests*, Frank Salter has made a vitally important contribution to our understanding of the significance of race and ethnicity in human affairs. Dr. Salter, an Australian who has been a researcher since 1991 at the Max Planck Society in Andechs, Germany, demonstrates through principles of population genetics that racial or ethnic groups are equivalent to large, extended families, and that ethnic loyalties are as legitimate as family loyalties. Indeed, he argues that members of an ethnic group may have more compelling duties to the group even than to their own families.

What is Genetic Interest?

According to Darwinian theory, the goal towards which all living things strive is to make copies of their distinctive genes. This is seen most clearly in the devotion of parents to offspring. As Dr. Salter writes, “The importance of genetic continuity is an end in itself, for humans as well as for other species.” From an evolutionary point of view, “propagating one’s genes is life’s *raison d’être*.”

Perhaps the most important conceptual breakthrough in *On Genetic Interests* is to recognize that loyalty to one’s ethny—Dr. Salter prefers this term to race, nation, or ethnic group—is just as valid biologically as loyalty to one’s children. This is because each ethny is a storehouse of its members’ distinctive genes, just as children are carriers of their parents’ genes. A person’s children are very concentrated stores of his genes, but his ethny is a vastly larger, though more dilute pool of the same genes. Given the size of most ethnies, they are repositories of far more copies of a member’s distinctive genes than even his own children, and therefore have

a lojalitás elméleti genetikai állítása, amely még nagyobb, mint gyermekeinek.

Az etny egy kiterjesztett család. Minél nagyobb az etnikum, annál nagyobb áruháza lesz megkülönböztető géneknek, tehát tagjainak érdeke látni, hogy számuk növekszik, vagy legalábbis állandó marad. A zsugorodó etnikum olyan, mint egy család, amelynek tagjai elhalnak - e körülmények a genetikai érdekek elvesztését jelentik.

Az univerzalista szerint mindenki egyenlő emberi kapcsolati modelljének, amelynek állítólag a faji gondolkodásmódot kell irányítania, nincs jó ok, hogy egyikünknek inkább a gyermekeinkkel kell foglalkoznunk, mint az idegenek gyermekeivel szemben. Természetesen, és nem azért, mert objektíven felülmúlják a többi gyermeket, hanem azért, mert ők a *miénk*; hordozzák megkülönböztető génjeinket. Genetikai szempontból nemzetiségeink ugyanazon okból hasonló hűségeket érdemelnek.

Dr. Salter rámutat arra, hogy a különféle nemzetek genetikailag olyan távoliak lehetnek, hogy ugyanazon etnának véletlenszerű tagjai rokonok, mint a másik etnikum tagjai. Például az ausztrál őslakosok és a Mbuti pigmentek genetikailag olyan távol vannak, mint két nemzet. Bármelyik csoport két véletlenszerű tagja - összehasonlítva a másik csoport tagjaival - genetikailag hasonlóak egymással, majdnem azonosak az azonos ikrekkel. Az ausztrál őslakosokhoz képest az összes Mbuti piggymás valójában annyira hasonló egymással, hogy a tényleges Mbuti azonos ikrek viszonylag nem sokkal szorosabban kapcsolódnak egymáshoz, mint bármelyik két véletlenszerű Mbuti.

Mi történik, ha a távoli nemzetiségű szülők gyermekeik együtt vannak? A genetikai szabályok szerint a gyermekek mindig hordozzák a szülők génjeinek felét. Ha a szülők ugyanabból az etnikából származnak, sok közös génjük van közös, tehát gyermekeik valójában az egyes szülők megkülönböztető génjeinek *több* mint felét hordozzák. Ebben az értelemben azok a szülők, akik ugyanabból a vonalból származnak és sok ugyanazon gént megosztják, szoros kapcsolatban vannak gyermekével - a megosztott gének számát tekintve -, mint azok a szülők, akiknek távoli valakivel gyermekeik vannak. Készlet.

a theoretical genetic claim to loyalty even greater than that of his children.

An ethny is an extended family. The larger one's ethny, the larger a store it becomes of distinctive genes, so its members have an interest in seeing their numbers rise or at least remain constant. A shrinking ethny is like a family whose members are dying off—either condition represents a loss of genetic interests.

According to the universalist, everyone's-equal model of human relations that is supposed to govern how we think about race, there is no good reason any of us should care more about our children than we do about the children of strangers. We do, of course, and not because they are objectively superior to other children but because they are *ours*; they carry our distinctive genes. From a genetic point of view, our ethnies deserve similar loyalties for the same reason.

Dr. Salter points out that different ethnies can be so genetically distant that random members of the same ethny are close kin in comparison to members of the other ethny. Australian Aborigines and Mbuti pygmies, for example, are about as genetically distant as two ethnies can be. Two random members of either group are—in comparison to members of the other group—so genetically similar to each other they are almost the equivalent of identical twins. Compared to Australian Aborigines, all Mbuti pygmies are, in fact, so similar to each other that actual Mbuti identical twins are, relatively speaking, not much more closely related to each other than any two random Mbuti.

What happens when parents from distant ethnies have children together? Rules of genetics hold that children always carry half the genes of each parent. However, when the parents are from the same ethny, they have many distinctive genes in common, so their children actually carry *more* than half of each parent's distinctive genes. In this sense, parents who descend from the same lineage and who share many of the same genes are more closely related to their children—in terms of the number of genes they share—than are parents who have children with someone of a distant stock.

Surprising as this may seem, if an Aborigine and a Mbuti were

Meglepőnek tűnhet, ha egy őslakos és egy Mbuti együtt szül gyermeket, akkor minden szülő genetikailag szorosabban kapcsolódik az eredeti etnikumába, mint a gyermekhez hasonlóan. A teljes idegenek közelebb állnak rokonokhoz, mint a gyerek, és szigorúan genetikai szempontból nagyobb a vágy a család lojalítására.

A legtöbb nemzet nem olyan távoli, mint az őslakosok és a Mbuti. Ugyanezek az elvek érvényesek. A távoli etnikum tagjával való házasság megszületett gyermekek, akik szüleikhez viszonyítva genetikai idegennek számítanak.

Hogyan derülnek ezek a megállapítások azzal a ténnyel, hogy a faji csoportokon belül inkább genetikai variációk vannak, mint közöttük? Richard Lewontin híresen rámutatott, hogy ha az emberek teljes genetikai variációját 100-ra adják meg, akkor a variáció 85–90 százaléka megtalálható a népességcsoportokon *belül*, és csak 10–15 százalék különálló variációk, amelyek nem oszlanak meg minden csoportban.

A propagandisták tévesen alkalmazták ezeket az adatokat, hogy azt sugallják, hogy valaki szorosabban kapcsolódhat más fajú emberhez, mint a saját fajhoz tartozóhoz, ám valódi jelentőségük a 10–15 százalék fontosságának kiemelése. Génjeink 90% -át megosztjuk egerekkel, és egyetlen emberi etnikumban több genetikai variáció van, mint azoknál a variációknál, amelyek elválasztanak minket az egerektől. Mindazonáltal minden ember nyilvánvalóan szorosabban kapcsolódik egymáshoz, mint az egerekhez - összehasonlítva azonos ikrek. A kis genetikai variációk között vannak a fontos különbségek, és ezeknek a kis különbségeknek a területén az összes Mbuti gyakorlatilag azonos ikrek, összehasonlítva az őslakosokkal.

Az etnához való hűség a család hűségének genetikai megfelelője. Ezért ha a bevándorlás a natív etnikum részeit idegenekkel váltja fel, akkor a bennszülött bennszülöttek számára ez a genetikai váltás azt jelenti, hogy a kinfolk idegenekkel helyettesíthető. Az, hogy drasztikus hatású lehet, attól függ, hogy genetikailag távol vannak-e az újonnan érkezők.

Dr. Salter itt megjegyzi, hogy a dánok és az angolok nemzetségek, de genetikailag különböznek egymástól. Ha 10 000 dán helyettesítené 10 000 angol helyét, akkor genetikai érdekei veszteséget jelentenek az angolok számára, akik megmaradtak, mert az angolok megkülönböztető géneit helyettesítik egy másik

to have a child together, each parent would be more closely related genetically to everyone in his original ethny than he would be to the child. Complete strangers would be closer kin than the child, and from a strictly genetic standpoint would have a greater claim on family loyalty.

Most ethnies are not as distant as aborigines and Mbuti. However, the same principles apply. Outmarriage with a member of a distant ethny produces children who are relative genetic strangers to their parents.

How do these findings square with the fact that there is more genetic variation within racial groups than between them? Richard Lewontin famously pointed out that if the total genetic variation of humans is given a figure of 100, 85 to 90 percent of that variation is found *within* population groups, and only 10 to 15 percent are distinct variations not shared by all groups.

Propagandists have used these figures mistakenly to suggest that someone could be more closely related to a person of a different race than to someone of his own race, but their real significance is to highlight the importance of the 10 to 15 percent. We share 90 percent of our genes with mice, and there is more genetic variation within a single human ethny than the variations that separate us from mice. Yet all humans are obviously more closely related to each other than to mice—they are identical twins by comparison. The small genetic variations are where the important differences lie, and it is in the area of these small differences that all Mbuti are practically identical twins by comparison with Aborigines.

Loyalty to an ethny is the genetic equivalent of family loyalty. Therefore, if immigration replaces parts of a native ethny with aliens, for the natives who remain, this genetic shift means replacement of kinfolk with strangers. Just how drastic the effect can be depends on how genetically distant the newcomers are.

Dr. Salter here notes that Danes and Englishmen are kindred populations but still genetically distinct. If 10,000 Danes were to take the place of 10,000 Englishmen it would represent a loss of genetic interests to the English who remained, because the distinctive genes of Englishmen would be replaced by those of a different

ethny. Dr. Salter kiszámítja, hogy milyen nagy lenne a veszteség: Annyi angol gén eltűnik, hogy egyenértékű lenne a fennmaradó bennszülött 167 gyermek vagy testvér eltávolítása a lakosságból. (Ez az érték mind a gyermekek, mind a testvérek esetében azonos, mivel egy ember azonos génszámmal rendelkezik - 50% - egy gyermekkel vagy testvérekkel. A genetikai érdekesztés másképp számolható, mivel $167 \times 2 = 334$ egyenértékű unokatestvérek, unokaöccsek vagy nagynénik.) Mivel az angol génkészlet tárolóhely az összes angol számára és a számukra közös gének számára, amelyek egyedié teszik őket, ez a 167 testvérek egyenértékének elvesztése az angolok összes tagjának genetikai érdekeinek elvesztését jelentené. ethny.

A veszteség sokkal nagyobb, ha az angolokat távolabbi etnikumok váltják fel. Ha a dánok helyett 10 000 Bantus helyettesítene 10 000 angolt, akkor 10 854 gyermek vagy testvér elvesztésének genetikai egyenértéke lenne. Mint Dr. Salter elmagyarázza: "Néhány nemzet genetikailag annyira különbözik egymástól, hogy ezeknek a megkülönböztető géneknek negatív tárolói." » A hatás mindkét irányban működik: Ha 10 000 angol helyettesíti 10 000 Bantust, akkor a Bantu genetikai érdekeinek elvesztése ugyanolyan nagy lenne.

Dr. Salter az elkerülhetetlen következtetést vonja le:

Egy angol szeretet vagy hősiesség cselekedete, amely megakadályozta, hogy 10 000 dán helyettesítse 10 000 angol nyelvet, akkor adaptív is, ha a cselekmény az altruista életének költségeivel jár, és ezzel együtt egy család (legalább egy kevesebb család) kilátásaival jár mint 167 gyermek), mivel ez megtakarítaná az altruista gyermekeinek 167-ét. A 10 000 Bantuval történő helyettesítés megakadályozása sokkal nagyobb áldozatot igényel, mivel a genetikai haszon kb. 65-szer nagyobb; A véletlenszerű angolok szinte ugyanolyan rokonok, mint a szülők és a gyermekek, mint az angolok és Bantu közötti kapcsolat. »

(Van intuitív bölcsesség az a tény, hogy a feketék, akik élnek a fehér társadalmakban, de nem élők Africa-hivatkoznak egymásra, mint « testvér » és « testvér. » Összehasonlítva genetikailag távoli fehérek, ezek azok lényegében testvérek.)

Dr. Salter tovább megy:

ethny. Dr. Salter calculates how great the loss would be: So many English genes would disappear that it would be the equivalent of removing from the population 167 children or siblings of the native population that remained. (The figure is the same for either children or siblings because a person shares the same number of genes—50 percent—with a child or a sibling. The loss in genetic interests could be calculated differently, as the equivalent of $167 \times 2 = 334$ cousins, nephews or aunts.) Because the English gene pool is a storehouse for all Englishmen and of the genes common to them that make them unique, this loss of 167 sibling-equivalents would be a loss of genetic interests for *all* members of the English ethny.

The loss is far greater if the English are replaced by more distant ethnies. If, instead of Danes, 10,000 Bantus replaced 10,000 Englishmen, it would be the genetic equivalent of the loss of 10,854 children or siblings. As Dr. Salter explains, “Some ethnies are so different genetically that they amount to negative stores of those distinctive genes.” The effect works both ways: If 10,000 English replaced 10,000 Bantus, the loss of Bantu genetic interests would be just as great.

Dr. Salter draws the inevitable conclusion:

[A]n act of charity or heroism by an Englishman that prevented 10,000 Danes from replacing 10,000 English would be adaptive even if the act cost the altruist his or her life and with it all prospects of raising a family (at least a family of less than 167 children), since this would save the equivalent of 167 of the altruist’s children. Preventing replacement by 10,000 Bantu would warrant a much larger sacrifice because the genetic benefit is about 65 times larger; random Englishmen are almost as related as parent and child compared to the relationship between Englishmen and Bantu.”

(There is intuitive wisdom in the fact that blacks who live in white societies—but not those living in Africa—refer to each other as “brother” and “sister.” In comparison to genetically distant whites, they *are* essentially brothers.)

Dr. Salter goes further:

Az angol és a Bantus közötti genetikai távolság annyira nagy, hogy a köztük fennálló raj a csoporton belüli altruizmust a véletlenszerű angolok (vagy a véletlenszerű Bantu) körében szinte ugyanolyan adaptívvá teszi, mint a szülő-gyermek altruizmus. . . . Ennélfogva sokkal adaptáltabbnak tűnik egy angol ember életének vagy vagyoni kockázatának kockázatása, amely ellenzi a két bantu bevándorló Angliába történő bevándorlását, mint aki ugyanazt a kockázatot vállalja, hogy megmentse saját gyermekeit a fulladástól. . . . »

Mivel ez a következtetés hangzik, szigorúan genetikai szempontból igazolható.

Dr. Salter kifejti, hogy a bevándorlás nem *tűnik* helyettesítőnek, mivel az őslakosokat nem távolítják el közvetlenül azért, hogy helyet teremtsenek az új belépők számára. A hosszú távú hatás azonban közvetlen pótlással jár, mivel a világ minden része végül eléri az ember támogatására való képességének korlátait. Ezen a ponton 10 000 bantusz (és leszármazottaik) jelenléte azt jelentené, hogy Anglia nem tudna fenntartani azonos számú további angolt. Bantus bevándorlása azután valódi lepleben jelenik meg - az angolok elhagyása.

A bevándorlás következményei még súlyosabbak, ha az újonnan érkezők alacsony termelékenységgel rendelkeznek, és csökkentik egy terület teherbíró képességét. Minél nagyobb a Bantus-szám, annál gyorsabban Anglia eléri a népesség-támogatási képességének korlátait, és annál nagyobb az angolok száma, akiknek jelenlétét megfigyelték.

Másrésről, a nagyon produktív bevándorlók genetikai haszonnal járhatnak a bennszülöttek számára. A zimbabwei fehér gazdák idegenek voltak, jelenlétük genetikai veszteséget jelentett a natív feketék számára. Ugyanakkor annyira emelték Zimbabwe termelékenységét, hogy még sok más feketék képesek voltak élni és szaporodni. A fehérek kitolása Zimbabwe feketéinek rövid távú genetikai érdeke, de ezek nélkül az ország sokkal kevesebb feketét tud támogatni - egyértelmű genetikai veszteség. A nem produktív emberek genetikai érdeke, hogy bizonyos számú nagyon produktív idegen befogadására sor kerüljön.

Természetesen manapság a bevándorlók többsége a sikertelen társadalmakat hagyja sikeres társadalmakért, és kevésbé termelékenyek, mint a befogadó emberek.

The genetic distance between English and Bantus is so great that, on the face of it, competition between them would make within-group altruism among random English (or among random Bantu) almost as adaptive as parent-child altruism Thus it would appear to be more adaptive for an Englishman to risk life or property resisting the immigration of two Bantu immigrants to England than his taking the same risk to rescue one of his own children from drowning”

Extreme as this conclusion sounds, it is justified from a strictly genetic point of view.

Dr. Salter explains that immigration does not *appear* to be replacement, because natives are not directly eliminated to make room for newcomers. However, the long-term effect is direct replacement, because each part of the world will eventually reach the limits of its capacity to support humans. At that point, the presence of 10,000 Bantus (and their descendants) would mean England could not sustain an equal number of additional Englishmen. The immigration of Bantus would then appear in its true guise—displacement of Englishmen.

The effects of immigration are even more severe if the newcomers are of low productivity and drag down the carrying capacity of a territory. The larger the number of Bantus, the more quickly England would reach the limits of its capacity to support a population, and the number of Englishmen their presence forestalled would be even greater.

On the other hand, highly productive immigrants can be a genetic gain to natives. The white farmers of Zimbabwe were aliens, and their presence was a genetic loss for native blacks. However, they raised Zimbabwe’s productivity so much that many more blacks were able to live and reproduce. Expelling whites is in the short-term genetic interests of Zimbabwe’s blacks, but without them the country can support far fewer blacks—a clear genetic loss. It is in the genetic interests of unproductive people to welcome a certain number of very productive aliens.

Of course, today, most immigrants leave failing societies for successful societies, and are less productive than the host people.

Az őslakosokat mind genetikailag felváltják, és látják, hogy társadalmi helyzetük romlik.

A biológiát figyelmen kívül hagyó ideológiák diadaláig az etnikumok mindig féltékenyen őrizték szülőföldjét. A népesség száma csökkenhet, de később visszatérhet, ha van olyan területe, amelyre kizárólagos jogcímmel rendelkezik. A számcsökkenés, amely a terület elvesztésével jár, vagy pusztán a terület tényleges elvesztése az idegenek bevándorlása miatt, helyrehozhatatlan károkat okozhat. Dr. Salter azt írja, hogy " a múltbeli emberi tapasztalatok és a mai napig tartó területellenőrzés szempontjából értékes forrás az etnikai genetikai érdekek hosszú távú fenntartása. » Ez az oka annak, hogy « a legtöbb társadalom bevándorlási politikája a legtöbb életkorban általános tilalomból áll. » Genetikai szempontból a bevándorlók nem különböznek a fegyveres betolakodóktól.

Egyesek szerint a biológiai folytonosság helyett a kultúra a végső érték. Mint Dr. Salter rámutat, ez hamis megkülönböztetés:

Génjeink másolatát fenotípus szerint fogalmazhatjuk meg: megosztott vérként, családként, ismerős megjelenésként és viselkedésként. Az ilyen tulajdonságok értékelésekor értékelni kell a hozzájuk járó géneket.

Az intelligencia, a személyiség és a megjelenés szorosan kapcsolódnak a génekhez, és bizonyos tulajdonságok eltűnnek, ha a megkülönböztető gének eltűnnek. Ezért, amint azt Dr. Salter írja: «A csoport genetikai érdekei nyomon követik a kulturális értékeket », így az etnén gének megőrzése megőrzi kultúráját.

Ha egy férfi családját megsemmisítik, ez nagy személyes tragédia. Ha azonban az egész törzs eltűnik, sokkal több gén másolatot vesz igénybe, mint amennyit gyerekeként képes előállítani. Ez magában foglalja a kultúrát és a népvonalakat is, amelyek az etnikumá változtatják azt. Ebben az értelemben a kulturális és etnikai kihalás végtelenül szörnyűbb, mint az ember saját halála vagy a család halála.

Homogén társadalmak

Annak ellenére, hogy sokat beszélnek, hogy kívánatos « változatos » társadalmak, a legtöbb ember, mint élő emberek között, mint ők maguk. Ha többnemzetiségű társadalomban kell élniük, azt akarják, hogy a lakosság többsége a nemzeti kultúrára és életmódra tapadjon.

Natives are both replaced genetically *and* see the quality of their society decline.

Until the triumph of ideologies that ignore biology, ethnies always guarded their homelands jealously. A population may decline in numbers but later recover if it has a territory to which it has exclusive title. A decline in numbers accompanied by loss of territory—or merely the effective loss of territory due to immigration by aliens—can lead to irreparable damage. Dr. Salter writes that “for all of past human experience and still today control of territory is a precious resource for maintaining ethnic genetic interests in the long run.” This is why “immigration policy for most societies in most ages has consisted of a blanket ban.” From a genetic standpoint, immigrants are no different from armed invaders.

Some people argue that culture rather than biological continuity is the ultimate value. However, as Dr. Salter points out, this is a false distinction:

We can conceptualize copies of our genes in phenotypic terms: as shared blood, as family, and as familiar appearance and behavior. Valuing such characteristics is to value the genes that contribute to them.

Intelligence, personality, and appearance are closely tied to genes, and certain traits will disappear if distinctive genes disappear. For that reason, as Dr. Salter writes, “Group genetic interests track cultural values,” so preserving an ethny’s genes preserves its culture.

If a man’s family is wiped out it is a great personal tragedy. However, if his whole tribe disappears, it takes with it far more copies of his genes than he could ever produce as children. It also takes with it the culture and folkways that make his ethny what it is. In this sense, cultural and ethnic extinction is infinitely more terrible than one’s own death or the death of one’s family.

Homogeneous Societies

Despite much talk about the desirability of “diverse” societies, most people like living among people like themselves. If they must live in a multi-ethnic society, they want to be the majority population that puts its stamp on the national culture and way of life.

Dr. Salter rámutat a homogenitás előnyeire. Először is, valószínűleg szükséges a megalapozott intézmények fejlesztéséhez. Ahogyan John Stuart Mill rámutatott: " A különféle nemzetiségű államokban a szabad intézmények lehetetlenek. » Ennek oka az, hogy amikor a társadalom « olyan embertől áll, aki nem érzi magát. . . a reprezentatív kormány működéséhez szükséges egységes közvélemény nem létezhet. »

A szabadság olyan intézményekre ruházza fel a jogállamiságot, a szólásszabadságot és a köztársasági kormányt, amelyek bizalmat igényelnek az emberek között, és amelyek valószínűleg nem lépnek fel vegyes, kölcsönösen gyanús népeességben. Dr. Salter megjegyzi, hogy a hang által létrehozott intézmények homogén populáció továbbra is függvények után bevándorlás különböző csoportok, de a gyanúsítottak, hogy a választások fajulhat faji fej számít, és a szólásszabadság feláldozzuk a neve « érzékenység » multikulturalizmus végül aláassa még a legjobb intézmények.

Dr. Salter rámutat arra is, hogy a jóléti politikák a leginkább nagylelkűek az homogén társadalmakban, és még a liberális tudósok egyetértenek abban, hogy ez valószínűleg azért van, mert az adófizetők jobban hajlandóak szavazni az idegenektől, akik magukhoz hasonlóak. Például Moszkvában a koldusok állítólag a legtöbb segínyt kapják a saját etnikumukból származó emberektől. Az emberek általában ellenzik a jólétet, amely támogatja a faji vagy etnikai idegenek vakmerő szaporodását. Természetes, hogy kell; genetikai szempontból ez kollektív felszarvazás.

A közvetlen jóléttől eltekintve, mivel a modern kormányzati tevékenység annyit jelent, hogy pénzt vesz az egyik csoporttól, és azt egy másiknak adják, az emberek nagyobb valószínűséggel támogatják a kormányt, ha úgy gondolják, hogy az előnyök kinfolknak járnak. A kevésbé produktív kisebbségek rendkívül haszonnal járnak a gazdag társadalmakból, amelyek mindenki számára előnyöket kínálnak, etnikai származástól függetlenül. Magánszférában a polgárok nagyobb valószínűséggel adnak vért, támogatják az iskolákat, parkokat adnak és önként jelentkeznek a közösségi munkában, ha tudják, hogy saját csoportjuk tagjai profitálnak.

Dr. Salter rámutat arra is, hogy « a gyermekek nevelése a nemzeti közösségekben növeli annak valószínűségét, hogy népnévesebb férjhez mennek. » Ez több okból is jó. Az azonos etnikus házasságokból származó gyermekek szorosabban kapcsolódnak szüleikhez.

Dr. Salter points out the advantages of homogeneity. First, it is probably necessary for the development of sound institutions. As John Stuart Mill pointed out, “Free institutions are next to impossible in a country made up of different nationalities.” This is because when a society is composed of “a people without fellow-feeling . . . the united public opinion necessary to the working of representative government cannot exist.”

Liberty reposes on institutions such as the rule of law, freedom of speech, and republican government that require trust among a people, and are not likely to arise in mixed, mutually suspicious populations. Dr. Salter notes that sound institutions established by homogeneous populations can continue to function even after immigration by diverse groups, but suspects that as elections degenerate into racial head counts and free speech is sacrificed in the name of “sensitivity,” multiculturalism eventually undermines even the best institutions.

Dr. Salter also points out that welfare policies are most generous in homogeneous societies, and that even liberal scholars agree that this is probably because taxpayers are more willing to vote benefits to strangers who are similar to themselves. In Moscow, for example, beggars reportedly get the most handouts from people of their own ethny. People generally resist welfare that subsidizes reckless procreation by racial or ethnic aliens. It is natural that they should; in genetic terms, this is collective cuckoldry.

Even aside from outright welfare, since so much modern government activity involves taking money from one group and giving it to another, people are more likely to support a government if they think benefits are going to kinfolk. Less productive minorities profit enormously from wealthy societies that offer benefits to all, regardless of ethnic origin. At the private level, citizens are also more likely to give blood, support schools, endow parks, and volunteer for community work if they know members of their own group will benefit.

Dr. Salter also points out that “raising children within national communities would increase the likelihood of them marrying fellow ethnics.” This is good for several reasons. Children from

Az előző példával folytatva, Dr. Salter azt állítja, hogy ha egy angol férjhez tartozik egy angol nővel, akkor gyermekei 92% -kal több sajátos génjét hordozzák, mint ha Bantu feleségül veszi. Ami a saját génjeinek másolását illeti, az angol nők mindegyik gyermeke szinte olyan, mintha kettőnk lenne egy Bantu-val.

Az is előfordulhat, hogy az ugyanazon etnikumú szülők jobban bánnak gyermekeikkel, mint egyes házasságokban, mivel a szülő és a gyermek biológiai hasonlósága intim kötődéshez vezet. Az ilyen házasságokban élő gyermekek több gént is megosztanak egymással, és mélyebb kapcsolatok alakulhatnak ki. Az azonos ikreknek a legközelebbi testvérvérkötesei vannak, és minél több gén van a testvérek között, annál inkább azonos ikrekké válnak.

Az azonos etnikumú házasságok másik előnye, hogy a gyermekeknek nincs ellentmondásos lojalitásuk, ha feszültségek merülnek fel a nemzetiségek között a multietnikus társadalomban. A vegyes gyerekek néha bizonytalanok identitásukban, és mindkét csoport elutasíthatja őket.

Dr. Salter megjegyzi, hogy nyilvánvalóan genetikai veszteség az eltérő etnikumú gyermek örökbefogadása, mivel a gyermeknevelés erőfeszítéseit idegen génekre fordítják. Az ilyen örökbefogadások akár egy homogén társadalom hűtlenségének tekinthetők, mivel azok azt jelentik, hogy a gyermekeknek nyújtott állami előnyök arra készíteti a csoport többi tagját, hogy támogassa a genetikailag ingyenes lovasokat.

A bevándorlás eredményeként létrejövő multikulturális társadalmak számos problémát okoznak a befogadó lakosság számára. « Evolúciós szempontból » írja Dr. Salter, « számos kollektív áruk modern [összekeverjük] társadalmak lehetőséget jelentenek felvilágosult potyautas. »A bevándorlók olyan iskolák, kórházak, parkok, múzeumok és nemzeti infrastruktúrák előnyeit élvezhetik, amelyekhez nem járultak hozzá, és amelyeket saját nemzetiségük nem képes előállítani vagy fenntartani. A bennszülöttek ezt ellenzik, ám Dr. Salter megjegyzi, hogy «a multikulturális rendszerek a rituális indoktrinálás modern formáit alkalmazzák, hogy legyőzzék az etnikai sokszínűségekre jellemző bent megkülönböztető válaszokat, legalábbis a többségi etnikumokban. » Ennek eredményeként « a nyugati társadalmak többségében az etnikai csoportok többségi stratégiái csak eltűntek és a szabad lovaglás nagyrészt ellenőrizetlen. »

same-ethny marriages are more closely related to their parents. To continue with the previous example, Dr. Salter argues that if an Englishman marries an Englishwoman, his children will carry 92 percent more of his distinctive genes than if he marries a Bantu. In terms of making copies of his own genes, each child with an Englishwoman is almost like having two with a Bantu.

It may also be that parents of the same ethny treat their children better than do parents in mixed marriages, with the biological similarity of parent and child leading to more intimate bonding. The children in such marriages also share more genes with each other, and may develop deeper ties. Identical twins have the closest sibling bonds of all, and the more genes siblings share, the more they become like identical twins.

Another benefit of same-ethny marriages is that children will have no conflicting loyalties if tensions arise between the ethnies in a multi-ethnic society. Mixed children are sometimes unsure of their identities, and may be rejected by both groups.

Dr. Salter notes that it is obviously a genetic loss to adopt a child of a different ethny because the efforts of child-rearing are devoted to alien genes. Such adoptions can even be seen as disloyalty to a homogeneous society, because they mean government benefits to the children force other members of the group to support genetic free riders.

The multicultural societies that result from immigration give rise to many problems for the host population. "From an evolutionary perspective," writes Dr. Salter, "many collective goods in modern [mixed] societies represent an opportunity for enlightened free riding." Immigrants benefit from schools, hospitals, parks, museums, and national infrastructure to which they did not contribute and which their own ethnies may not be able to produce or maintain. Natives resent this, but Dr. Salter observes that "multicultural regimes deploy modern forms of ritual indoctrination to defeat inborn discriminatory responses to ethnic diversity, at least by majority ethnies." As a result, "in mainstream Western societies majority ethnic group strategies have all but vanished and free riding is largely uncontrolled."

Számos multikulturális társadalom még a kisebbségeket is arra ösztönzi, hogy mozgósítsanak annak érdekében, hogy kifejezetten előnyöket nyerjenek a többségből. A többségi tagok bizalmatlanná válhatnak a genetikai érdekekkel ellentétes kormányban, és Dr. Salter bizonyítékokat talál arra, hogy a társadalom változatosabbá válásával csökken a közsféra altruizmusa; az emberek inkább magánjellegű munkákat végeznek etnikai rokonaik, nem pedig távoli etnikumok számára.

Európában a fehér többségek megértik a magas árat, amelyet fizetnek a multikulturizmusért. Dr. Salter véleménye szerint az etnikai feszültség vagy az nem-asszimiláció minden példája értékes figyelmeztető jel annak jelzésére, hogy a többségi népesség súlyos hibát követett el: « Azok számára, akik elveszítik országát, az egyetlen katasztrófaszerűbb dolog, mint a nem működő multikulturizmus. "multikulturális lenne, amely működik " - ez elpusztította a genetikai érdekeket fájdalmas figyelmeztető jelek nélkül.

Hogyan kellene egy etnikumnak megőriznie genetikai érdekeit? « Magától értetődik, » írja Dr. Salter, « hogy bölcs dolog lenne egy populáció, hogy megvédje a legértékesebb kollektív intere st-dis t Inctive gének által hordozott ethny-a legerősebb eszköz a rendelkezésére áll. » Természetesen a legerősebb eszköz a kormányzat. És ennek ellenére szinte minden kormány kudarcot vallott ebben a tekintetben, mert « egy még kialakult állam sem tartotta meg megbízhatóan az adaptív etnikai csoport stratégiájaként tett ígését. »

Egy időben a nemzetállamok alapvetően nemzetiségekből álltak, és genetikai érdekeiket védték - még ha nem is olyan sok szóval. A nemzetállamok természetes módon cselekedtek abban, amit állampolgáraik javára tartottak, védekezve a nemzeti területet az invázió ellen, fegyveres vagy fegyvertelenül. Dr. Salter megállapítja, hogy « a nemzetállam egy pszichológiai helyettesíti a primordiális zenekar és törzs, » és hogy « a politikai retorika a nemzeti identitás és a mozgósítás gazdag rokonság metaforák, mint az alapító atyák, az anyaországgal, testvérek-in- fegyverek és testvériség. » Más fellebbezés nem válhat ki ugyanolyan odaadást vagy áldozatot.

Dr. Salter hozzáteszi, hogy a mai szabvány szerint a nemzetállamok őszintén idegengyűlölőek voltak, és profitáltak belőle: « A múltban az etnocentrikus kultúra általában adaptív volt. Az endokrinálás az etnocentrikus gondolkodás ösztönzésének hatékony stratégiája , amely lehetővé teszi a vezetők számára, hogy a közösséget védelemre mozgósítsák. »

Many multicultural societies even encourage minorities to mobilize for the express purpose of extracting benefits from the majority. Majority members may end up distrusting a government that acts against their genetic interests, and Dr. Salter finds evidence that as a society becomes more varied, there is a decrease in public altruism; people prefer to do private good works for their ethnic kin rather than for distant ethnies.

In Europe, white majorities are beginning to understand the high price they pay for multiculturalism. In Dr. Salter's view, every example of ethnic tension or non-assimilation is a valuable warning sign that the majority population has made a serious mistake: "For a people losing its country, the only thing more disastrous than multiculturalism that does not 'work' would be multiculturalism that did work"—that destroyed genetic interests without painful warning signs.

How should an ethny go about preserving its genetic interests? "It stands to reason," writes Dr. Salter, "that it would be prudent for a population to defend its most precious collective interest—distinctive genes carried by the ethny—with the most powerful means at its disposal." The most powerful means, of course, is government. And yet, almost every government has failed in this respect because "no state yet developed has reliably kept its promise as an adaptive ethnic group strategy."

At one time, nation-states were made up essentially of ethnies, and defended genetic interests—even if not in so many words. Nation states acted naturally in what they took to be the benefit of their citizens, defending national territory against invasion, armed or unarmed. Dr. Salter notes that "the nation state is a psychological substitute for the primordial band and tribe," and that "the political rhetoric of national identity and mobilization is rich in kinship metaphors such as the founding fathers, the motherland, brothers-in-arms, and fraternity." No other appeal can elicit the same level of devotion or sacrifice.

Dr. Salter adds that by today's standards nation-states were frankly xenophobic and benefited from it: "In the past, ethnocentric culture has usually been adaptive. Indoctrination is a power-

A mozgósítás túl messzire mehet, és agresszív háborúhoz vezethet, amely pazarolja az embereket, még akkor is, ha kiterjeszti a területet, de valamilyen szintű nacionalizmus szükséges ahhoz, hogy minden ember fenntartsa magát.

Az állam problémája, amint azt Dr. Salter látja, az, hogy « a modern társadalmakban, különösen a nyugati társadalmakban nincs mechanizmus a kulturális elit lojalitásának biztosítására. »A tömeges bevándorlás, amelyet gyakorlatilag minden fehér nemzet kormánya elrendelte népének, a legszembetűnőbb hűtlenség. Ahogy Dr. Salter kifejti:

Ez megfordítja az állam mint az emberek végső érdeke védelmezőjének szerepét az adott érdeklődés ellenségének. Az emberek elveszítik a nemzetállamba irányuló történelmi beruházásaikat, amelyeket ténylegesen eltérítenek magánjellegű célokból. A globalizmus így megszabadíthatja az etnikumokat az etnikai érdekek érvényesítésének leghatékonyabb eszközének.

Az állam, amelynek meg kell védenie a genetikai érdekeket, most aktívan eloszlatja azt, és már nem érdemel hűséget: « Aligha lenne alkalmazható az ember vagy a fia életének kockáztatására, ha megvéd egy állami készüléket, amely a genetikai érdekek helyettesítésére vagy alárendeltségére irányít. az emberek. " Valóban, amint azt Dr. Salter magyarázza, " az állampolgárok az adaptív utilitárius etika alapján indokoltak lennének az államuk megreformálására vagy lebontására, és új államok építésére, amelyek etnikai összetétele és alkotmánya jobban szolgálja genetikai túlélését. » Az embereknek minden oka van arra, hogy az őket eláruló kormányokat cseréljék.

Noha a múltban sok nemzet jött létre azzal a céllal, hogy legalább egy adott nép védelmére és hasznára váljon, a szomszédságában egyik sem sem volt kifejezett. Izrael kivételes abban, hogy a zsidók számára ismert haza, de még a nem zsidó bevándorlás megakadályozása sem sikerült. Dr. Salter azt írja, hogy egy biológiailag jól képzett etnikumnak egy kormányt építenie kell egy kifejezetten etnikai alkotmány körül:

Egy etnikai alkotmány kijavítaná a hagyományos nemzetállam néhány gyengeségét. A meglévő alkotmányok csak a közeli érdekek védelmére korlátozódnak. De a végső érdek nem a boldogság, sem a szabadság, sem az egyéni élet, hanem a genetikai túlélés. Egy tudományosan megalapozott alkotmány, amely az emberek érdekeit komolyan veszi, nem hagyhatja figyelmen kívül genetikai érdekeiket.

ful strategy for encouraging ethnocentric thinking, one that allows leaders to mobilize the community for defense.” Mobilization can go too far, and lead to aggressive war that wastes lives even if it adds territory, but some level of nationalism is necessary for any people to maintain itself.

The problem with the state, as Dr. Salter sees it, is that “in modern societies, especially Western ones, there is no mechanism for ensuring the loyalty of cultural elites.” Mass immigration, which the government of virtually every white nation has imposed on its people, is the most egregious act of disloyalty. As Dr. Salter explains:

This reverses the state’s role as defender of the people’s ultimate interest to that of an enemy of that interest. The people lose their historical investment in the nation state, which is effectively hijacked for private purposes. Globalism can thus strip ethnies of their most powerful instrument for pursuing ethnic interests.

The state, which should protect genetic interests, now actively dissipates it, and ceases to deserve loyalty: “It would hardly be adaptive to risk one’s life, or that of one’s son, to defend a state apparatus that presided over the replacement or subordination of one’s people.” Indeed, as Dr. Salter explains, “citizens would be justified, based on adaptive utilitarian ethics, to reform or tear down their states and build new ones whose ethnic composition and constitution better serve their genetic survival.” People have every reason to replace governments that betray them.

Although many nations in the past were established with at least the implicit goal of protecting and benefiting a particular people, almost none has been explicit about it. Israel is exceptional in that it is an avowed homeland for Jews, but even it has failed to prevent non-Jewish immigration. Dr. Salter writes that a biologically well educated ethny should build a government around an explicitly ethnic constitution:

An ethnic constitution would correct some of the weaknesses in the traditional nation state. Existing constitutions are limited to defending proximate interests. But the ultimate interest is not

Egy ilyen etnikai állam olyan szerződés lenne, amelyet egy nép közne utódai nevében.

Dr. Salter azt állítja, hogy az etnikai államban való élethez való jog ugyanolyan fontos emberi jog, mint bármely más: « Mint a családnevelés szabadsága, mindenki érdeke, hogy etnikai érdekeit az állam hatalma védje és szabadon fektessenek be etnikumába azáltal, hogy hozzájárulnak a kollektív javakhoz, amelyek szabad rajzokkal szemben bizonyítottak. » Az etnikai államokból álló világnak nem kell ellenségesnek lennie. Éppen ellenkezőleg, minden állam elismeri minden más csoport genetikai érdekeinek érvényességét, és kölcsönös előnyök érdekében együttműködhet. A bevándorlás és a gének cseréje véget érne.

Mint Dr. Salter megjegyzi, a bevándorlási politika bármely terület számára egyenértékű az evolúció ellenőrzésével, mivel elősegíti egyes gének szaporítását mások rovására. Ebben az értelemben minden terület saját evolúcióját irányítja.

Az etnikai szétválasztás nyilvánvalóan kívánatos azoknak az államoknak, amelyek úgy döntenek, hogy hátráltatják a multikulturizmust, ám Dr. Salter a föderalizmust javasolja, ha az nemzeteket nem lehet megzavarni. A gyenge nemzeti kormány felelősséget vállalhat a védelem és a külkapcsolatok terén, és minden más ügyet, beleértve a bevándorlási politikát, a helyi hatóságok hatáskörébe tartozik.

Ugrás a pályákra

Miért diskreditálták az etnikai hűséget az elmúlt évtizedekben, miközben a családi hűséget - amely ugyanazon genetikai érdekeken alapszik - legitimnek elismerik? Dr. Salter nem biztos, de megjegyzi, hogy « a családok képviselőik megkülönböztető génjeinek olyan magas és megbízható koncentrációját képviselik, hogy a veleszületett pszichológiai mechanizmusok fejlődtek ki a végső érdek nyomán követése és védelme érdekében. . . . A törzs esetében ez nem történt meg. » Miért nem? A családokban fejlődtek már azelőtt, hogy emberek voltak, és ha egyszer emberré váltak, a törzsi kötelékek annyira szorosak voltak, hogy a közvetlen áruulás mellett nem voltak valódi lehetőségek más nemzetek genetikai érdekeinek megvalósítására. A törzsi hűségetek tehát kevésbé alapozzák meg a tiszta ösztön és könnyebben alávetik.

happiness, nor liberty, nor individual life itself but genetic survival. A scientifically informed constitution that takes the people's interests seriously cannot omit reference to their genetic interests.

Such an ethnic state would be a contract entered into by a people in the name of its posterity.

Dr. Salter argues that the right to live in an ethnic state is as important a human right as any other: "Like the freedom to raise a family, it is in everyone's interest to have his ethnic interests protected by the power of the state and to be free to invest in his ethny by contributing to collective goods that are proofed against free riders." A world composed of ethnic states need not be hostile. On the contrary, each state would recognize the validity of every other group's genetic interests, and could cooperate for mutual benefit. Immigration and the replacement of genes would end.

As Dr. Salter notes, for any territory, immigration policy is the equivalent of controlling evolution, in that it favors the propagation of certain genes at the expense of others. Each territory would, in this sense, guide its own evolution.

Ethnic separation is obviously desirable for states that decide to turn their backs on multiculturalism, but Dr. Salter proposes federalism if ethnies cannot be unscrambled. A weak national government could take responsibility for defense and foreign relations, leaving all other matters, including immigration policy, to local authorities.

Jumping the Tracks

Why has ethnic loyalty been discredited in recent decades while family loyalty—which is based on the same genetic interests—is recognized as legitimate? Dr. Salter is not sure, but notes that "families represent such a high and reliable concentration of their members' distinctive genes that innate psychological mechanisms have evolved to monitor and protect that ultimate interest . . . This has not occurred in the case of the tribe." Why not? We have been evolving in families since before we were human, and once we became human, tribal bonds were so tight there were no real opportunities short of outright treason to work for the genetic interests of other ethnies. Tribal loyalties are therefore less grounded

Mint Dr. Salter kifejti: " Az ipari társadalom újdonsága inkább elválasztotta a társadalmi mintákat az etnikai érdekektől. " Ugyanakkor a " modern indoktrinációs technikák, nevezetesen az egyetemes oktatás és a tömegtájékoztató általában megsemmisítik az etnikai szolidaritást, és az altruizmust genetikailag távoli egyének felé irányítják. » Az eredmény az, hogy « annak ellenére, hogy kihasználják mind a családi, mind az etnikai érzelmek potenciálját, az emberek nem olyan ösztönösen vannak felszerelve, hogy azonosítsák és megvédjék az etnikai genetikai érdekeket a tömeges anonim társadalmak evolúciósan új világában. » A legtöbb fehérek hűsége ezért nem terjed ki közeli rokonukon. Dr. Salter szerint: " Valójában véletlenszerűen hagyják etnikai genetikai tőkét - a természet hülyeségét és a versengő csoportok jó akaratát. »

Különösen a baloldal ragaszkodik ahhoz, hogy az emberek atomizált személyekként viselkedjenek etnikai lojalitás nélkül. Dr. Salter ezt az etnikai hovatarozástól való eltérést hasonlítja ahhoz, ahogy a marslakók az emberekre nézhetnek. Azt is megjegyzi, hogy a baloldal már nem is fogadja el a demokratikus eredményeket, ha az emberek saját nemzetük megőrzése mellett szavaznak. A megsemmisítést a Flamand Blokk Belgiumban, mert az « rasszista » elkötelezettség megtartása Flanders Flamand egy újabb példa. Hasonlóképpen, a baloldal folyamatosan felhívja a Szabadság Párt Ausztriában, a Néppárt Dániában, a Nemzeti Front Franciaországban, és a Brit Nemzeti Párt « antidemokratikus. » Természetesen a platformjukban nincs semmi a reprezentatív kormány ellen. Nyilvánvaló, hogy egy fehér etnikum önmagának megőrzése iránti vágya olyan felháborító, hogy demokratikus eszközökkel nem tudjuk alkalmazni.

Az egyik legveszélyesebb jelenlegi ideológiai taktika az, hogy megpróbálja meggyőzni az embereket arról, hogy " króda " vagy " univerzális " nemzet, amely nem igényel biológiai folytonosságot. Mint Dr. Salter elmagyarázza: " A gyakorlatban ez egy formula az etnikai többségeknek a saját hanyatlásukhoz történő megbékélésére vagy vakon történő elvakítására, miközben a kisebbségek és a szabad lovas elit szekcionális érdekeit szolgálja. » Folytatja:

A fogalomnemzet nem képes elvileg megvédeni az etnikai pótlást. A tana ugyanolyan kóros, mint a család felfogása, amely nem tette lehetővé a szülőknek, hogy gyermekeikkel szemben támogassák előnyüket.

in pure instinct and more easily subverted.

As Dr. Salter explains, “The novelty of industrial society has tended to decouple social patterns from ethnic interests.” At the same time, “modern indoctrination techniques, most notably universal education and the mass media, tend to break down ethnic solidarity, causing altruism to be directed towards genetically distant individuals.” The result is that, “despite being outfitted with the potential for both family and ethnic feelings, humans are not as instinctively equipped to identify and defend ethnic genetic interests in the evolutionarily novel world of mass anonymous societies.” The loyalty of most whites therefore does not extend past their close kin. As Dr. Salter puts it, “They are, in effect, leaving their ethnic genetic capital to chance—the vagaries of nature and the good-will of competing groups.”

The Left, in particular, insists that people should act as atomized individuals with no ethnic loyalty. Dr. Salter likens this kind of detachment from ethnicity to the way a Martian might view humans. He notes also that the Left no longer even accepts democratic results if people vote to preserve their own ethnies. The destruction of the Vlaams Blok in Belgium because of its “racist” commitment to keeping Flanders Flemish is a recent example. Likewise, the Left constantly calls the Freedom Party in Austria, the Peoples Party in Denmark, the National Front in France, and the British National Party “anti-democratic.” Of course, there is nothing in their platforms against representative government. Apparently, the desire of a white ethny to preserve itself is so outrageous it cannot be accommodated by democratic means.

One of the most damaging current ideological tactics is to try to persuade a people that it is a “creedal” or “universal” nation that needs no biological continuity. As Dr. Salter explains, “It is in practice a formula for reconciling, or blinding ethnic majorities to their own decline while serving the sectional interests of minorities and free riding elites.” He continues:

A concept nation is incapable of principled defense against ethnic replacement. The doctrine is as pathological as a conception of the family that did not allow parents to show preference for their

Ezt a pontot érdemes hangsúlyozni: *A faji hűségről való mondás az embereknek erkölcsi egyenértékű azzal, ha azt mondják a szülőknek, hogy közböbségek legyenek gyermekeik iránt.*

Gyakorlati szempontból az ilyen propaganda csak a fehérekre irányul, és csak a fehérek hajlandók rá.

Dr. Salter idéz egy olyan személyt, akit Ausztrália vezető demográfusának ír le:

Egyesek szerint rendkívül kívánatos az anglo-kelták állandó helyettesítése más etnikai csoportokkal. . . . Személy szerint az [angol kelták cseréje] nem zavar engem, amíg „ausztrál értékek” megmaradnak: szólásszabadság; a vallásos istentisztelet szabadsága; a nemek közötti egyenlőség; ésszerű egyenlőség a társadalmi osztályok között (vagyis nincs arisztokrácia); stb.

Valószínűleg egyetlen kínai vagy nigériai sem fejezte ki hivatalos közböbségét a kihalás kilátásaival szemben a saját népének.

Dr. Salter reméli, hogy a genetikai érdekek szélesebb megértése ésszerűbb közpolitikákat eredményez. Azt állítja, hogy a közvetlen család védelme iránti erőteljes vágy mellett az embereknek nincs is nagyon erős ösztönük a genetikai érdekeik védelmére, és hogy « az etnikumok felismerésének és beruházásának mechanizmusa nem megfelelő és gyakran egyértelműen rosszindulatú. » Rámutat arra, hogy az embereknek genetikai érdekeik vannak, függetlenül attól, hogy tudatában vannak-e vagy sem, és valószínűleg be kell őket oktatni. Elismeri azonban, hogy " a genetikai érdekek beépítése a társadalomelméletbe nagy feladat. . . »

A fehér dilemma

A nagyszabású vállalkozás nagy részében meggyőzni a fehér „rasszistákat”, hogy az etnikai hűség ugyanolyan legitim - talán még legálisabb -, mint a családi hűség. Ez az ötlet ellentmondásos, bár csak bizonyos körökben; nem minden csoport hagyta el ugyanolyan mértékben az etnikai lojalitást. A nem fehérek a saját nemzetükben és a nem fehér kisebbségek a nemzetekben jelentős faji szolidaritást mutatnak. Csak a fehéreket kell meggyőzni arról, hogy elveszítik valami értékeset, ha etnjuk eltolódik.

children.

This point is worth underlining: *Telling people to give up racial loyalty is the moral equivalent of telling parents to be indifferent to their children.*

As a practical matter, this kind of propaganda is directed only at whites, and it is only whites who are susceptible to it.

Dr. Salter quotes a person he describes as Australia's senior demographer:

Some people think that a steady replacement of Anglo-Celts by other ethnic groups is highly desirable Personally, [replacement of Anglo-Celts] does not worry me so long as 'Australian values' remain: free speech; freedom of religious worship; equality of the sexes; reasonable equality between social classes (i.e. no aristocracy); and so on.

Probably no Chinese or Nigerian has ever expressed official indifference to the prospect of extinction for his own people.

Dr. Salter hopes that a broader understanding of genetic interests will lead to more sensible public policies. He argues that aside from the strong desire to protect one's immediate family, humans do not have very strong instincts to protect their genetic interests and that "the set of mechanisms for recognizing and investing in ethnies has become inadequate and often downright maladaptive." He points out that people have genetic interests, whether they are conscious of them or not, and that they may have to be educated about them. He concedes, however, that "incorporating genetic interests into social theory will be a large undertaking"

The White Dilemma

Much of this large undertaking will involve persuading white "anti-racists" that ethnic loyalty is as legitimate—perhaps even more legitimate—than family loyalty. This idea is controversial, though only in certain circles; not all groups have abandoned ethnic loyalty to the same degree. Non-whites in their own nations, and non-white minorities within white nations show considerable racial solidarity. It is only whites who must be convinced that they lose something precious if their ethny is displaced. As Dr. Salter

Ahogy Dr. Salter elismeri, « egy sem érzi védő a genetikai érdekeit, vagy nem, » és a legtöbb fehérek képezték nem érezni védő.

Valószínűleg valami megkülönböztető képesség tükrözi a fehérek iránti érdeklődést valami létfontosságú kérdés iránt, és ha a fehérek nem nyerik vissza szolidaritásukat, akkor azok olyan csoportok helyébe lépnek, amelyek soha nem veszítették el. A fehérekre jellemző válogatás nélküli altruizmus nem egyetemes. Általában csak a fehérek az, akik faji preferenciákat állítanak fel a kisebbségek számára, akik más fajok gyermekeit örökítik meg, vagy bevándorlás útján veszítik el maguktól. Amikor a fehérek birtokba vették Észak-Amerikát, Ausztráliát és Új-Zélandot, elhagyták a területüket az elhagyott bennszülöttek kizárólagos felhasználására, így legalább minimális alapot biztosítva az etnikai megőrzéshez. A fehérek, akik elhagyják a fehéreket, nem hozzák létre a fehér hazákat.

Dr. Salter rámutat arra is, hogy az emberi történelem folyamán az etnikai lojalitás volt a norma, és valószínűtlen, hogy a válogatás nélküli altruizmus az igazi bölcsesség egyik formája, amelyet csak néhány fehéren fedeztek fel. « Ez racionálisabb, » ő azt állítja, « azt feltételezni, hogy a hiánya etnikai adó egy merész kísérlet, és esetleg egy erkölcstelen ember. »

" Egy nemzet évszázadokon át tehet, hogy kialakuljon " - írja Dr. Salter. « De amint számos nyugati társadalom megtapasztalta, a bevándorlás ellenőrzésében csak egy vagy két évtized telik el ahhoz, hogy egy gazdaságilag sikeres társadalom megsemmisítse egységét, és genetikai pótlásra induljon. »

A *genetikai* érdekekkel kapcsolatos érv valamennyi etnika védelme szempontjából erős érv. Reméljük, hogy azok lesznek a legszélesebb körben olvasók, akiknek erre van szükségük leginkább.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2005. januári számában jelent meg .

concedes, “One either feels protective about genetic interests or not,” and most whites have been trained not to feel protective.

That they could even be trained to lose interest in something vital probably reflects something distinctive about whites, and if whites do not regain their solidarity they will be replaced by groups that never lost it. The indiscriminate altruism typical of whites is not universal. In general, it is only whites who set up racial preferences for minorities, who adopt children of other races, or face dispossession through immigration. When whites took possession of North America, Australia, and New Zealand, they set aside territory for the exclusive use of the natives they displaced, giving them at least a minimal base for ethnic preservation. Non-whites who displace whites will not establish white homelands.

Dr. Salter also points out that throughout human history, ethnic loyalty has been the norm, and it is unlikely that indiscriminate altruism is a form of true wisdom discovered only recently by a few whites. “It is more rational,” he argues, “to assume that the absence of ethnic duty is a bold experiment, and possibly an immoral one.”

“A nation can take centuries to form,” writes Dr. Salter. “But as several Western societies have experienced, it takes a lapse of only one or two decades in immigration control for an economically successful society to find its unity broken and heading for genetic replacement.”

On Genetic Interests is a powerful argument in defense of all ethnies. Let us hope it will be most widely read by the ones that need it the most.

This article first appeared in the January 2005 issue of American Renaissance.

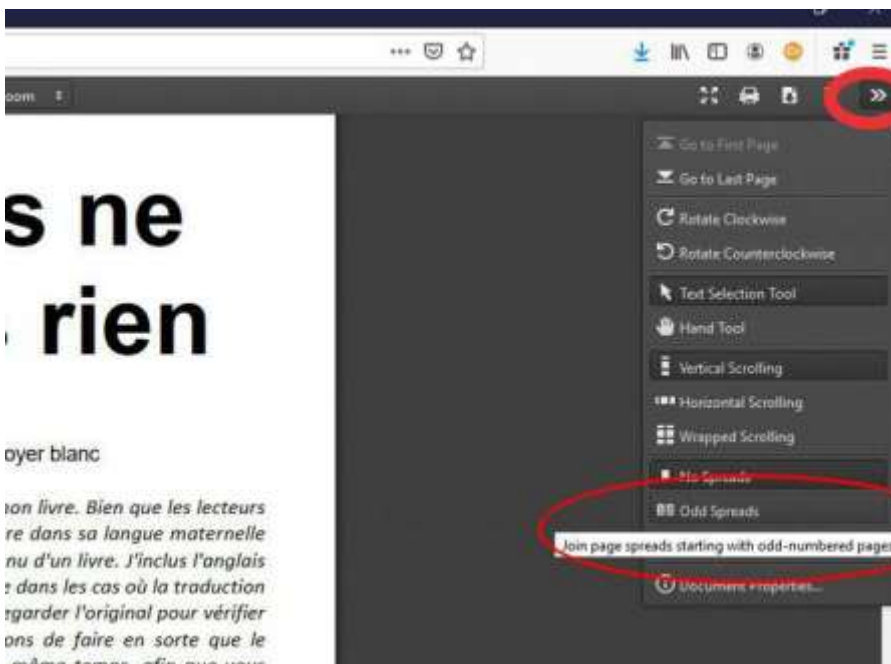
1 Hogyan kezeljük a kétnyelvű szövegeket az Adobe programban

Kétnyelvű szövegek olvasásához megfelelő szoftverrel kell rendelkeznie. Használok a Nuance PDF plus-t, amely pénzbe kerül, és az Adobe digitális kiadásait, amely ingyenes.

Engedje meg, hogy átnézem a dokumentum Adobe folyamatát. Valószínűleg olyan játék, mint a következő Adobe képernyő.

Kattintson duplán a jobb felső részén egyértelmű eszközre - amely a fenti képernyőképen piros színű köröket ad -, hogy további paramétereket kapjon. Az alján lefelé válassza az Odd Spreads menüt, amely így néz ki:

A következő oldalakra kell eljutnia, amelyek így néznek ki:

How to Handle the Dual Language PDF

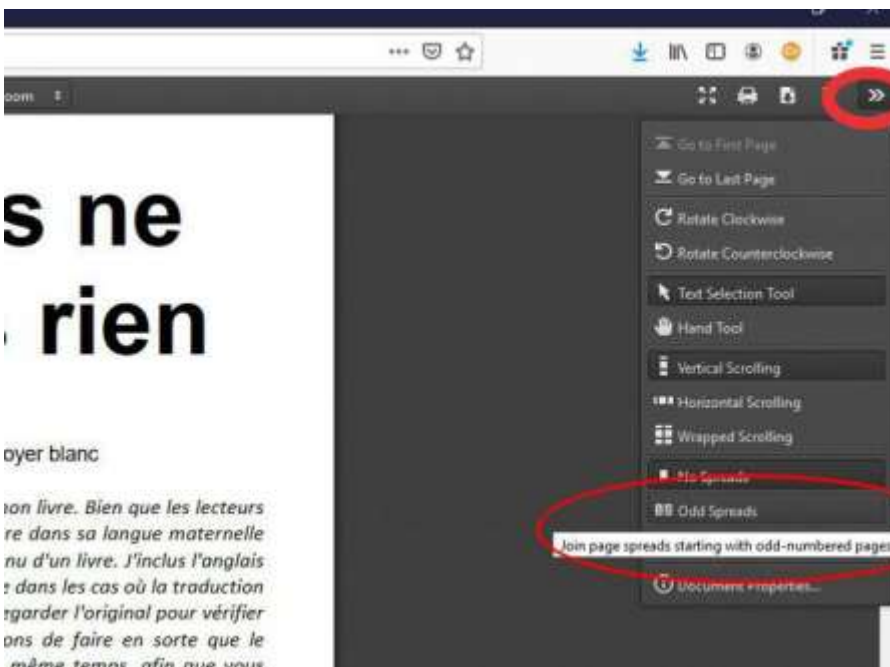
1

To read dual-language texts, you need to have appropriate software. I use Nuance's PDF plus, which costs money, and Adobe's Digital Editions, which is free.

Let me walk you through the Adobe process for this document. It probably isplay like the following display Adobe.

Double-click on the gadget clear to the upper right – circled in red in the screenshot above – to get more parameters. Down at the bottom choose Odd Spreads from a menu that looks like this:

You should get to facing pages that look like this:

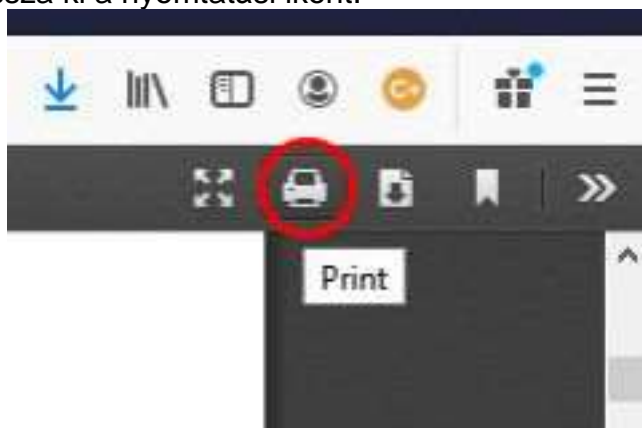
ettől kezdve minden alkalommal, amikor lenyomja az oldalt, két oldalra kell előre lépnie, így mindig a bal oldalon lefordított nyelvet, a jobb oldalon pedig az angol nyelvet nézi.

Így nyomtathatja ki a nyomtatott példányt.

Töltse le ezt a fájlt egy PDF-fájlba az ikon használatával.

A fájl a letöltések mappába kerül. Kattintson duplán a fájlra. Az Adobe megnyílik az Ön számára. Válassza ki a nyomtatási ikont.

A következő menü jelenik meg.

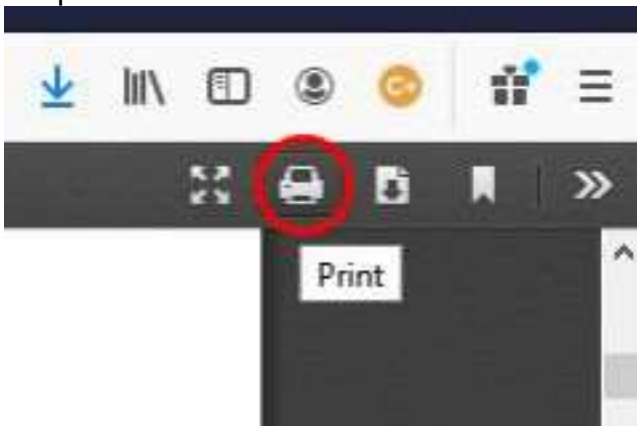
from this point, every time you press page down should advance it two pages, so you're always looking at the translated language on the left and the English on the right.

Here is how to print hard copy.

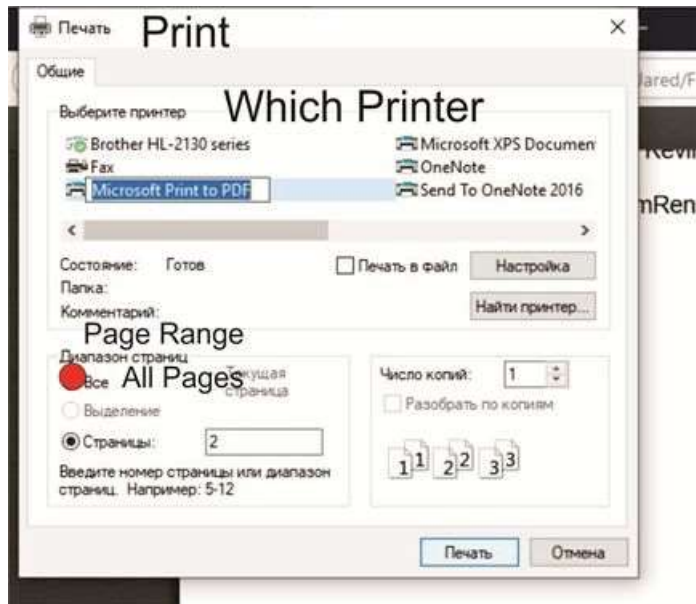
Download this file to a PDF, using this icon.

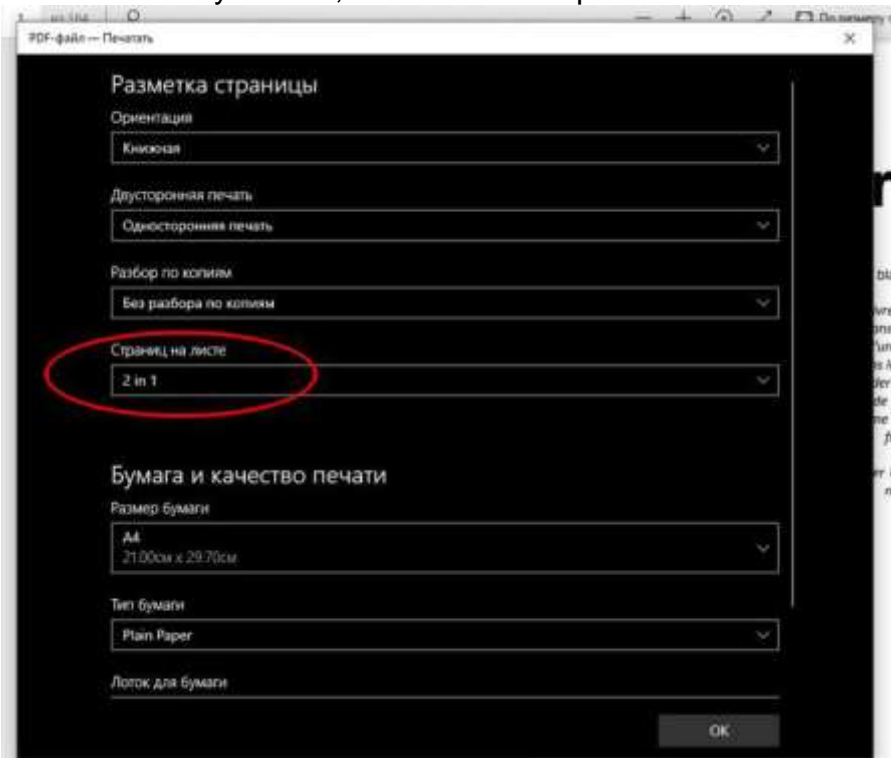
The file goes to your downloads folder. Double-click on the file. Adobe will open up for you. Select the print icon.

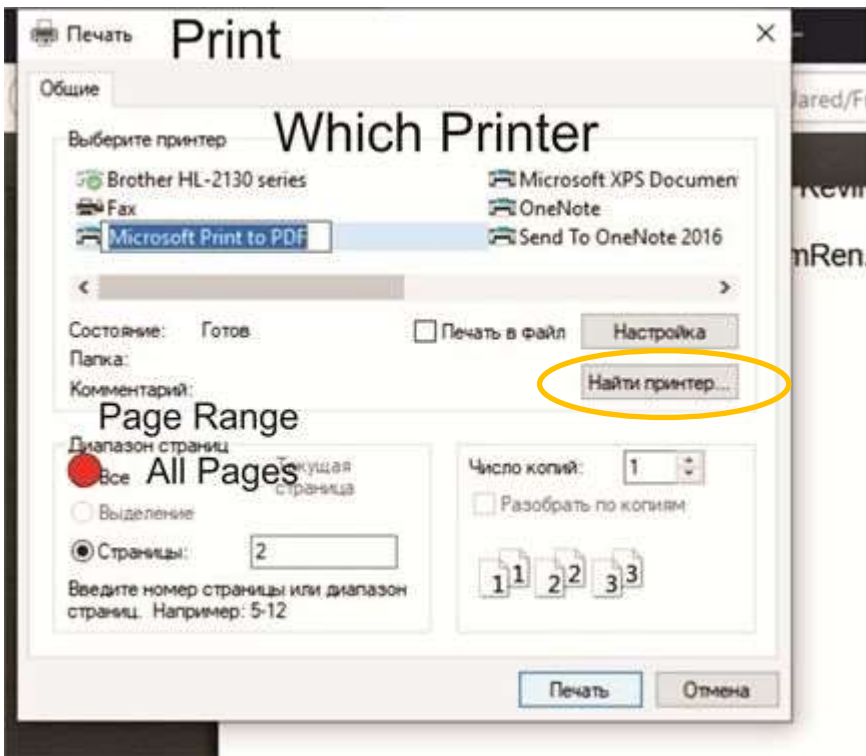
You will get the following menu.

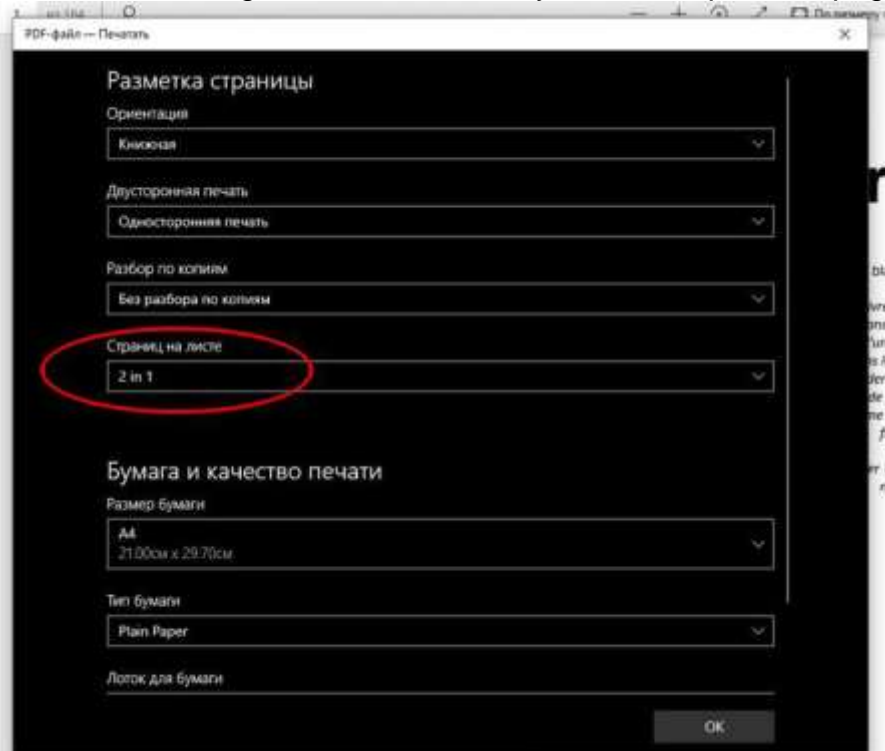
Érdekes lehet törölni az utolsó néhány oldalt ezekkel az utasításokkal. Ezt követően valószínűleg minden oldalt szeretne, a fenti piros pontot. Ha nem, válassza ki az alábbiakban szereplő oldalt. Ezután válassza a További paraméterek elemet, amint a fenti narancssárga színű körözi. Mondja meg, hogy két oldalt szeretne kinyomtatni, az alábbiakban piros színben körözve:

Mondd meg, hogy rendben van, és jól kell menned. Természetesen, mivel mindannyian tudjuk, hogy a Microsoft értesítés nélkül megváltoztatja a dolgokat, és valószínűleg mindannyian különféle szoftververziókkal dolgozunk. Sok szerencsét!

You may want to delete the last few pages, with these instructions After that you probably want all pages, the red dot above. If not, choose the page range below. Next, choose Additional Parameters, as circled in orange above. Tell it that you want to print the pages two up, as circled in red below:

Tell it okay, and you should be good to go. Of course, as we all know Microsoft changes things without notice, and we all may be working with different versions of software. Best of luck!